

AMANDA QUICK

Savršeni otrov
Amanda Quick
(2011)

Amanda Quick

Savršeni otrov

Naslov izvornika THE PERFECT POISON

Mojoj fantastičnoj šogorici Wendy Born.

S ljubavlju i zahvalnošću za *Ameliopteris amazoniensis*.

I Barbari Knapp, uz moje najdublje divljenje i zahvalnost što me je, između ostaloga, upoznala s gospodinom Marcusom Jonesom.

Vrlo sam zahvalna objema jer ste mi otvorile prozor u čudesan svijet botanike devetnaestog stoljeća.

Krajem vladavine kraljice Viktorije

Lucinda se zaustavila nekoliko stopa dalje od mrtvaca, pokušavajući ignorirati snažno strujanje napetosti koja je bjesnjela duž elegantne knjižnice.

Policajac i članovi tugujuće obitelji dobro su znali tko je ona. Promatrali su je s mješavinom jezive fascinacije i jedva prikrivenog užasa. Teško da ih je mogla kriviti. Kao žena o kojoj su novine pisale u sklopu mutnog skandala i priče o šokant-nom ubojstvu, nije bila dobrodošla u pristojnom društvu.

»Ne mogu vjerovati«, uskliknula je privlačna novopečena udovica. »Inspektore Spellar, kako se usuđujete dovesti tu ženu u ovo domaćinstvo?«

»To će potrajati samo trenutak«, rekao je Spellar. Nagnuo je glavu prema Lucindi. »Budite toliko ljubazni da mi date svoje mišljenje, gospođice Lucinda se potrudila zadržati miran i sabran Izraz lica. Kasnije će članovi obitelji bez sumnje šaputati prijateljima i poznanicima da se doimala hladnom poput leda, baš kao što su je prikazale novine i jeftini romani.

U tom trenutku, od pomisli na to što će učiniti, zaista je promrzla do kosti. Mnogo bi radije bila kod kuće u svom stakleniku, omotana mirisima, bojama i energijom svojih voljenih biljaka. No iz nekog razloga koji nije mogla objasniti, nešto ju je vuklo poslu koji je povremeno radila za Spellara.

»Naravno, inspektore«, rekla je. »Zbog toga sam ovdje, zar ne? Mislim da možemo sa sigurnošću pretpostaviti da nisam pozvana na čaj.«

Začuo se glasan uzdah udovičine sestre usidjelice, žene odrješita izgleda koju su predstavili kao Hannah Rathbone.

»Nečuveno«, obrecnula se Hannah. »Zar nemate smisla za doličnost, gospođice Bromley?

Gospodin je mrtav. Najmanje što možete učiniti jest ponašati se dostojanstveno i napustiti ovo kućanstvo što je prije moguće.«

Spellar je kriomice pogledao Lucindu, nečujno je moleći da drži jezik za zubima. Uzdahnula je i zatvorila usta. Nije željela ugroziti njegovu istragu ili ga potaknuti da dvaput promisli prije no što ponovno zatraži njezin savjet.

Na prvi pogled, bilo je vrlo teško pogoditi Spellarovo zanimanje. Bio je ugodno popunjen muškarac, dobrodušna i vesela lika, s gustim brkovima i tankim prstenom prosijede kose, a sve to odvlačilo je pozornost od oštre i pronicljive inteligencije u njegovim plavozelenim očima.

Malo onih koji ga nisu dobro poznavali moglo bi pogoditi da je posjedovao istinski talent za primjećivanje čak i najsitnijih tragova na poprištu umorstva. To je bio paranormalni dar. No njegove su sposobnosti imale svoja ograničenja. Nije mogao otkriti slučajeve trovanja, osim onih najočitijih.

Fairburnovo tijelo ležalo je usred golemog tepiha s cvjetnim uzorkom. Spellar je zakoračio naprijed i posegnuo prema dolje kako bi odmaknuo plahtu koju je netko navukao preko mrtvaca.

Lady Fairburn ponovno je počela jecati.

»Je li to zaista nužno?« zaplakala je.

Hannah Rathbone ju je zagrlila.

»Hajde, Annie«, promrmljala je. »Moraš se smiriti. Znaš da su ti živci vrlo krhki.«

Treći član obitelji u prostoriji, Hamilton Fairburn, postavio je svoju lijepo oblikovanu čeljust u smrknuti izraz lica. Zgodan muškarac u srednjim dvadesetima bio je Fairburnov sin iz prvog braka. Prema Spellaru, Hamilton je bio taj koji je insistirao na tome da pozovu detektiva iz Scotland Yarda. Ipak, kada je Fairburn prepoznao Lucindino ime, zgrozio se. Bez obzira na to, iako joj je mogao zabraniti ulazak u vilu, nije to učinio. Želio je da se istraga nastavi, pomislila je ona, čak i po cijenu toga da mu se po kući mota žena na tako zlu glasu.

Hodala je prema tijelu, pripremajući se na uznemirujuće osjete koji su uvijek pratili susrete s mrtvima. No, nikakva priprema nije mogla posve ugušiti neugodan osjećaj potpune praznine koji ju je preplavio kad je pogledala lik na podu. Tko god i što god je Fairburn bio za života, ta je esencija nestala.

Ipak, znala je da su tragovi dokaza koji mogu ukazati na način njegove smrti još uvijek prisutni na poprištu. Spellar će sigurno primijetiti većinu njih. No, postoji li ikakva indicija trovanja, njezina dužnost bila je otkriti ga. Fizički ostatak toksičnih tvari zadržavao se ne samo na tijelu, nego na svemu što je čovjek dodirnuo u svojim posljednjim trenucima.

Cesto su postojali i drugi, vrlo neugodni i mnogo očitiji dokazi. Prema njezinu iskustvu, većini ljudi koja bi umrla nakon uzimanja otrova snažno bi pozlilo prije smrti. Naravno, uvijek su postojale iznimke. Dugotrajno, polagano i uporno davanje arsena obično na kraju nije davalo tako dramatične rezultate.

No, nije bilo naznake da je lord Fairburn patio od napadaja mučnine prije no što je umro.

Njegova smrt mogla bi se pripisati srčanom ili moždanom udaru. Većina obitelji koja se kretala u visokim krugovima, poput Fairburnovih, radije bi prihvatila takvu dijagnozu i tako izbjegla publicitet koji je neizbježno pratio istragu ubojstva. Pitala se što je potaklo Hamiltona Fairburna da pošalje poruku Scotland Yardu. Sigurno je u nešto sumnjao.

Na trenutak se koncentrirala na vizualne tragove, no oni joj nisu govorili ništa. Mrtvačeva koža poprimila je pepeljastu boju. Oči su mu bile otvorene, buljeći u prazno. Usnice su mu bile rastavljene u posljednjem uzdahu. Primijetila je da je bio stariji od svoje supruge barem nekoliko desetljeća. To nije bila neobična okolnost kada bi se bogati udovci ponovno ženili.

Vrlo polagano, skinula je svoje tanke kožnate rukavice. Nije uvijek bilo nužno dodirivati tijelo, no direktni fizički kontakt olakšavao joj je da upije nijanse i slabašne tračke energije koje inače možda ne bi primijetila.

Začula se još jedna runda šokiranih glasnih uzdaha lady Fairburn i Hannah Rathbone.

Hamiltonova usta su se skupila. Znala je da su svi vidjeli prsten na njezinu prstu, onaj za koji su sen-zacionalistički listovi tvrdili da je upotrijebila kako bi sakrila otrov koji je ubio njezina zaručnika.

Sagnula se i lagano prstima prešla preko mrtva-čeva čela. Istodobno, otvorila je svoja čula.

Istog trena atmosfera u knjižnici suptilno se promijenila. Mirisi koji su se širili iz velike posude potpotpurija preplavili su je poput golemog vala. Osjetila je mješavinu osušenih pelargonija, ružinih latica, klinčića, narančine kore, pimenta i ljubičica.

Boje ruža u dvjema visokim vazama postale su mnogo intenzivnije, otkrivajući neobične nijanse za koje nisu postojali nazivi. Iako su laticice još uvijek bile sjajne i baršunaste, nepogrešivi zadah propadanja bio je očit. Nikad nije shvaćala zašto bi itko želio urediti sobu rezanim cvijećem. Ono je možda lijepo neko vrijeme, no po definiciji je u procesu umiranja.

Po njezinu mišljenju, jedino prihvatljivo mjesto za njega bilo je groblje. Onaj tko želi sačuvati snagu cvijeta ili biljke, osušit će ga, pomislila je razdražena.

Nježna paprat tužna izgleda zarobljena u malenom stakleniku je venula. Sumnjala je da će izrazito osjetljiva mala *Trichomanes speciosum* preživjeti mjesec dana. Morala se oduprijeti porivu da je spasi. Gotovo da nije bilo kućanstva koje se nije dičilo paprati u primaćoj sobi, podsjetila se je. Nemoguće ih je spasiti sve. Ludilo za paprati mahnita već nekoliko godina.

Postoji čak i ime za njega. *Pteridomania*.

S lakoćom proizašlom iz dugogodišnje vježbe, potisnula je energije i boje biljaka koje su joj odvlačile pozornost i usredotočila se na tijelo. Slabašan ostatak nezdrave energije klizio je njezinim čulima. Sa svojim talentom mogla je otkriti gotovo svaki tip otrova zbog načina na koji je energija otrovnih tvari prožimala atmosferu. No njezina istinska specijalnost bila je u području onih otrova koji su poticali iz biljnog carstva.

Odmah je znala da je Fairburn doista popio otrov, baš kao što je Spellar sumnjao. Ono što ju je zapanjilo bili su lagani tragovi jedne vrlo rijetke vrste paprati. Hladna studen panike prošla je kroz nju.

Provela je još trenutak-dva dulje no što je bilo potrebno uz tijelo, pretvarajući se da se koncentrira na svoju analizu. Zapravo, to je vrijeme koristila da dođe do daha i smiri živce.

Ostani sabrana. Ne pokažu) osjećaje.

Kada je bila sigurna da je pod kontrolom, ispravila se i pogledala Spellara.

»S pravom ste bili sumnjičavi, gospodine«, rekla je tonom za koji se je nadala da je profesionalan.

»Pojeo je ili popio nešto veoma otrovno nedugo prije smrti«.

Lady Fairburn ispustila je prodoran vrisak damskog očaja. »Baš kao što sam se bojala. Moj voljeni suprug oduzeo si je život. Kako mi je to mogao učiniti?«

Elegantno se onesvijestila.

»*Annie*«, uzviknula je Hannah.

Pala je na koljena uz svoju sestru i skinula malenu epruvetu s dekorativnog lanca za pojasom.

Izvukla je čep i mahnula bočicom pod nosom lady Fairburn. Mirišljave soli odmah su se pokazale učinkovitima. Udovičine oči počele su se otvarati.

Izraz lica Hamiltona Fairburna otvrdnuo je u mračni bijes. »Želite li reći da je moj otac počinio samoubojstvo, gospođice Bromley?«

Zatvorila je svoja čula i pogledala ga preko golemog prostranstva tepiha. »Nisam rekla da je namjerno popio otrov, gospodine. Je li to bilo slučajno ili planirano, utvrdit će policija.«

Hannah ju je gledala pogledom punim mržnje. »Tko ste vi da proglasite lordovu smrt slučajem trovanja? Zasižno niste liječnik, gospođice Bromley. Zapravo, svi mi znamo točno što ste vi. Kako se usuđujete doći u ovu kuću i razbacivati se optužbama?«

Lucinda je osjetila nemir. To je bio neugodan aspekt njezina savjetodavnog posla. Javnost je bila obuzeta velikim strahom od trovanja, zahvaljujući senzacionalističkim listovima koji su tijekom posljednjih godina razvili morbidnu zaljubljenost u tu temu.

»Nisam došla ovamo optuživati«, rekla je Lucinda, boreći se da zadrži miran glas. »Inspektor Spellar zatražio je moje mišljenje. Ja sam ga dala. Sada, ako me ispričate, otići ću.«

Spellar je zakoračio prema naprijed. »Otpratit ću vas van do vaše kočije, gospođice Bromley.«

»Hvala vam, inspektore.«

Napustili su knjižnicu i ušli u prednji hodnik gdje su ih čekali domaćica i batler. Oboje su zra-

čili tjeskobom. Ostatak osoblja iz onoga što je bez sumnje bilo vrlo veliko kućanstvo, diskretno se izgubilo iz vida. Lucinda ih nije krivila. Kada je u pitanju otrov, sluge su često prvi sumnjivci.

Batler je požurio otvoriti joj vrata. Lucinda je izašla na stube. Spellar ju je slijedio. Našli su se pred zidom sivila. Bila je sredina poslijepodneva, no magla je bila tako gusta da je sakrila mali park u središtu trga i bacila veo na fine gradske kuće sa suprotne strane. Lucindina privatna kočija čekala je na ulici. Shute, njezin kočijaš, odmarao se u blizini. Kad ju je vidio, prišao je i otvorio vrata vozila.

»Ne zavidim vam na ovom slučaju, inspektore Spellar«, rekla je tiho.

»Dakle, to je bio otrov«, rekao je Spellar. »Tako sam i mislio.«

»Nažalost, nije nešto jednostavno poput arsena, bojim se. Nećete moći primijeniti Marshev test da biste dokazali slučaj.«

»Nažalost, arsen je u posljednje vrijeme ponešto izašao iz mode, sad kad je široka javnost svjesna da postoji test koji ga može otkriti.«

»Ne očajavajte, gospodine, to je stara rezerva koja će biti uvijek popularna jer je lako dostupna i, ako se daje strpljivo tijekom duga vremena, stvara simptome koji se mogu brzo pripisati velikom broju smrtonosnih bolesti. Ima razloga zašto ga Francuzi nazivaju praškom nasljedstva.«

»Istina.« Spellar je napravio grimasu. »Čovjek se može samo pitati koliko je ostarjelih

roditelja i neugodnih supružnika ubrzano poslano na drugi svijet tim sredstvima. Pa, ako nije arsen, što je? Nisam osjetio miris gorkih badema ni primijetio druge znakove cijanida.«

»Sigurna sam da je otrov bio botaničkog podrijetla. Osnova mu je ricinus koji je, kao što sigurno znate, vrlo otrovan.«

Spellarovo čelo se nabralo. »Mislio sam da trovanje ricinusom izaziva snažnu mučninu prije no što ubije. Lord Fairburn nije pokazao naznake takve mučnine.«

Birala je riječi s velikim oprezom, trudeći se pružiti Spellaru što je više moguće istine. »Tko god je pripremio otrov, uspio je profiniti najsmrtonosnija svojstva biljaka tako da stvori vrlo toksičnu tvar koja

je izuzetno otrovna i vrlo brza djelovanja. Srce lorda Fairburna stalo je prije no što je njegovo tijelo uopće imalo priliku izbaciti otrov.«

»Zvučite impresionirano, gospođice Bromley.« Spellarove guste obrve su se spojile.

»Pretpostavljam da je vještina potrebna za pripremanje takvog otrova rijetka.«

Na trenutak, njegov talent za pomno promatranje zasjao mu je u očima. Nestao je gotovo odmah ispod obične, pomalo nespretne fasade koju je stvorio. No, sada je znala da mora biti vrlo oprezna.

»Izuzetno rijetka«, rekla je žustro. »Samo znanstvenik, kemičar ili genije mogao je smučkati taj otrov.«

»Paranormalni genije?« tiho je upitao Spellar.

»Moguće.« Uzdahnula je. »Bit ću iskrena, inspektore, nikad prije nisam se susrela s ovom mješavinom sastojaka u bilo kojem otrovu.« A to je, pomislila je, ništa manje ni više od potpune istine.

»Vidim.« Spellar je poprimio rezignirano držanje. »Pretpostavljam da bih trebao početi s ljekarnama. Podzemna trgovina otrovima uvijek je bila živahna u takvim ustanovama. Žena koja želi postati udovica vrlo lako može kupiti otrovnu tvar. Kada joj suprug padne mrtav može tvrditi da je to bila nesreća. Kupila je to da otruje štakore. Bio je nesretan slučaj što je i suprug slučajno malo popio.«

»U Londonu ima na tisuće apoteka.«

Frknuo je. »A da ne spominjemo ustanove koje prodaju bilje i patentirane lijekove. No možda ću uspjeti smanjiti popis mogućnosti koncentrirajući se na trgovini blizu ove adrese.«

Navukla je rukavice. »Uvjereni ste da je ovo ubojstvo, dakle? Ne samoubojstvo?«

Oštar sjaj ponovno se pojavio i nestao iz Spellarovih očiju. »To je ubojstvo, sigurno«, rekao je tiho. »Osjećam to.«

Zadrhtala je, ni na trenutak ne sumnjajući u njegovu intuiciju.

»Nemoguće je ne primijetiti da će lady Fairburn izgledati vrlo privlačno u crnini«, rekla je.

Spellar se je lagano nasmiješio. »I meni je pala na pamet ista misao.«

»Mislite li da ga je ubila?«

»To ne bi bio prvi put da nesretna mlada supruga koja čezne za bogatstvom i slobodom otruje svog mnogo starijeg supruga.«

Zaljuljao se je na petama. »No, postoje i druge mogućnosti u tom domaćinstvu. Kao prvo, moram pronaći izvor otrova.«

Utroba joj se stisnula. Borila se da joj se strah ne pokaže na licu. »Da, naravno. Sretno, inspektore.«

»Hvala vam što ste danas došli ovamo.« Snizio je glas. »Ispričavam se na grubostima koje ste morali slušati u kući Fairburnovih.«

»To nipošto nije vaša krivica.« Lagano se nasmiješila. »Oboje znamo da sam navikla na takvo ponašanje.«

»To ga ne čini imalo podnošljivijim.« Spellarov izraz lica postao je neuobičajeno ozbiljan.

»Činjenica da ste voljni izložiti se takvom ponašanju kako biste mi s vremena na vrijeme pomogli čini me sve većim vašim dužnikom.«

»Besmislica. Imamo zajednički cilj. Ni jedno od nas ne želi vidjeti ubojice kako slobodno šeću. No bojim se da ćete s ovim imati dosta posla.«

»I meni se čini. Doviđenja, gospođice Bromley.«

Pomogao joj je da se popne u elegantnu malenu kočiju, zatvorio vrata i odstupio. Ona se smjestila uz jastuke, udobno pokrila krajevima plašta i zagledala van u more magle.

Tragovi paprati koje je otkrila u otrovu uznemirili su je kao ništa drugo još od smrti njezina oca. To je bio jedini primjerak *Ameliopteris amazoniensis* u čitavoj Engleskoj. Do prošlog mjeseca, paprat je rasla u njezinu privatnom stakleniku.

Šareni plakati ispred kazališta najavljivali su ga riječima *Nevjerojatni Misterio, Gospodar Brava*. Njegovo pravo ime bilo je Edmund Fletcher i bio je dobro svjestan da nije baš tako nevjerojatan na pozornici. Dajte mu zaključanu kuću i zavući će se u nju, neprimjetan poput magle. Kad bi ušao, mogao bi otkriti položaj vlasnikovih vrijednih predmeta, bez obzira na to koliko dobro skriveni bili. Zaista, imao je talent za umijeće provaljivanja. Teškoća je bila u tome što je ponovno odlučio okušati se u poštenom životu. Taj pokušaj, kao i svi slični u prošlosti, jedno je podbacio.

Publika je bila malobrojna, a gomile su postajale još manje dok su prolazili tjedni. Ove večeri gotovo tri četvrtine sjedala u sićušnom kazalištu bilo je prazno. Ovim tempom, morat će se vrlo brzo vratiti

svojoj drugoj karijeri kako bi mogao platiti stanarinu prvoga u mjesecu.

Kažu da se zločin ne isplati, no on je zasigurno mnogo profitabilniji od mađioničarske profesije.

»Kako bih uvjerio sve prisutne da ovdje nema nikakvih trikova, mogu li dobiti dobrovoljca iz publike?« rekao je glasno.

Začula se nezainteresirana tišina. Konačno, jedna se ruka podigla.

»Ja ću, da provjerim da ne varate«, rekao je čovjek iz drugog reda.

» Hvala vam, gospođine. « Edmund je pokazao prema stubama bine. »Budile ljubazni i pridružite mi se na svjetlima pozornice.«

Mišićavi muškarac u loše skrojenom odijelu popeo se na pozornicu.

»Vaše ime, gospodine?« upitao je Edmund.

»Spriggs. Sto hoćete da učinim?«

»Molim uzmite ovaj ključ, gospodine Spriggs.« Edmund mu je pružio teški komad željeza.

»Kad uđem u kavez, zaključat ćete vrata. Jesu li upute jasne?«

Čovjek je frknuo. »Mogu ja to. Hajde, krenite. Unutra.«

Vjerojatno nije bio dobar znak da dobrovoljac iz publike daje upute mađioničaru, pomislio je Edmund.

Ušao je u kavez i kroz rešetke gledao tihu gomilu. Osjećao se kao budala.

»Možete zaključati vrata, gospodine Spriggs«, rekao je.

»U redu, onda.« Spriggs je zalupio vratima i okrenuo starinski ključ u velikoj bravi.

»Zaključani ste dobro i čvrsto. Da vidimo možete li izaći.«

Stolci su zaškripali. Publika je postajala nemirna. Edmund nije bio iznenađen. Nije imao pojma kako njegovi gledatelji doživljavaju protok vremena, iako je broj ljudi koji su izašli bio svojevrsna indikacija toga, no iz njegove perspektive izvedba se činila beskrajnom.

Pogled mu se još jednom vratio na usamljeni lik u posljednjem redu. Na mutnom svjetlu zidne lampe mogao je vidjeti samo tamnu siluetu muškarca na stolcu. Njegove crte lica bile su skri-vene sjenama. Ipak, nešto u vezi s njim bilo je neuhvatljivo opasno, čak i prijeteće. Nije pljeskao ni jednom od Edmundovih bjegova, no nije mu ni zviždao. Jednostavno je sjedio ondje, vrlo miran i vrlo tih, upijajući sve što se događalo na pozornici.

Još jedan tračak nemira prošao je kroz Edmunda. Možda je netko od njegovih vjerovnika postao nestrpljiv i odlučio poslati nekog vrlo neuglađenog da naplati dug. Druga, još više uznemirujuća misao pala mu je na pamet. Možda je neki neobično pronicljiv detektiv iz Scotland Yarda konačno našao trag na poprištu smrti Jaspera Vinea koji je vodio do njega. Pa, to je bio razlog zašto čak i najneuglednija kazališta imaju zgodna vrata iza pozornice koja se otvaraju u mračne ulice.

»Dame i gospodo«, recitirao je. Napravio je predstavu od namještanja svoje elegantne leptir-mašne i dlanom prekrrio komad metala skriven ondje.

»Gledajte vrlo pažljivo. Sada ću otključati ova vrata pukim dodiranjem prstiju.«

Izoštrio je svoja čula i istodobno rukom prešao preko brave. Vrata kaveza su se otvorila.

Začuo se slabašni aplauz.

»Vidio sam zgodnije trikove kod uličnih mađioničara«, proderao se čovjek iz drugog reda.

Edmund ga je ignorirao. Duboko se naklonio Spriggsu. »Hvala vam na pomoći.« Uspravio se, izvukao džepni sat i njime mahnuo pred Spriggsom. »Vjerujem da ovo pripada vama.«

Spriggs je zgrabio sat iz Edmundovih ruku. »Dajte mi to.«

Požurio je natrag niza stube i izmarširao iz kazališta.

»Vi ste samo dobro odjeveni džepar«, proderao se netko.

Situacija se pogoršavala. Vrijeme je za kraj predstave. Edmund se pomaknuo u središte pozornice, pazeći da je dobro osvijetljen.

»A sada, moji prijatelji,« rekao je, »vrijeme je da se oprostimo.«

»I ne vraćaj se«, viknuo je netko.

Edmund se duboko naklonio.

»Hoću natrag svoje novce«, viknuo je neki čovjek.

Ignorirajući viku, Edmund je primio rubove svoga plašta, podigao ih visoko a zatim ponovno zatvorio preklope od crnog satena, skrivajući se od publike. Ponovno je izoštrio čula, stvarajući još više energije, a zatim izveo briljantni finale.

Plašt je pao na tlo, otkrivajući praznu pozornicu.

Publika je, nakon duge pauze, zapanjeno uzdahnula, a zviždanje i vika odmah su prestali.

Edmund je slušao s druge strane izlizanog baršunastog zastora. Trebao je smisliti još takvih razmetljivih trikova koji privlače pozornost. Ipak, postojala su dva problema. Prvi je taj da su rekviziti potrebni za takve složene i dramatične trikove, koji bi doista zadivili publiku, vrlo skupi.

Drugi problem jest taj da razmetanje nije bilo u njegovoj prirodi. Volio je biti nezamijećen.

Mrzio je svjetla pozornice i sve povezano s time. Osjećao se vrlo nelagodno kad su sve oči bile uprte u njega. *Prihvati to, Fletcheru, rođen si za zločinački život, a ne za -pozornicu.*

»Vratite se i pokažite nam kako ste to napravili«, netko je viknuo kroz zastor.

Zaprepašteno mrmljanje koje je obuzelo publiku brzo se pretvorilo u zlovoljno gađenje.

»Samo jedan napola pristojan trik«, požalio se jedan muškarac. »To je sve što ima.«

Iza pozornice, Edmund je krenuo prema svojoj garderobi. Murphy, vlasnik kazališta, stajao je u sjenama. Njegovo punašno psetance Pom ležalo mu je pod nogama. Sa svojim širokim glavama i zgnječanim nosovima, pas i vlasnik bili su zapanjujuće slični. Pom je otkrio zube i zarežao visokim tonom.

»Teška publika«, požalio se Edmund.

»Ne mogu reći da ih krivim«, rekao je Murphy glasom koji je jako podsjećao na Pomov.

Njegovo crveno lice stisnulo se u kiselu grimasu. »Svaki mađioničar vrijedan svog imena može pobjeći iz zaključanog kaveza ili para lisica. Vaš posljednji trik nije loš, no daleko od toga da je jedinstven, zar ne? Keller Veliki i Lorenzo Veličanstveni također mogu nestati svake noći. No, mogu učiniti i da druge stvari nestanu, uključujući i privlačne mlade dame.«

»Unajmite mi privlačnu mladu damu, i pobrinut ću se da nestane«, rekao je Edmund.

»Razgovarali smo o tome ranije, Murphy. Želite li dramatičnije trikove, morate uložiti u skuplje rekvizite i lijepe pomoćnice. Ja ih si sigurno ne mogu priuštiti od svoje plaće.«

Pom je zarežao. A i Murphy.

»Već vam plaćam previše«, obrecnuo se Murphy.

»Više bih zaradio vozeći fijaker. Mičite mi se s puta, Murphy. Trebam piće.«

Produžio je niz hodnik do sobička koji je služio kao garderoba. Murphy je uletio za njim.

Edmund je čuo kako Pomove šape kvrcakaju po drvenim daskama.

»Stanite malo«, rekao je Murphy. »Moramo razgovarati.«

Pom je zacvilio.

Edmund nije usporio korak. »Poslije, ako ne zamjerate.«

»Prokletstvo. Raskidam vaš angažman. Večeras ste imali posljednju predstavu. Možete spakirati svoje stvari i otići.«

Edmund je naglo stao i okrenuo se na peti. »Ne možete me otpustiti. Imamo ugovor.«

Pom se klizeći zaustavio i žurno povukao. Murphy se je uspravio do pune visine, što je dovelo njegovu veliku, ćelavu glavu u ravninu s Edmundovim ramenima. »Postoji stavka u ugovoru koja kaže da ako broj posjetitelja padne ispod određenog minimuma u tri predstave zaredom, ja sam slobodan raskinuti sporazum. Samo da znaš, broj posjetitelja ispod minimuma je dva tjedna.«

»Nije moja krivnja što ne znate oglašavati i promovirati mađioničarsku predstavu.«

»Nije moja krivnja što ste vi osrednji iluzionist«, odgovorio je Murphy. »U redu je otključavati sefove i učiniti da nekoliko predmeta nestane i ponovno se pojavi, no to su vrlo staromodne stvari. Javnost želi nova i tajanstvenija iznenađenja. Želi vidjeti kako levitirate. Ili očekuje da barem prizovete duhove iz drugog svijeta.«

»Nikada nisam tvrdio da sam medij. Ja sam mađioničar.«

»Koji ima samo nekoliko trikova u rukavu. Vješti ste u njihovu izvođenju, to vam priznajem.

No, to nije dovoljno za modernu publiku.«

»Dajte mi još nekoliko noći, Murphy«, rekao je Edmund iscrpljeno. »Obećajem da ću smisliti nešto dovoljno spektakularno.«

»Pih. To ste rekli prošli tjedan. Žalim zbog vašeg nedostatka talenta, Fletcheru, no ne mogu si priuštiti da vam dajem nove prilike. Moram platiti račune, hraniti ženu i troje djece. Naš ugovor je razvrgnut.«

Dakle, ipak se je morao vratiti zločinačkom životu. Pa, barem će biti profitabilniji, iako nešto opasniji. Jedna je stvar dobiti otkaz zbog lošeg nastupa na pozornici; sasvim druga završiti u zatvoru zbog neuspješne provale u kuću. No, umijeće provalništva sa sobom je nosilo određeno uzbuđenje, koje nije bilo moguće osjetiti na ikakav legalan način.

Pozorno je izoštrio čula, nabivši atmosferu šap-tom energije. Murphy nije posjedovao nikakve vidljive tragove paranormalnog talenta, no svi, čak i najtuplji i najneugodniji vlasnici kazališta posjedovali su nešto intuicije.

»Otići ću do jutra«, rekao je Edmund. »Sada odlazite i odnesite svog psića ili ću učiniti da oboje nestanete. Nepovratno.«

Pom je uzbuđeno zaskvičao i sakrio se iza Murphyja.

Murphyjeva usnica se trznula, a oči raširile. Napravio je žurni korak natrag i uspio stati do Poma. Pas je zacvilio. A i Murphy.

»Čekajte, pa ne možete mi prijetiti«, promućao je Murphy. »Pozvat ću policiju.«

»Nije važno«, rekao je Edmund. »Vaš nestanak zahtijevao bi više truda no što vrijedi. Usput, prije no što uklonite sebe i zvijer, želim svoj udio u zaradi.«

»Zar niste slušali? Večeras nije bilo nikakve zarade.«

»Izbrojio sam trideset ljudi u publici, uključujući čovjeka koji je zakasnio i sjeo u posljednji red. Naš ugovor određuje da mi morate dati pola ukupnog iznosa koji ste dobili na blagajni.

Ako me namjeravate prevariti, ja ću biti taj koji će pozvati policiju.« Bila je to prazna prijetnja, no nije uspio smisliti ništa drugo.

»U slučaju da niste primijetili, velik postotak publike izašao je prije no što ste završili«, insistirao je Murphy. »Morao sam vratiti dobar dio novca.«

»Ne vjerujem da ste vratili ni novčića. Vi ste previše lukav biznismen.«

Murphyjevo lice zacrvenjelo se od bijesa, no posegnuo je u džep i izvadio nešto novca.

Izbrojio ga je vrlo pažljivo i uredno predao polovicu.

»Uzmite ga«, progundao je. »Isplati mi se što ću vas se riješiti. Pobrinite se da ponesete sve svoje stvari. Sve što ostavite postaje moje vlasništvo.«

Murphy je pokupio Poma, stavio ga pod jednu ruku i išuljao se prema svom uredu na prednjoj strani kazališta.

Edmund je ušao u svoju garderobu, upalio plinsku lampu i brzo računao. Imao je dovoljno da

kupi još jednu bocu clareta i da mu ostane sutra za hranu. Ipak, nije bilo sumnje da će se njegova zločinačka karijera morati odmah nastaviti; najkasnije sutra navečer. Spakirat će stvari i izaći iz kazališta na stražnji izlaz u slučaju da ga nepoznati čovjek iz posljednjeg reda čeka sprijeda.

Izvukao je svoju izlisanu torbu ispod stolića i brzo unutra potrpio ono malo stvari što je imao.

Dramatični satenski plašt ostao je na pozornici. Ne smije ga zaboraviti. Neće mu više trebati, no možda će ga moći prodati nekom drugom mađioničaru željnom uspjeha.

Kucanje na vratima ga je zaustavilo u mjestu. *Čovjek iz posljednjeg reda*. Njegova intuicija bila je snažno povezana s njegovim talentom. Nikad ga ne bi iznevjerila u ovakvim situacijama.

»Prokletstvo, Murphy, rekao sam vam da ću otići do jutra«, rekao je glasno.

»*Biste li bili zainteresirani za drugi angažman?*«

Čovjekov glas bio je dubok i školovan. Vibrirao je hladnom samokontrolom i sirovom snagom. To nije tipični utjerivač dugova, pomislio je Edmund, no iz nekog razloga to mu nije pružalo preveliku utjehu.

Izoštrio je čula, pokupio svoju torbu i oprezno otvorio vrata. Čovjek koji je stajao u hodniku nekako je uspio ostati izvan dohvata slabašnog svjetla plinske lampe. Sjenovita figura doimala se je visokom, čvrstom i grabežljivom.

»Tko ste, do vraga, vi?« upitao je Edmund. Bio je spreman izvesti malu diverziju.

»Vaš novi poslodavac, nadam se.«

Možda je zločinački život ipak moguće odgoditi na neko vrijeme.

»Želite unajmiti mađioničara?« upitao je Edmund. »Sasvim slučajno, otvoren sam za ponude.«

»Ne trebam mađioničara. Mađioničari se služe vještim prstima i rekvizitima kako bi izveli svoje trikove. Trebam nekoga tko zaista posjeduje urođeni talent da ulazi i izlazi iz zaključanih soba.«

Edmund je osjetio opasnost.

»Ne znam o čemu govorite«, rekao je.

»Vi niste obični mađioničar, gospodine Fletcher. Vi ne ovisite o pretvaranju, zar ne?«

»Ne razumijem što želite reći, gospodine.«

»Vi posjedujete najneobičniju paranormalnu sposobnost, onu koja vam omogućuje da osjetite i provalite najsloženije brave. Također vam omogućuje da stvorite malene iluzije koje odvrćaju tuđu pozornost dok nastavljajte sa svojim poslom. Ne možete zaista prolaziti kroz zidove, no čovjek bi lako mogao povjerovati da ste sposobni za takav poduhvat.«

»Tko ste vi?« zahtijevao je Edmund, pokušavajući prikriti svoju zapanjenost.

»Moje ime je Caleb Jones. Nedavno sam pokrenuo malu istražiteljsku agenciju, Jones i suradnici, koja se bavi pitanjima najprivatnije i najpovjerljivije važnosti. Jednom sam prilikom ustanovio da mi je potrebna pomoć savjetnika koji posjeduju određene talente.«

»Savjetnika?«

»Trenutačno vodim jednu istragu koja zahtijeva vaše neobične sposobnosti, gospodine Fletcher. Bit će vam nadoknađeno, uvjeravam vas.«

»Rekli ste da se zovete Jones. To mi vrlo glasno zvonilo u ušima. Imate li kakve veze s Ezoteričnim društvom?«

»Uvjeravam vas da je ponekad ta veza mnogo uža no što bih želio.«

»Sto biste htjeli da učinim za vas?«

»Želim da mi pomognete provaliti u zaključanu i dobro čuvanu zgradu. Unutra ćemo ukrasti određeni predmet.«

Unatoč svemu, Edmund je osjetio kako mu se puls ubrzava.

»Prilično sam se nadao da ću izbjeći zločinački život«, rekao je.

»Zašto biste to željeli učiniti?« upitao je Caleb Jones vrlo ozbiljno.
»Pa imate talent za tu profesiju.«

Nepremostiva, nevjerojatno iritantna teškoća koja je ometala upravljanje paranormalnom istražiteljskom agencijom bila je ta da je posao neizbježno uključivao klijente.

Caleb je sišao s fijakera i popeo se prednjim stubama kuće br. na trgu Landreth. Podigao je teški brončani zvekir i pustio ga da padne nekoliko puta.

Klijenti su bili veliki nedostatak onoga što bi inače bila zanimljiva i izazovna profesija.

Otkrivanje uzoraka i stizanje do odgovora uvijek ga je fasciniralo, a neki su smatrali da njegov interes graniči s opsesijom. Još uvijek je bio nov u istražiteljskom poslu, no već je uvidio da to obećava mnogo izazova. Posao mu je također odvrtao pozornost od drugih stvari koje su ga mučile ovih dana.

Bila je velika šteta što nikako nije mogao izbjeći rad s pojedincima koji su donosili svoja pitanja u agenciju Jones. Klijenti su previše pričali i dramatizirali. Klijenti bi postajali emotivni. Nakon što bi ugovorili njegove usluge, gnjavili su ga porukama želeći znati kako napreduje. Kad bi dao odgovore, klijenti bi se podijelili u dvije skupine. Polovicu bi obuzeo bijes. Ostatak bi briznuo u plač. Uglavnom, bili su vrlo rijetko zadovoljni. No, nažalost, klijenti su bili nužan dio poslovanja.

No, ovoga je puta trebao razgovarati s potencijalnom klijenticom za koju se činilo da bi se mogla razlikovati od uobičajenih. Unatoč svojoj antipatiji prema onima koji su tražili usluge istražiteljske agencije, nije uspijevaao potisnuti neobičan osjećaj iščekivanja.

Naravno, prepoznao je njezino ime čim je otvorio poruku. Lucinda Bromley, u senzacionalističkim listovima poznata kao *Lucrezia Bromley*, bila je kći zloglasnog Arthura Bromleya. Kao briljantni botaničar, Bromley je proputovao najudaljenije zakutke svijeta tražeći rijetke i egzotične botaničke uzorke. Njegova žena i kći često bi ga pratile. Amelia Bromley umrla je prije četiri godine, no Lucinda je nastavila putovati sa svojim ocem.

Ekspedicije su se naglo zaustavile prije osamnaest mjeseci, kada je Bromleyev dugogodišnji poslovni partner, Gordon Woodhall, pronađen mrtav. Uzrok smrti bilo je trovanje cijanidom.

Neposredno nakon toga Arthur Bromley počinio je samoubojstvo. Glasine o svađi između dvojice muškaraca punile su naslovne stranice svih novina u Londonu.

Ipak, novinski naslovi nakon ubojstva-samoubojstva nisu bili ništa u usporedbi s onima koji su prikovali čitatelje manje od mjesec dana

poslije kada je zaručnik Lucinde Bromley, mladi botaničar Ian Glasson, pronađen mrtav od posljedica trovanja.

Skandal je nadopunjen prljavim tračevima što su kružili o događajima koji su neposredno prethodili Glassonovoj smrti. Lucindu su vidjeli kako žuri iz zaklonjenog kutka vrta Botaničkog društva Carstairs, a gornji dio haljine bio joj je napola raskopčan. Nedugo poslije, Glasson je izašao iz istog dijela vrta, još uvijek zakopčavajući hlače. Nekoliko dana kasnije ležao je u lijesu.

Prema mračnim pričama u novinama, Lucinda je zaručniku dala šalicu otrovanog čaja. Rekli su da je sakrila smrtonosnu dozu u skriveni odjeljak prstena koji je uvijek nosila.

Neposredno nakon Glassonova trovanja novine su Lucindi dale nadimak Lucrezia. To je bilo prema zloglasnoj Lucreziji Borgiji koja je navodno otrovala velik broj ljudi. Prema legendi, ta je dama skrivala otrov u prstenu.

Vrata su se otvorila. Domaćica prijeteća izgleda promatrala ga je kao da je sumnjala kako je došao ukrasti srebrninu.

»Došao sam vidjeti gospođicu Bromley«, rekao je Caleb. Dao je ženi svoju posjetnicu.

»Vjerujem da me očekuje.«

Domaćica je proučavala posjetnicu mršteći se u neodobravanju, a zatim s oklijevanjem zakoračila unatrag.

»Da, gospodine Jones. Slijedite me, molim vas.«

Caleb je stupio u mramorom popločani hodnik.

Veliko zrcalo u teškom pozlaćenom okviru visjelo je na zidu iznad urešenog stolića. Srebrna

posuda na stoliću namijenjena primanju posjetnica bila je prazna.

Očekivao je da će ga uvesti u primaću sobu. Umjesto toga, domaćica je marširala do stražnjeg dijela kuće, u knjižnicu prepunu knjiga, karata, globusa i papira.

Na drugom kraju sobe žena je otvorila vrata. Caleb se zagledao u veliki staklenik. Bogato ure-

šena struktura od stakla i željeza sadržavala je raskošnu zelenu džunglu. Vlažna toplina ga je preplavila, noseći mirise bogatog, plodnog tla i bujnog raslinja.

Iz staklenika su dolazila i druga strujanja. Osjetio je šapat energije. To je bilo vrlo osnažujuće iskustvo. Atmosfera u stakleniku djelovala

je kao tonik za sva njegova čula.

»Gospodin Jones vas je došao vidjeti, gospođice Bromley«, najavila je domaćica glasom dovoljno glasnim da se čuje na dalekom dijelu staklenika.

More zelenila bilo je toliko gusto i razgranato da Caleb nije primijetio ženu u vrtlarskoj pregači i kožnim rukavicama sve dok se nije pojavila iza vodopada ljubičastih orhideja.

Uzbuđenje je šapu-talo kroz njega, stišćući mu mišiće i žile. Osjetio je neobjašnjivi osjećaj hitnosti. Riječ *osnažujuće* ponovno mu je pala na um.

Nije znao što je očekivao, no tko god bila, Lucinda Bromley postigla je nešto što se je vrlo rijetko događalo. Uspjela ga je iznenaditi.

Pretpostavljao je da je, sudeći po njezinoj reputaciji, očekivao elegantnu, profinjenu damu šar-mantne, uglađene maske koja možda skriva otrovno srce. Ipak, Lucrezia Borgia imala je određenu reputaciju.

No Lucinda je više izgledala poput duhom odsutne, učene Titanije, vilinske kraljice. Njezina kosa podsjetila ga je na eksploziju sunčeva zalaska. Pokušavala je ukrotiti kuštrave crvene uvojke ukosnicama i mašnjama, no uz slab uspjeh.

Inteligencija je obasjavala njezine crte lica, pretvarajući lice koje bi se inače moglo opisati kao prolazno u magnetski privlačno. Shvatio je da ne želi skrenuti pogled. Gledala ga je iza svjetlucavih leća naočala zlatnih okvira. Njezine oči imale su duboku, fascinantnu nijansu plave.

Nosila je dugu kožnu pregaču s mnogo džepova preko obične sive haljine. U jednoj ruci držala je škare za obrezivanje. Duge oštrice tog alata izgledale su poput nekog bizarnog srednjovjekovnog oružja koje bi trebao nositi vitez u oklopu. Brojni drugi predmeti jednako opasnog izgleda bili su pričvršćeni za njezinu pregaču.

»Hvala vam, gospođo Shute«, rekla je Lucinda. »Popit ćemo čaj u knjižnici, molim.«

Njezin glas nije bio nimalo vilinski, zadovoljno je zaključio Caleb. Umjesto iritantnog visokog zveckanja malih vilinskih zvončića koje su mnoge žene njegovale, njezin ton bio je topao, samopouzdan i odlučan. Energija je zračila iz nje u obliku nevidljive aure. Moćna žena, pomislio je.

Upoznao je druge žene sa snažnim talentima. One nisu bile neuobičajene u višim razinama Ezoteričnog društva. No nešto u njemu reagiralo je na Lucindinu energiju na način koji je bio istodobno nov i neobično uznemirujući. Morao se boriti protiv poriva da joj se približi.

»Idem po čaj, gospođo«, rekla je gospođa Shute. Okrenula se i izašla kroz vrata.

Lucinda se hladno i pristojno nasmiješila Calebu. Mogao je u njoj osjetiti oprez. Nije bila sigurna da je učinila pravu stvar pozvavši ga, shvatio je. Mnogi klijenti postali bi rezervirani nakon dogovaranja sastanka.

»Hvala vam što ste došli danas«, rekla je. »Znam da ste sigurno vrlo zaposleni, gospodine Jones.«

»To nije bio nikakav problem«, rekao je, u glavi odbacujući dug popis hitnih projekata i odgovornosti koji bi inače zaokupili njegovu pažnju. »Drago mi je da sam na usluzi.« To je sigurno bio prvi put da je te riječi izgovorio klijentu. Pretpostavljao je da će biti i posljednji.

»Hoćemo li poći u knjižnicu?«

»Ako želite.«

Odvezala je svoju zemljom uprljanu pregaču i povukla je preko glave. Nimalo elegantna

zbirka alata i pribora zveckala je u džepovima. Gledao ju je kako skida debele kožnate vrtlarske rukavice. Zaista je imala prsten, primijetio je, baš kao što je pisalo u novinama. Bio je izrađen od teška, pomno uvijena zlata i ukrašen tamnoplavim lapisom i jantarom. Prsten je izgledao staro i pomalo renesansno. Zasigurno je bio dovoljno velik da sakrije maleni odjeljak, pomislio je zaintrigiran.

Stala je ispred njega i upitno ga pogledala.

Shvatio je da stoji ondje, točno njoj na putu, buljeći.

Sabrao se nadljudskim naporom volje i zakoračio sa strane kako bi je pustio da uđe u knjiž-

nicu. Dok je prolazila kraj njega pomno je izoštrio svoja čula, uživajući u malenom naletu energije koji je zatitrao u atmosferi. O, da, zasigurno moćna žena.

Lucinda je sjela iza natrpanog stola od mahagonija i pokazala stolac preko puta.

»Molim vas, sjednite, gospodine Jones.«

Vrlo jasno je definirala njihov odnos, shvatio je, očito dajući do znanja kako se smatrala nadmoćnom i da je namjeravala zadržati kontrolu u njihovu odnosu. Pronašao je suptilan, neizrečen izazov u njezinoj auri.

Sjeo je na stolac koji mu je pokazala. »U svojoj poruci spomenuli ste da je stvar hitna.«

»Jest.« Stisnula je ruke vrlo čvrsto na vrhu bugačice i zagledala se u njega vrlo upornim pogledom. »Jeste li, slučajno, čuli za nedavnu smrt lorda Fairburna?«

»Vidio sam nešto o tome u jutarnjim novinama. Samoubojstvo, vjerujem.«

»Možda i jest. To i dalje treba utvrditi. Obitelj, ili barem jedan član obitelji, Fairburnov sin, zamolio je Scotland Yard da istraži slučaj.«

»Nisam čuo za to«, rekao je.

»Iz očitih razloga, obitelj bi htjela da istraga ostane u tajnosti.«

»Kako ste saznali za nju?«

»Detektiv koji provodi istragu zamolio me je da mu dam svoje mišljenje. Savjetovala sam gospodina Spellara u brojnim prilikama.«

»Poznajem Spellara. On je član Ezoteričnog društva.«

»Doista.« Prkosno se nasmiješila. »I ja sam, gospodine Jones.«

»Svjestan sam toga. Nitko izvan Društva vjerojatno ne bi mogao znati za postojanje agencije Jones, a još manje kako me kontaktirati.«

Zacrvenjela se. »Da, naravno. Oprostite. Bojim se da povremeno težim pomalo obrambenom ponašanju.« Pročistila je grlo. »Moja obitelj ima svojevrstu reputaciju. Sigurna sam da ste čuli tračeve.«

»Čuo sam nekoliko glasina«, rekao je neutralno.

»Ne sumnjam u to.« Prsti su joj se vidljivo sti-snuli dok joj ruke nisu izgledale slijepljeno, a ne samo isprepletено. »Hoće li te glasine utjecati na vašu odluku o tome hoćete li prihvatiti moj slučaj?«

»Ezoterično društvo ne drži se uvijek istih pravila koja vladaju društvenim svijetom.« Zastao je na trenutak. »A ni ja.«

»Vidim.«

»Sumnjam da ste i vi čuli tračeve o meni.«

»Da, jesam, gospodine Jones«, tiho se je složila. »To je jedan od razloga zašto sam vas zamolila da danas dođete ovamo. Između ostalog, priča se da vas vrlo intrigiraju misteriji.«

»I previše, kao što mi kažu. No u svoju ću obranu reći da me intrigiraju samo vrlo zanimljivi misteriji.«

»Da. Pa, nisam sigurna hoće li vam moja situacija biti dovoljno zanimljiva, no uvjeravam vas da me stanje vrlo brine.«

»Zašto mi ne kažete nešto više o vašem misteriju?«

»Da, naravno.« Uspravila se i ispravila svoja elegantna ramena. »Kao što možda znate, posjedujem određenu količinu botaničkog talenta. Između ostalog, mogu otkriti otrov. Ako je otrov na biljnoj osnovi, obično mogu odrediti točnu prirodu sastojaka u otrovnoj tvari.«

»Vi ste zaključili da je lord Fairburn otrovan?«

Oporo se nasmiješila. »Zaista naprečac zaključujete, no u pravu ste. Da, sigurna sam da je popio neku vrlo smrtonosnu mješavinu. Jedino pitanje sada jest je li to bio slučaj samoubojstva ili ubojstva. Da budem iskrena, mislim da je vrlo malo vjerojatno kako će inspektor Spellar dokazati ovo posljednje.«

»Vrlo je teško dokazati slučaj ubojstva trovanjem čak i uz snažne dokaze, kao u slučaju arsena ili cijanida. Suviše je lako uvjeriti porotu kako se radilo o slučajnosti ili da si je žrtva oduzela život.«

»Da, znam. No, postoje dodatne okolnosti...« Naglo je zastala.

»Zbog čega ste toliko zainteresirani za ishod ovog slučaja, gospođice Bromley? Sigurno je Spellarova odgovornost zaključiti je li riječ o ubojstvu, a ne vaša.«

Lucinda je duboko udahнула i naočigled se sabrala. Pokušavala je sakriti svoju napetost, no on je mogao otkriti skrivena strujanja jednako jasno kao da je mogao vidjeti njezinu auru. Ona nije bila samo zainteresirana za ishod Fairburnova slučaja; bila je prestravljena.

»Kada me je jučer inspektor Spellar pozvao da pogledam tijelo u kući Fairburnovih,« rekla je polako, »potvrdila sam da...«

»Vidjeli ste tijelo?«

Upitno ga je pogledala. »Da, naravno. Kako bih inače mogla procijeniti mogućnost trovanja?«

Bio je zabezeknut. »Gospode. Nisam imao pojma.«

»Pojma o čemu?«

»Znao sam da vas Spellar povremeno traži savjet, no nisam shvatio da ste dužni fizički pre-gledati tijela žrtava kako biste dali svoje

mišljenje.«

Podigla je obrve. »Kako ste mislili da obavljam svoja savjetovanja?«

»Nisam, priznajem«, rekao je. »Hoću reći, nisam mislio. Samo sam pretpostavljao da vam Spellar donosi neke dokaze. Otrovanu šalicu, možda, ili žrtvinu odjeću.«

»Vidim da posao koji obavljam za Spellara ne smatrate prikladnim poslom za jednu damu.«

»Nisam to rekao.«

»Nije bilo potrebe.« Mahnula je jednom rukom, odbacujući njegove pokušaje da se opravda.

»Pretpostavljam da niste usamljeni u svojim stavovima. Nitko, uz iznimku inspektora Spellara, ne odobrava ono što radim. Zapravo, mislim da ni Spellar u potpunosti ne odobrava, no on je posvećen svojoj profesiji i, zbog toga, spremniji iskoristiti pomoć koju mu mogu pružiti.«

»Gospođice Bromley...«

»S obzirom na moju ponešto neuobičajenu obiteljsku povijest, prilično sam navikla na neodobravanje.«

»Pobogu, gospođice Bromley, nemojte mi stavljati riječi u usta.« Bio je na nogama prije no što je shvatio što radi, naslanjajući dlanove na stol. »Ne sudim vam. Da, šokiralo me kad sam čuo da vaš savjetodavni posao zahtijeva od vas da pregledavate tijela žrtava. Priznat ćete da je takva stvar, općenito govoreći, neuobičajeno zanimanje za jednu damu.«

»Zaista?« Brzo je razdvojila ruke i naslonila se. »A što mislite tko je u većini kućanstava obično odgovoran za brigu o onima koji se ozbiljno razbole? Većina ljudi ne odlazi u bolnicu umrijeti, gospodine. Većina ljudi umire kod kuće, a žene su uz njih kad dođe kraj.«

»Govorimo o ljudima koji su ubijeni, ne o onima koji umiru od prirodnih uzroka.«

»Zar mislite da je jedna smrt nasilnija od druge? Ako je tako, niste svjedočili mnogima.«

Uvjeravam vas, takozvana prirodna smrt može biti užasnija, bolnija i ustrajnija od one koju donosi doza otrova ili metak u glavu.«

»Dođavola, ne mogu vjerovati da sudjelujem u tako smiješnoj svađi. Nisam došao ovamo raspravljati o vašem savjetodavnom poslu,

gospođice Bromley Ovdje sam jer ste me pozvali.

Predlažem da nastavimo s našim poslom.«

Uputila mu je ledeni pogled. »Vi ste započeli svađu.«

»Vraga jesam.«

Treptala je i poravnala bradu. »Služite li se uvijek takvim jezikom kad ste u društvu dama, gospodine? Ili se osjećate slobodnim primijeniti takav slikoviti rječnik zbog dame koja je slučajno u vašem društvu?«

Kiselo se nasmiješio. »Ispričavam se, gospođice Bromley. No moram priznati kako sam iznenađen spoznajom kako damu koja daje savjete na poprištu umorstva može šokirati par grubih riječi.«

Osmijeh mu je uzvratila vlastitim, ledenim. »Hoćete li reći da nisam prava dama?«

Naglo se je ispravio, okrenuo i krenuo prema prozoru. »Ovo je najbizarniji razgovor koji sam vodio tijekom posljednjih godina. I najbesmisleniji. Ako biste bili toliko ljubazni da mi kažete zašto ste me danas pozvali, možda bismo mogli nastaviti sa sastankom.«

Prekinulo ga je glasno kucanje na vratima. Okrenuo se i vidio domaćicu kako ulazi u sobu s pladnjem za čaj. Gospođa Shute pogledala ga je s mržnjom, dajući mu do znanja, tiho ali jasno, da je čula žučnu raspravu.

»Hvala vam, gospođo Shute«, rekla je Lucinda uglašeno, kao da je posjetitelj nije potpuno iznervirao. »Možete ostaviti pladanj na stolu. Ja ću natočiti.«

»Da, gospodo.«

S još jednim pogledom neodobravanja upućenim Calebu, domaćica je otišla, brzo zatvorivši vrata.

Njegov rječnik zaista je bio užasan. Istina, nikad nije bio poznat po svojim ugodnim manirima. Imao je malo strpljenja za društvene običaje. No obično nije bio toliko izgubljen da psuje u prisutnosti žena bilo kakvog položaja i porijekla.

Lucinda je ustala i otišla sjesti u naslonjač. Podigla je lončić s čajem.

»Mlijeko i šećer, gospodine?« upitala je, mirna i sabrana, kao da nije bilo nikakve svađe.

Ipak, obrazi su joj bili pomalo crveni, a u očima joj je sijevala militantna iskra.

Kad sve ostalo propadne, natoči šalicu čaja, pomislio je.

»Ni jedno ni drugo, hvala«, rekao je, još uvijek pomalo grubim glasom.

Pokušao je analizirati novi, sjajni intenzitet koji je zračio iz Lucinde. Nije baš blistala, no činila se malo energičnijom.

»Možete ponovno sjesti«, rekla je. »Ima još mnogo toga o čemu moramo razgovarati.«

»Iznenaden sam da želite zatražiti moje usluge s obzirom na moje izražavanje.«

»Nisam baš u položaju da vas otjeram, gospodine.« Elegantno je nalila čaj. »Vaše usluge su jedinstvene, a meni potrebne.« Spustila je čajnik. »Stoga se čini da sam zaglavila s vama.«

»A ja sam, gospođice Bromley, izgleda zaglavio s vama«, rekao je.

»Teško, gospodine. Posve ste slobodni da odbijete moj zahtjev za vašim istražiteljskim uslugama. Oboje znamo da vam nije potrebna pozamašna suma koju mi sigurno namjeravate naplatiti.«

»Sigurno bih mogao odbiti novac«, složio se on. »No ne i ovaj slučaj.«

Njezina šalica zaustavila se na pola puta do njezinih usnica. Oči su joj se raširile. »No nisam vam još uvijek rekla što želim da istražite.«

»To nije važno. Slučaj nije ono što me zanima, gospođice Bromley.« Progutao je malo čaja i spustio šalicu. »Vi me zimate.«

Ostala je nepomična. »O čemu, zaboga, govorite?«

»Vi ste vrlo neobična žena, čega ste sasvim sigurno svjesni. Nikada nisam upoznao nikoga poput vas. Smatram vas...« prekinuo je, tražeći pravu riječ. »Zanimljivom.« *Fascinantna* bi bilo bliže istini. »Stoga, očekujem da će se vaš misterij pokazati jednako poticajnim.«

»Vidim.« Nije se doimala zadovoljnom, ni činila uvrijeđenom. Jednostavno, izgledala je rezignirano; možda malo razočarano iako je tu reakciju dobro skrivala. »S obzirom na vaš

čudan izbor karijere, mislim da to ima smisla.«

Nije mu se svidjelo kako to zvuči. »Na koji način?«

»Vi ste gospodin kojeg privlače zagonetke.« Vrlo oprezno spustila je svoju šalicu na tanjurić.

»U ovom trenutku, ja sam vam pomalo misteriozna zato što ne podliježem modelu ženskog ponašanja koje društvo smatra

prihvatljivim. Zbog toga vas činim znatiželjnim.«

»Nije tako«, rekao je, razdražen. Zaustavio se, svjestan da je ona na neki način bila u pravu.

Ona mu i jest bila misterij koji je želio istražiti. »Ne baš.«

»Da, to je baš to«, zaključila je. »No vi pijete čaj koji sam vam upravo natočila, pa vam to neću zamjeriti.«

»O čemu, dovraga, pričate?«

Uputila mu je još jedan hladan osmijeh. »Malo koji gospodin ima hrabrosti piti čaj sa mnom, gospodine Jones.«

»Ne mogu zamisliti zašto bi bilo tko oklijevao.« Slabašno se nasmiješio. »Ovo je odličan čaj.«

»Govore da je otrov koji je ubio moga zaručnika bio upravo u čaju koji sam mu natočila.«

»Sto je život bez malo rizika?« Ispio je još jedan dobar gutljaj i spustio šalicu. »Dakle, što se tiče slučaja koji želite da istražim. Biste li mi htjeli dati detalje? Ili biste se radije još malo prepirali? Nemam nimalo primjedbi na ovo posljednje. Taj sport smatram vrlo poticajnim.«

Zurila je u njega trenutak ili dva, dok su joj oči bile nečitljive iza leća naočala. Tada je prasnula u smijeh. Ne lagano smijuckanje, hihot plesne dvorane ili duboki, zavodljivi smijeh svjetske žene. Samo iskreni, ženstveni smijeh. Morala je odložiti šalicu i osušiti oči maramicom.

»Vrlo dobro, gospodine Jones«, uspjela je izgovoriti na kraju. »Vi ste baš toliko neobični koliko se priča.« Zgužvala je maramicu i sabrala se. »U pravu ste. Vrijeme je za tekuće poslove. Kao što sam rekla, inspektor Spellar pozvao me je da vidim tijelo lorda Fairburna.«

»Pa ste zaključili da je Fairburn otrovan.«

»Da. To sam i rekla Spellaru. Također sam mu dala do znanja da je osnova otrova bila biljka ricinusa. No, postoje i neki neobični aspekti tog slučaja.

Prvi je taj da je onaj tko je smučkao smrtonosnu mješavinu dobro poznavao botaniku i kemiju.«

»Zašto to kažete?«

»Zato što je znao kako napraviti izrazito rafiniran, snažan, i vrlo brz otrov. Lord Fairburn bio je mrtav prije no što je bilo vremena da mu

pozlije. To je izrazito rijetko u slučaju botaničkih otrova. Žrtvu obično pogodi niz očitih fizičkih simptoma. Sigurna sam da ne moram ići u detalje.«

»Grčevi. Povraćanje. Dijareja.« Slegnuo je ramenima. »Mislim da smo već ustanovili da ja ne volim birati riječi.«

Ponovno je trepnula na način koji je počeo prepoznavati kao znak iznenađenja. Bio je to maleni znak, no mnogo je otkrivao.

»Tako je«, rekla je.

»Kažete da vas je brzina djelovanja otrova navela da pomislite kako ga je pripravio znanstvenik ili kemičar?« upitao je.

»Da, mislim da je tako. Kao što sigurno znate, velik je broj potencijalno otrovnih tvari dostupan u ljekarnama. Čovjek može kupiti arsen ili cijanid bez ikakvih teškoća. A tko zna što se nalazi u tim groznim patentiranim lijekovima? No, otrov upotrijebljen za umorstvo lorda Fairburna nije od onih koji se može tako lako kupiti. A nije ga bilo ni jednostavno pripremiti.«

Njegov talent je oživio. »Želite reći da je stvoren u laboratoriju, a ne u stražnjoj sobi ljekarne.«

»Želim reći više od toga, gospodine Jones. Mislim da znam tko je pripravio otrov koji je ubio lorda Fairburna.«

Nije se pomaknuo ni skinuo pogled s nje. *Zanimljiva* nije ni polovica priče, pomislio je. Čak i *fascinantna* ne uspijeva opisati Lucindu Bromley.

»Kako to znate, gospođice Bromley?« upitao je.

Duboko je udahнула. »Osim tragova ricinusa, prepoznala sam još jedan sastojak u otrovu koji je ubio Fairburna. Dobiven je iz izrazito rijetke paprati koja je nekoć rasla u mom stakleniku.

Mislim da me je trovač posjetio prošli mjesec kako bi je ukrao.«

Čuvši to, naglo je shvatio pravu prirodu slučaja.

»Prokletstvo«, rekao je ispod glasa. »Niste rekli Spellaru za posjetitelja ili krađu, zar ne?«

»Ne. Nisam mu se usudila reći za tragove *Ameliopteris amazoniensis* koje sam otkrila u otrovu koji je popio lord Fairburn. Bio bi prisiljen izvesti očiti zaključak.«

»Da ste vi pripravili otrov«, rekao je Caleb.

U auri mu se osjećala uznemirujuća napetost, osjetila je to u trenutku kad je ušao u staklenik.

Kod slabijeg muškarca takva neuravnoteženost energija rezultirala bi ozbiljnom bolešću fizičke prirode. Pretpostavljala je da Caleb Jones nesvjesno kontrolira taj nesklad snagom volje. Sumnjala je da je uopće svjestan čudnih, nezdravih struja koje su pulsirale oko njega.

Stanje njegova fizičkog zdravlja nije bio njezin problem, podsjetila se, sve dok ga ne sprečava da provede pomnu istragu. Intuicija joj je govorila da neće biti tako. Odlučnost je u njegovoj auri zračila mnogo snažnije od neprirodnih struja. Caleb Jones bio je muškarac koji će završiti sve što je naumio, bez obzira na to koliko ga to stajalo.

Ovaj sastanak bio je posljednja stvar koju je željela, no nije uspjela smisliti nikakvu alternativu. Njezine okolnosti bile su očajne, a problem je bio osebujne prirode. To je značilo da joj je potrebna istražiteljska tvrtka koja se može nositi s paranormalnim. Jedina za koju je znala bila je nedavno utemeljena agencija Jones.

Nažalost, suradnja s tom tvrtkom značila je da će morati poslovati s članom obitelji Jones, koja je u svakom slučaju ekscentrična i opasna gomila. Ezoterično društvo bila je vrlo tajnovita organizacija, a moćni članovi klana Jones - potomci osnivača - uvijek su bili u njegovu središtu. Glasine su govorile da su vrlo uspješni u čuvanju mračnih tajni društva, a i svojih.

Naslutila je da će Caleb Jones biti zastrašujuće uspješan u stizanju do istine. Govorilo se da svi u obitelji posjeduju snažan talent ove ili one vrste i očekivala je da Caleb pokaže stručnost u svojoj neobičnoj profesiji.

Ono što ju je zapanjilo bila je napetost intenzivne znatiželje, pa čak i prave fasciniranosti, koju je iskusila čim je osjetila njegovu prisutnost u stakleniku. Uzbudljivo drhtanje svjesnosti koje je sada treptalo kroz nju moglo bi se opisati opasno senzualnim. Ti su osjećaji bili uznemirujući i dezorijentirajući; osjećaji kakvi se mogu tolerirati kod nedužne osamnaestogodišnjakinje, no koji su posve neprikladni kod žene od dvadeset i sedam godina; svjetske žene.

Zaboga, ja sam službeno otpisana, usidjelica. A on je Jones. Sto mi se to događa?

Caleb Jones zračio je privlačnom snagom, no i mračnom melankolijom. Kao da je preispitao život punom snagom svoje inteligencije i talenta te zaključio kako mu on nudi malo radosti, no

svejedno će ustrajati. Čak i da nije znala da je on direktni potomak Sylvestera Jonesa, osnivača Društva, prepoznala bi Calebov moćan talent.

Nešto drugo gorjelo je u njemu, jaka koncentracija i jasna usmjerenost na svrhu, za što je znala da će biti dvosjekli mač. Prema njezinu iskustvu, često je vrlo tanka linija razgraničavala sposobnost inteligentnog koncentriranja na cilj i nezdravu opsesiju. Sumnjala je da je Caleb prešao tu crtu i više puta. To saznanje u kombinaciji s neskladom u njegovoj auri bilo je znak za uzbunu, no sada više i nije imala izbora. Jones je možda sve što je stajalo između nje i optužbe za umorstvo.

Zakopčala je nevidljivi korzet svoje sabranosti udobno oko sebe i pripremila se da nastavi sa svojim planom.

»Sada shvaćate zašto sam vas zamolila da danas dođete, gospodine Jones«, rekla je. »Željela bih da istražite krađu moje paprati. Uvjerena sam da ćete kad otkrijete kradljivca također otkriti onoga tko je spravio otrov koji je ubio lorda Fairburna. Pronaći ćete ga i predati inspektorcu Spellaru, zajedno s odgovarajućim dokazom njegove krivnje.«

Caleb je podignuo obrvu. »A sve tako da ne spominjem vaše ime, pretpostavljam?«

Namrštila se. »Pa da, naravno. Tome i služi unajmljivanje privatnih istražitelja, zar ne?«

Čovjek očekuje jamstvo povjerljivosti u tim stvarima.«

»Tako mi govore.«

»*Gospodine Jones.*«

»Još sam uvijek pomalo nov u poslu privatnih istraga, no otkrio sam da klijenti smatraju kako

moram slijediti niz pravila. Mislim da je ta pretpostavka naporna i iritantna.«

Bila je zgrožena. »Gospodine Jones, ako ste danas došli lažno se predstavljajući, budite uvjereni da ću poći ravno k novom gospodarstvu Društva i uložiti pritužbu na vaše usluge.«

»Možda je bolje trenutačno ne gnjaviti Gabea. Ima pune ruke posla pokušavajući reorganizirati Vladajuće vijeće. Čini se da vjeruje kako se zaista može riješiti nekih starih senilnih budala koje se još uvijek igraju alkemičara. Upozorio sam ga da mnogi od njih mogu postati

opasni ako saznaju da će biti zamijenjeni, no on tvrdi da je nužno unijeti element demokracije kako bi se Društvo našlo na putu za novo stoljeće.«

»Gospodine Jones«, rekla je oštro. »Pokušavam s vama raspraviti svoj slučaj.«

»Da. Gdje smo ono stali? Oh, da, povjerljivost.«

»Dakle? Jeste li spremni jamčiti kako ćete sve povezano s ovim slučajem zadržati za sebe?«

»Gospođice Bromley, ovo će vas možda iznenaditi, no ja većinu stvari držim za sebe. Nisam baš društven čovjek. Pitajte bilo koga tko me poznaje. Mrzim isprazna ćaskanja, a iako ću uvijek poslušati tračeve jer ih smatram izvorom korisnih informacija, nikad ne sudjelujem u njima.«

U to joj nije bilo teško povjerovati. »Vidim.«

»Imate moje obećanje da ću čuvati vaše tajne.«

Preplavilo ju je olakšanje. »Hvala vam.«

»Uz jednu iznimku.«

Smrznula se. »Sto je to?«

»Iako su usluge moje tvrtke dostupne svim članovima Ezoteričnog društva, moja je prva odgovornost zaštititi tajne naše organizacije.«

Nestrpljivo je to odbacila. »Da, da, to je dobro r.i./jasnio Gabriel Jones kada je najavio osnivanje v.ise tvrtke. Uvjeravam vas, moj problem nema nikakve veze s tajnama Ezoteričnog društva. Ovo je slučaj obične krađe i umorstva. Moj jedini cilj jest i/bjeći zatvor.«

Ledena zainteresiranost bljesnula mu je u očima. »Razumna ambicija.« Izvadio je malu bilježnicu i olovku iz unutrašnjeg džepa svog elegantno krojenog kaputa. »Pričajte mi o krađi.«

Šalicu i tanjurić stavila je sa strane. »Prije mjesec dana čovjek imena dr. Knox me je posjetio.

Tvrdio je da ga je ovamo uputio stari prijatelj moga oca. Poput vas, gospodine Jones, ja ne izlazim u društvo. Ipak, povremeno uživam u društvu onih koje botanika zanima kao i mene.«

»A Knox je, pretpostavljam, bio vrlo zainteresiran za rijetke biljke?«

»Da. Zatražio je obilazak mog staklenika. Rekao je da je pročitao sve knjige i radove moga oca. Bio je pun entuzijazma i znanja. Nisam vidjela razloga da ga odbijem.«

Caleb je podigao pogled sa svojih bilješki. »Vodite li često takve obilaske?«

»Ne, naravno da ne. Ovo nije botanički vrt.«

Stari se bijes uznemirio u njoj. Uspjela je, jedva jedvice, spriječiti da se pokaže na njezinu licu, no osjetila je kako joj se čeljust lagano stišće. Pretpostavila je da je vrlo pronicljiv gospodin Jones primijetio taj maleni pokret.

»Shvaćam«, rekao je.

»U svakom slučaju, nakon smrti moga oca i zaručnika, rijetko tko je zatražio obilazak, uvjeravam vas.«

Učinilo joj se da je u njegovim očima vidjela nešto poput suosjećanja, no to je nestalo za trenutak. Sigurno se je prevarila, zaključila je. Malo je vjerojatno da bi Caleb Jones mogao prepoznati tako nježne osjećaje da se spotakne preko njih.

»Molim vas, nastavite, gospođice Bromley«, rekao je.

»Dr. Knox i ja proveli smo gotovo dva sata u stakleniku. Uskoro je postalo očito da je osobito zainteresiran za moje ljekovito bilje.«

Caleb je ponovno prestao pitati i uputio joj oštar, pronicljiv pogled. »Vi uzgajate ljekovito bilje?«

»Ono je moja specijalnost, gospodine Jones.«

»To nisam znao.«

»Oba moja roditelja bila su talentirani botaničari, no glavno područje interesa moje majke bilo je proučavanje ljekovitih svojstava bilja. Od nje sam naslijedila opčinjenost tom temom.

Nakon što je umrla, nastavila sam pratiti svog oca na njegovim ekspedicijama traženja biljaka.

Uzorak koji je zaokupio pozornost dr. Knoxa jedinstvena je paprat koju sam otkrila na našem posljednjem putovanju u Amazonu. Zovem je *Ameliopteris amazoniensis*, po svojoj majci.

Zvala se Amelia.«

»Vi ste otkrili ovu paprat?«

»Ne baš. Članovi malena plemena koje živi u tom dijelu svijeta zaslužuju zasluge za to. No nakon što sam se vratila s ekspedicije nisam naišla na spominjanje te biljke u knjigama i znanstvenim radovima. Ova je knjižnica, uvjeravam vas, vrlo opsežna.«

Caleb je pregledao nagurane police znatiželjnim pogledom. »Vidim da je tako.«

»Plemenska liječnica pokazala mi je tu paprat i objasnila mi njezina svojstva. Nazvala ju je imenom koje joj je dao njezin narod, što se otprilike može prevesti kao *Tajno oko*.«

»Čemu služi ta biljka?«

»Pa, pleme je rabi u određenim vjerskim obredima. No, sumnjam da je dr. Knox jako religiozan čovjek, a pogotovo da poznaje svete rituale koje izvodi samo mala skupina ljudi iz zabačenog sela u Južnoj Americi. Ne, gospodine Jones, on je upotrijebio moju paprat da nekako ubrza djelovanje otrova te prikrije njegov okus i miris.«

»Znate li kakav učinak ima ta paprat kada se koristi u seoskim obredima?« pitao je Caleb.

Pitanje ju je iznenadilo. Većina ljudi automatski bi odbacila vjerovanja ljudi koji žive u dalekoj zemlji.

»Plemenska iscjeliteljica tvrdila je da čaj pripravljen od te paprati može otvoriti ono što njezin narod naziva čovjekovim tajnim okom. Sigurna sam da mještani vjeruju kako se to događa kad netko popije taj napitak, no tako je s religijom, zar ne? Sve je u vjerovanju.«

»Imate li ikakva pojma na što je iscjeliteljica mislila dok je govorila o otvaranju tajnog oka?«

Njegovo intenzivno, neočekivano zanimanje za svojstva same paprati, a ne za krađu, počelo ju je brinuti. Neke od glasina koje je čula o Calebu Jonesu ukazivale su na to da bi on mogao biti nešto više od običnog ekscentrika.

Bilo je prekasno da mu pokaže vrata, pomislila je. Već mu je odala svoju tajnu. U svakom slučaju, nije ga mogla zamijeniti. Bilo je mnogo ljudi u Londonu koji su tvrdili da posjeduju paranormalne talente. Doista, okultizam je bio u modi. No svaka razumna osoba u Ezoteričnom društvu znala je kako su većina njih prevaranti i šarlatani. Očajnički je trebala talente Caleba Jonesa.

»Ne pretvaram se da sam stručnjakinja za religijska vjerovanja te iscjeliteljice«, rekla je oprezno. »No, prema njezinim riječima, *tajno oko* bio je naziv koji su seljaci upotrebljavali za čovjekovo stanje sna.«

Velika i uznemirujuća mirnoća obuzela je Caleba Jonesa.

»Taj kujin sin«, rekao je ledeno tihim glasom. »Basil Hulsey.«

Pogledala ga je s neodobravanjem. »Još malo neuljudnih riječi, gospodine Jones. Doista, zar vas toliko iznenađuje da izvan

Engleske postoje ljudi koji razumiju paranormalno? Pa nismo jedini koji posjedujemo tu stranu svoje prirode.«

Naglo se prekinula jer je Caleb ustao sa stolca snagom erupcije vulkana. Zakoračio je prema naslonjaču, podigao je na noge i zagrlio.

»Gospođice Bromley, ne možete znati od kakve ste mi pomoći bili. Kunem se, mogao bih vas poljubiti iz zahvalnosti.«

Bila je toliko zabezeknuta da nije uspjela čak ni damski protestirati. Nešto slično tihom iznenađenom cviljenju provuklo se između njezinih usnica, a u sljedećem trenutku, njegova usta pokrivala su njezina a vruća energija zapalila je atmosferu.

Intuitivno je shvaćala da je poljubac trebao biti brza, beznačajna gesta koju je izazvalo posve neshvatljivo uzbuđenje što je obuzelo očito inače vrlo kontroliranog gospodina Jonesa. Ipak, znala je da treba biti šokirana do srži takvim narušavanjem lijepog ponašanja.

Ukradeni poljupci bili su domena nitkova koji su iskorištavali nedužne mlade dame i odvažnih ljubavnika koji su se uspjeli iskrasti iz pregrijanih plesnih dvorana u sjene noćnih vrtova. Osobito među onima u uglednim brakovima, takvi su poljupci bili znak nedoličnih veza.

Postojala je i riječ za ženu koja je dozvoljavala gospodi da si uzmu takve nečuvene slobode: *laka*.

Ah, pa zvali su je i gorim imenima, pomislila je.

U svakom slučaju, to nije bio skriveni trenutak strasti poput onih u kakvima uživa dvoje zaljubljenih. To je bio tek bljesak netipičnog uzbuđenja čovjeka koji si je, pretpostavljala je, rijetko dopuštao prepuštanje snažnim strastima.

Poljubac je trebao završiti jednako brzo kao što je započeo, ostavljajući iza sebe tek nešto više od neugodnog trenutka između njih. Umjesto toga, poput olova pretvorenog u zlato u alkemičarskom laboratoriju, zagrljaj se u jednom trenutku pretvorio iz iznenadnog u vatreni.

Calebove ruke naglo su se stegnule na njezinima. Povukao ju je bliže i produbio poljubac.

Usne su mu bile tople i teške na njezinima; opijajuće. Bilo je to kao da joj je ponudio neodoljivi eliksir začinjen tamnim i opasnim obećanjima.

Nevjerojatna jasnoća prostrujala je kroz nju. Negdje su se otvorila vrata, omogućujući pogled na bajkoviti vrt pun egzotičnih, nemoguće živih biljaka, cvijeća i začina koji su, sve do sad, postojali samo u njezinim snovima. To je bio svijet rastuće energije i života, mjesto tajni i začaranosti.

Njezino početno zaprepaštenje je jenjalo, a zamijenio ga je val slasno uznemirujuće vrućine.

Uzbudljiva toplina koja je prolazila kroz nju nije bio jedini novi osjećaj u atmosferi. Sva njezina čula, fizička i paranormalna, naglo su zablistala kroz spektar boja. Osjetila je osnažujuću svjesnost koja je bila usmjerena isključivo na Caleba Jonesa.

Promumljao je nešto što ona nije mogla razumjeti; riječi koje su sigurno pripadale noći; riječi previše uzbuđujuće da ih se izgovori danju. Njegovo disanje postalo je grublje. Još jedan nalet vrtoglavog uzbuđenja prošao je kroz nju kada je njezine usnice razdvojio svojim. Zatim su se njegove ruke počele micati, klizeći oko nje tako da ju je mogao pritisnuti uz svoje snažno tijelo.

Sada je drhtala, ne od straha nego od iščekivanja. Magični zeleni vrt ju je zvao, ispunjen divljim zelenim životom koji je isijavao čudesno zavodljivu energiju. Rukama je obavila Calebov vrat i dopustila si da potone dublje u zagrljaj i opasne struje koje su divljale oko njih.

Dakle to je strast, pomislila je. *Zaboga. Nisam imala pojma.*

Caleb ju je ispustio takvom žestinom da je ustuknula.

»Prokletstvo.« Pogledao ju je u nevjerici. Ako je bio obuzet žudnjom trenutak prije, sada to nitko ne bi mogao pretpostaviti. Njegova čelična kontrola zatvorila se oko njega poput rešetki zatvorske ćelije.

»Oprostite mi, gospođice Bromley. Ne znam što me spopalo.«

Trebalo joj je par sekundi da pronađe svoj jezik.

»Ne razmišljajte o tome«, konačno je uspjela izgovoriti, nadajući se da zvuči poput opuštene svjetske žene. »Shvaćam da me niste namjeravali uvrijediti. Pogodio vas je profesionalni entuzijazam.«

Usljedila je kratka pauza. Nije mogao skrenuti pogled s nje.

»Profesionalni entuzijazam?« ponovio je neobično neutralnim tonom glasa.

Sinulo joj je da su joj naočale nakrivljene. Intenzivno se koncentrirala na njihovo namještanje.

»Razumijem vas potpuno, naravno.«

»Doista?« nije zvučao zadovoljno.

»Da, tako je. Takve stvari znale su mi se događati.«

»Zaista?« sada je izgledao fascinirano.

»To utječe na živce, znate.«

»Što utječe na živce?«

Pročistila je grlo. »Nagli napad profesionalnog entuzijazma. On može savladati čak i čovjeka koji posjeduje vašu očiglednu sposobnost samokon-trole.« Krenula je iza stola i manje-više se stropo-štalala u stolac, još uvijek pokušavajući doći do daha i usporiti svoj puis. »Očigledno, hm, pretjerana stimulacija koju ste iskusili nedugo prije bila je potaknuta nekim tragom koji sam vam sigurno nehotice dala. Vjerujem da će to pozitivno utjecati na istragu.«

Nekoliko neugodnih sekundi nije se micao. Stajao je ondje gledajući dolje prema njoj kao da se radi o dosad nepoznatom primjerku koji je pronašao u radnoj sobi gospodina Darwina.

Čim je pomislila da više ne može podnijeti ispitivački pogled, on se okrenuo prema staklenim vratima i zagledao u masu zelenila s druge strane.

»Vrlo pronicljivo zapažanje, gospođice Bromley«, rekao je. »Vi ste mi doista dali trag. Tražio sam takvu vezu gotovo dva prokleta mjeseca.«

Ponovno je skupila ruke na stolu i pokušala unijeti malo reda u svoja razbarušena čula. Činilo joj se da još uvijek može osjetiti senzualnu energiju koja kruži prostorijom. Očito je poljubac suviše nadražio njezinu maštu.

»To ima neke veze s čovjekom imena Basil Hulsey?« pitala je.

»Siguran sam. No, za svaki slučaj, biste li mi opisali čovjeka kojeg ste poznavali pod imenom Knox?«

»Bio je onizak. Prilično ćelav i neuredan. Sjećam se da mu je košulja bila umrljana kemikalijama. Nosio je naočale.« Oklijevala je. »U njemu je bilo i nešto krhko.«

»Krhko?«

»Podsjetio me na velikog kukca.«

»To odgovara opisu koji sam dobio.« Zadovoljstvo je izbijalo iz njegovih riječi.

»Bilo bi mi drago da mi objasnite, gospodine Jones«, rekla je.

Caleb se okrenuo prema njoj. Njegovo držanje ponovno je postalo hladno staloženo i odlučno.

No ona je ispod površine osjećala iščekivanje lovca.

»To je duga priča«, rekao je on. »Nemam vremena da idem u detalje. Dovoljno je reći da je prije otprilike dva mjeseca paklenski briljantan i para-normalno talentiran znanstvenik dr.

Basil Hulsev prouzročio mnogo nevolja Društvu. U to je bilo uključeno i ubojstvo. Vjerojatno ste u novinama pročitali izvještaje o Ponoćnom Čudovištu?«

»Da, naravno. Cijeli London pratio je taj užasan slučaj. Bilo je takvo olakšanje kada su objavljene vijesti o smrti Čudovišta.« Zastala je, pretražujući svoje pamćenje. »No ne sjećam se spominjanja dr. Hulseya.«

»Situacija je bila mnogo kompliciranija nego što su novine i Scotland Yard smatrali. Morate mi vjerovati kad vam kažem da je Hulsev bio uključen. Nažalost je pobjegao prije no što je mogao biti uhvaćen. Tražio sam ga, no trag se ohladio. Sve do sad.«

»Sigurno je traženje Hulseya posao za policiju.«

»Nema smisla predati slučaj vlastima dok ne pronađem prokletnika i neke dokaze njegovih zločina«, rekao je Caleb. »No čak i ako mu uđem u trag, možda neće biti moguće doći do dokaza koji bi se održali u sudnici.«

»U tom slučaju, što ćete učiniti?« pitala je, zaprepaštena.

Caleb ju je gledao bez traga emocija. »Siguran sam da mogu nešto smisliti.«

Još jedan drhtaj prošao je kroz nju. Ovoga puta osjećaj nije imao nikakve veze sa strašću.

Zaključila je kako je bolje više ne ispitivati Caleba o njegovim planovima za Hulseya. To je bio posao Ezoteričnog društva. Ona je imala svoje vlastite probleme. Vjerojatno je najbolje promijeniti temu.

»Zašto bi taj dr. Hulsey ukrao moju paprat?« pitala je.

»To je baš takav primjerak kakvi ga zanimaju. Hulseyevo je područje istraživanje snova. Prije nekog vremena smučkao je otrov koji je izazivao smrtonosne noćne more. Većina njegovih žrtava je umrla.«

Zadrhtala je. »Kako užasno.«

»Nakon što je Hulsey nestao, otkrio sam neke od njegovih bilježnica. Očito je dugo bio fasciniran snovima. Uvjeren je kako je u stanju sna veo između normalnog i paranormalnog vrlo tanak, gotovo proziran. Njegov cilj je naučiti manipulirati tim stanjem. Ipak, glavni problemi dr. Hulseya financijske su prirode.«

»Sto želite reći?«

Caleb je počeo koračati prostorijom, a njegove grubo isklesane crte lica stisnule su se u izraz intenzivne koncentracije. »Sve naznake ukazuju na činjenicu da je Hulsey skromnog porijekla. Ne mislim da ima ikakve društvene veze, a zasigurno nema ni vlastita bogatstva.

Postavljanje dobro opremljenog laboratorija je skupo.«

»Drugim riječima, potreban mu je pokrovitelj da financira svoja istraživanja.«

Caleb je pogledao preko ramena, izgledajući zadovoljno njezinim zaključkom. *Kao da sam bistro dijete ili inteligentan pas koji je upravo prošao neki test, pomislila je. Kako iritantno.*

»Točno.« Caleb je nastavio koračati prostorijom. »Njegovi posljednji pokrovitelji ipak nisu bili prvenstveno zainteresirani za istraživanje snova. Na umu su imali drugi cilj. Unajmili su ga da ponovno pronađe osnivačevu formulu.«

Stao je i promatrao je vrlo usredotočeno, očito očekujući nekakvu reakciju. Nije znala što je očekivao, pa je jednostavno kimnula.

»Nastavite«, rekla je pristojno.

Namrštio se. »Ne doimate se iznenađeno, gospođice Bromley.«

»Zar bih trebala biti?«

»Većina članova Društva vjeruje da je ta formula samo legenda koja se povezuje sa Sylvesterom Alkemičarom.«

»Sjećam se da su moji roditelji u nekoliko prigoda nagađali o mogućnosti slaganja takve formule. Zar je to čudno? Osnivačeva droga, ako je ikad postojala, bila bi botaničke prirode, a moji su roditelji bili vrlo talentirani botaničari. Posve je prirodno da su bili pomalo zainteresirani za nju.«

»Prokletstvo.« Calebov glas ogrubio je od frustriranosti. »Toliko o najdubljim, najmračnijim tajnama Društva.«

Čekala je, no ovog se puta nije ispričao za nepristojan rječnik. Pretpostavljala je da joj je bolje da se privikne na Calebov nedostatak finih manira.

»Ako vam je to ikakva utjeha, moji su roditelji na kraju zaključili da bi svaka formula koja bi mogla povećati nečije paranormalne talente bila izrazito opasna i nepredvidljiva«, rekla je.

»Jednostavno ne znamo dovoljno o paranormalnim osjetima da bismo riskirali petljanje po tom aspektu naše prirode.«

»Vaši su roditelji bili vrlo mudri«, rekao je Caleb. Iza svake riječi stajali su duboki osjećaji.

»Bili su također uvjereni kako je prilično nevjerovatno da je Sylvester ikada postigao svoj cilj stvaranja takvog eliksira. Ipak, živio je krajem sedamnaestog stoljeća. Ljudi su tada još uvijek vjerovali u alkemiju. Nije imao prednosti moderne znanosti.«

»Nažalost, vaši su roditelji bili u krivu«, rekao je Caleb. »Sylvester je doista sastavio recept za takvu formulu. Prokleta stvar radi, no kao što su gospodin i gospođa Bromley pretpostavljali, ima neke nezgodne popratne učinke.«

Zapanjena, trenutačno je mogla samo zuriti u njega. »Jeste li sigurni?«

»Da.«

»Koji su ti popratni učinci koje ste spomenuli?« upitala je, naglo zainteresirana, unatoč

svemu. Ipak, ona je bila botaničarka.

Stao je na dalekom kraju sobe i pogledao je.

»Između ostalog, ta droga stvara snažnu ovisnost«, rekao je. »Ono malo što znamo o njezinim učincima dolazi iz starih Sylvesterovih dnevnika i bilješki onih koji su je pokušali ponovno smučkati.«

»Hulsey nije bio prvi koji je pokušao pripremiti tu drogu?«

»Nažalost, ne. Prije nekog vremena, čovjek imena John Stilwell također je eksperimentirao s formulom. Umro je tijekom tog procesa. Njegove dnevnike i papire konfiscirao je novi gospodar Društva.«

»Gabriel Jones, vaš bratić.«

Kimnuo je glavom da potvrdi tu činjenicu i nastavio. »Ti zapisi danas su na sigurnom u velikom sefu Ezoterične kuće. Proučavao sam ih. Nekoliko stvari bilo je odmah očito. Prema Stilwellu, kada čovjek počne uzimati tu drogu, ne može prestati. Ako prestane, vjerojatno će poludjeti.«

»Doista, vrlo opasan otrov.« Razmišljala je o toj informaciji. »No, kažete da djeluje?«

Oklijevao je, izgledajući kao da želi poreći istinu.

»Dokazano«, konačno je rekao. »Iako je pitanje koliko jako i koliko dugo. Nitko tko je uzeo tu drogu nije poživio dovoljno dugo da bi nam pružio ikakve korisne informacije.«

Lupkala je prstima po rukohvatu stolca. »Nitko koga ste osobno poznavali, mislite.«

Dobacio joj je oštar, istraživački pogled. »Bez uvrede, gospođice Bromley, no pod ovim okolnostima, smatram to vrlo čudnom izjavom.«

»Što je sa samim osnivačem, Sylvesterom Jonesom?«

Caleb se isprva doimao zatečenim a zatim se, na njezino iznenađenje, uspio nasmiješiti. To je, zaključila je, vrlo šarmantan osmijeh. Šteta što se nije češće prepuštao tom izražaju. Ali opet, razgovarali su o ubojstvu i drugim stvarima koje nisu baš bile zabavne.

Caleb je prešao sobu i stao tik do njezina stola. »Odat ću vam obiteljsku tajnu Jonesovih, gospođice Bromley. Svi smo mi uvjereni da je vjerojatno ta droga ubila našeg pretka. No, tada je već bio star, pa nije moguće dokazati da je umro od nečeg drugog, a ne od prirodnih uzroka.«

»Hmm.«

»Ipak znamo da je stari alkemičar pio tu formulu u vrijeme svoje smrti i da je očekivao kako će time dobiti još nekoliko desetljeća života. Može se pretpostaviti da tvar nije postigla taj učinak, no nikada nije utvrđeno je li ga doista ubila.«

»Hmm.«

»Vaš interes za ovo pitanje počinje me brinuti«, rekao je Caleb oporo. »Možda bih vas trebao podsjetiti da razgovaramo o nečemu što gospodar i Vijeće smatraju jednom od najpomnije čuvanih tajni Društva.«

»Prijetite li mi, gospodine Jones? Ako je tako, morat ćete čekati na red. Trenutačno me mnogo više brine mogućnost da završim u zatvoru nego posljedice uvrede gospodara i Vijeća.«

Usnice su mu se opet podigle u kutovima, a u očima mu se vidjelo da se zabavlja. »Da, vidim.«

»O Hulseyu«, rekla je.

»Da, Hulsey. Kao što sam rekao, on je opsjednut svojim istraživanjem. Uništili smo njegov stari laboratorij, a oni koji su financirali njegove eksperimente više nisu u mogućnosti da ga nastave uzdržavati. No pretpostavljam da ne može dugo ostati neaktivan. To nije u njegovoj prirodi.«

Pitala se što se točno dogodilo Hulseyevim bivšim financijerima, no zaključila je kako se ne bi bilo mudro raspitivati.

»Mislite li da je pronašao drugog pokrovitelja?« pitala je umjesto toga.

»Ili ga je pronašao netko uključen u pokušaje rekonstruiranja droge.«

Shvatila je. »Hulsey ne bi oklijevao sklopiti fau-stijansku pogodbu sa svojim novim pokroviteljem.«

»Hulsey je možda moderni znanstvenik, no nakon čitanja njegovih bilježnica uvjeren sam da on razmišlja poput alkemičara. Neki bi se ljudi pogodili s đavolom da dobiju zlato. Hulsey bi prodao dušu u zamjenu za potpuno opremljen laboratorij.«

»Rekli ste da ste tražili Hulseya, no izgubili ste trag?«

Protrljao je stražnju stranu svoga vrata u gesti koja je naglašavala njegovu frustriranost. »U

Hulseyevim bilježnicama zapisane su mnoge rijetke droge, začini i bilje kojima se koristi u svojim eksperimentima. Pokušavao sam pratiti londonske ljekarnike i travare, misleći da će prije ili kasnije početi nabavljati stvari koje su mu potrebne. No taj se zadatak pokazao prevelikim za moju malu agenciju. Imate li pojma koliko u ovom gradu ima ustanova koje prodaju medicinske napitke, bilje i začine? Doslovno stotine, ako ne i tisuće.«

Tužno se nasmiješila. »Nedavno sam vodila sličan razgovor s inspektorom Spellarom. Radi se o tisućama, gospodine. A ne smijete zaboraviti ni na prodavače patentiranih lijekova. Neki od njih prodaju vrlo rijetke, egzotične tinkture i eliksire. Da ne spominjemo travare.«

Čeljust mu se stisnula. »Kao što nesumnjivo pretpostavljate, do sada nisam imao sreće naići na kupnje koje bi ukazivale na Hulseya.«

»Zbog čega ste toliko sigurni da je taj dr. Hulsey onaj tko je ukrao moju paprat?«

»Moguće je da se hvatam za slamku. No postoji vrlo zadovoljavajuća logika u cijelom ovom slučaju. Onaj tko je ukrao vašu paprat sigurno je bio upućen u njezine neobične moći.

Također sigurno posjeduje veliko znanje o znanosti. Ako govorimo o vjerojatnostima, ne može postojati mnogo ljudi takva opisa koji trenutačno trče po Londonu. I trenutak je pravi.

Prošlo je nešto više od dva mjeseca nakon Hulsejeva nestanka. Imao je mnogo prilika da proda svoje usluge drugom pokrovitelju.«

»Pretpostavljam da je tako.«

Caleb je izvukao džepni sat i namrštio se. »Prokletstvo.«

»Sto sad, gospodine Jones?«

»Imam još mnogo pitanja za vas, gospođice Bromley, no ona moraju pričekati do sutra.

Postoji još jedna izrazito hitna istraga koja večeras zahtijeva moju prisutnost. Moram se pripremiti.« Spustio je sat natrag u džep. »Kad završim s tim poslom, bit ću slobodan koncentrirati se na Hulseya.«

Krenuo je prema vratima i ne pokušavajući pristojno pozdraviti.

Uznemirena, skočila je na noge. »Samo trenutak, gospodine Jones.«

Okrenuo se, držeći snažnu ruku na kvaki i nestrpljivo podigao obrvu. »Da, gospođice Bromley?«

»Moramo razjasniti jednu vrlo važnu stvar, gospodine«, rekla je odrješito. »Unajmljujem vas da istražite krađu moje paprati. Ako je slučajno vaš ludi znanstvenik, Hulsey, taj koji ju je ukrao i pripremio otrov koji je popio lord Fairburn, sve u redu. No, sigurno vas ne unajmljujem da biste uhitili nekog ludog alkemičara koji pokušava zaštititi formulu. Vaš je zadatak da ja ostanem na slobodi. Jesmo li se razumjeli?«

Uputio joj je prvi potpuni osmijeh.

»Jesmo, gospođice Bromley«, rekao je.

Otvorio je vrata.

»Nadalje, zahtijevam da mi podnosite česte i redovite izvještaje o vašem napretku«, viknula je za njim.

»Ne bojte se, gospođice Bromley, čut ćemo se. I to uskoro.«

Izišao je kroz vrata na hodnik.

Srce joj je potonulo. *Propala sam.*

U njezinu umu nije bilo sumnje da će, što se tiče Caleba Jonesa, interesi Ezoteričnog društva uvijek biti na prvome mjestu. Mogla se samo moliti da će se njezin očajnički pokušaj da

izbjegne optužbu za ubojstvo poklopiti s Calebovim planovima hvatanja Hulseya. Bude li on morao birati između dva cilja, znala je da će se ona naći na drugome mjestu.

Miris nezdravog uzbuđenja koji se uzdizao iz redova ljudi umotanih u kukuljice bio je toliko gust da se činilo kao da zamračuje samu atmosferu u drevnoj kamenoj komori. Nemirne sjenke koje su bacale svjetiljke Galebovim su se izoštranim čulima činile poput živih, dišućih jedinki koje su pulsirale groznim ritmovima, čudnih grabežljivih zvijeri što su čekale da se napiju krvi koja im je bila obećana.

S naporom volje, potisnuo je zamišljena čudovišta. To nije bilo lako. Sposobnost zapažanja opasnih uzoraka i mračnih veza gdje su drugi vidjeli samo nasumičnu slučajnost bila je njegov dar. Također je bila i njegovo prokletstvo. Dok je njegova sposobnost izvođenja velikih intuitivnih skokova na osnovi samo nekoliko nejasnih tragova zasigurno bila korisna, imala je neugodne popratne učinke. U posljednje vrijeme počeo se pitati jesu li zapanjujući, višedimenzionalni labirinti koje je konstruirao u svome umu dok bi radio na nekom problemu bili ne samo proizvod njegova snažnog talenta, nego prave halucinacije koje je stvorio grozničavi mozak.

Sa svog mjesta u drugom redu imao je jasan pogled na oltar i zaobljena, zastrta vrata na drugom kraju. Dječak od dvanaest ili trinaest godina ležao je ispružen na površini kamenog bloka, a zglobovi i gležnjevi bili su mu vezani uzetom. Bio je budan, no omamljen od straha ili od velike doze opijuma. Vjerojatno od ovog posljednjeg, pomislio je Caleb. Zahvalio je na tom malom blagoslovu. Dječak nije bio dovoljno budan da shvati u kakvoj je opasnosti.

Nije želio rješavati slučaj na taj način, no kad je te večeri dobio poruku od svog doušnika bilo je prekasno da smisli bilo koji drugi plan. A bilo je i jedva dovoljno vremena za pokušaj spašavanja.

Prve glasine o postojanju tog kulta do njega su stigle tek prije nekoliko dana. Kada je shvatio da je njegov utemeljitelj izrazito talentiran, opasan i da ne preza ni pred čime, odmah se

posavjetovao s Gabeom. Ni jedan od njih nije vidio nikakva načina da prikupi čvrste dokaze za policiju, barem ne prije no što bude počinjeno veliko nasilje. Zaključili su da agencija Jones nema druge mogućnosti nego djelovati.

Tiha molitva započela je u prednjem redu likova s kapuljačama i brzo se proširila na drugi i treći red. Bila je to mješavina lošeg latinskog s povremenom grčkom riječju ubačenom radi dojma. Caleb je sumnjao da oni koji su stajali kraj njega uopće razumiju što se govori. Svi su svećenici bili mladi muškarci tinejdzerskih godina i, sudeći po izgovoru, svi su dolazili s ulice.

Bio je na brzinu prebrojio prisutne kad su on i ostali ušli u prostoriju. Ispred oltara stajalo je petnaest ljudi, poredani po petorica. Još dva svećenika stajala su sa svake strane kamenog bloka. Jedan je bio nešto viši od drugog i krupnije građen. Čovjek, ne mladić. Vođa i njegovi najbliži suradnici još se nisu pojavili.

Gruba molitva postala je snažnija i glasnija. Caleb ju je odsutno prevodio dok je gledao zastrta vrata.

... Veliki Charune, oh Demonski Duše, tražimo moć koju daješ onima koji slijede pravi put...

... Slava našem gospodaru, Slugi Charunovom, koji upravlja snagama tame...

Zastori od crnog baršuna koji su zatvarali zaobljena vrata brzo su se razmaknuli. Mladić u lepršavoj sivoj halji, koja mu je bila zaista prevelika, dostojanstveno je zakoračio u prostoriju.

Čvrsto je držao držak draguljima urešene oštrice, objema rukama. Svjetlost lampi kao da je malo jače zasjala. Blistala je na zlokobnom oružju. Moć je siktala i klizila niz Calebova čula.

Nema sumnje, pomislio je, skupina je pronašla bodež koji je pripadao drevnom etruščanskom kultu. Vrlo nezgodan predmet paranormalnih moći.

Gomila se utišala. Bolesna energija nezdrave požude intenzivirala se u prostoriji. Caleb je uvukao ruke u pregibe svog plašta i zgrabio držak svog revolvera. Oružje će biti od samo ograničene koristi protiv bande snažnih mladića. Moći će ispaliti hitac-dva, no svećenici će ga uskoro nadvladati. Bezumni robovi svog vođe, bez sumnje će se žrtvovati za njega. Osim

toga, posljednje što je večeras želio bilo je ustrijeliti nekog jasnog dječaka koji je imao tu nesreću da potpadne pod hipnotizirajući utjecaj vođe kulta.

»Pogledajte Slugu Charnunovog i ukažite mu sve počasti«, rekao je mladić s bodežom glasom koji je pomalo pucao. »Večeras ćemo posegnuti kroz Veo i prizvati velike moći.«

Još jedan lik pojavio se na vratima, a njegova visoka, vitka figura bila je obavijena crnim haljinama. Veliko prstenje svjetlucalo je na njegovim prstima. Kapuljača je skrivala njegove crte lica.

Čak i sa svog mjesta u drugom redu, Caleb je osjetio mračnu, bolesnu energiju oko Sluge.

Svećenici su pali na koljena. Caleb je uz oklijevanje učinio isto.

Sluga Charunov pogledao je dječaka koji je držao bodež.

»Je li žrtva spremna?«

»Da, gospodaru«, rekao je mladić.

Namijenjena žrtva izronila je iz svoje opijenosti drogom.

»Što je to?« promumljao je dok mu se jezik zaplita. »Dovraga, gdje sam?«

»Tišina«, naredio je mladić s bodežom.

Žrtva je nekoliko puta trepnula, još uvijek smušena. »Jesi li to ti, Arnie? Sto radiš u tom blesavom plastu?«

»Tišina«, zakričao je Arnie. Zvučao je vrlo mlado i vrlo uplašeno.

»Dosta«, naložio je vođa. »Trebalo mu je vezati usta i oči. Ne pristoji se da žrtva vidi lice Sluge Charunovog.«

Uvijek je teško doći do dobrog osoblja, pomislio je Caleb. Gotovo da je mogao suosjećati.

Prestao je brojati koliko je domaćica promijenio u posljednjih nekoliko godina.

»Da, gospodaru«, brzo je rekao Arnie. »Pobrinut ću se za stvar.«

Oklijevao je, nesiguran što učiniti s bodežom. Zatim ga je postavio na oltar.

»Daj mi bodež«, naredio je Sluga Charunov.

Krupniji od dvojice svećenika pod kapuljačom koji su stajali kraj oltara lagano se je pomaknuo kao da će pokupiti oštricu i predati je vođi. Ruka mu je prešla preko oružja.

Atmosfera oko oštrice malo se zamutila, kao da je obavijena maglom. U sljedećem trenutku, predmet je potpuno nestao.

Nekoliko sekundi nitko se nije micao. Svi, uključujući Slugu Charunovog, samo su stajali ondje zureći u mjesto gdje je samo trenutak ranije ležala oštrica. Caleb je iskoristio opću zbunjenost da ustane na noge. Brzo je zakoračio prema oltaru.

Sluga Charunov pogledao je prema gore, još uvijek zbunjen, i vidio Caleba kako mu prilazi.

Konačno se suočio s činjenicom da se situacija zakomplicirala.

»Tko si ti?« viknuo je. Ustuknuo je, s jednom rukom podignutom kao da tjera demona.

Caleb mu je pokazao pištolj. »Došlo je do male promjene u večerašnjoj predstavi.«

Sluga je buljio u pištolj. »Ne. Nemoguće. Charun ti neće dozvoliti da mi naudiš.«

Dječak na oltaru omamljeno je sjeo. Užad koja je vezala njegove ruke i noge bila je presječena.

»Sto se događa?« rekao je.

Bodež se ponovno pojavio u ruci visokog svećenika.

»Odlazimo«, najavio je Caleb vedrim glasom.

»Zaustavite ga«, viknuo je Sluga Charunov.

Započelo je ludo komešanje dok je nekoliko likova pod kapuljačama pokušalo istodobno proći kroz vrata.

Staklo se razbilo na kamenu. Caleb je shvatio da je jedna od svjetiljki srušena na pod. Začuo se zlokobni zvuk paljenja. Plamenovi su skočili visoko, hvatajući obližnje halje.

»*Vatra*«, povikao je jedan od dječaka.

Promukli, prestravljeni krikovi odjekivali su prostorijom, odbijajući se od kamenih zidova.

Začula se glasna grmljavina cipela i čizama dok su se prestrašeni svećenici gurali prema jedina dva izlaza.

Uspaničeni mladić odlučan u namjeri da pobjegne zaletio se u Caleba. Udarac ga je odbacio na pod. Pištolj mu je izletio iz ruke i kliznuo po podu izvan domašaja.

»Kujin sin«, promumljao je Caleb. Ovo se nije razvijalo dobro.

Uspeo se na noge na vrijeme da vidi kako Sluga bježi prema zastrtim vratima. Skočio je prema naprijed i uspio zgrabiti drugog muškarca za plašt. Jako je povukao.

Sluga Charunov nije pao, nego zateturao natrag prema oltaru. Kapuljača mu je pala, otkrivajući orlovsko lice muškarca u ranim tridesetima. Rukom je posegao u svoje haljine i izvadio pištolj.

»Proklet bio«, zagrmio je. »Naučit ću te da se ne petljaš sa Slugom Charunovim.«

Povukao je okidač, no bio je izbačen iz ravnoteže i prilično grčevit. Naravno, promašio je za veliku udaljenost. Prije no što je mogao ponovno pokušati, Caleb se bacio na njega.

Udarili su u tvrdi kameni pod uz zvuk koji je protresao kosti.

Zamršene haljine sprečavale su snažne udarce. U rastućoj plimi svjetla vatre Caleb je na podu vidio pištolj svoga protivnika.

Vođa kulta izgledao je poput nekoga tko je doista opsjednut demonima. No u njegovim naporima nije bilo vještine, samo mnogo divljeg lupanja i vrištanja. Također i mnogo čudnih psovki.

»Gorjet ćeš u Charunovoj vatrenoj pećini, nevjernice.«

»Moćima Charuna, naređujem ti da umreš.«

Taj je čovjek bio zaista lud, pomislio je Caleb. On nije bio samo još jedan opasni zločinački talent koji se postavio za vođu kulta. Sluga je stvarno vjerovao u demonskog gospodara kojeg je stvorio u svom vlastitom sluđenom umu.

»Moramo pobjeći odavde«, rekao je Caleb, pokušavajući dosegnuti ono malo zdravog razuma što je ostalo u čovjekovu poremećenu mozgu.

»To je Charun.« Vođa se podignuo na koljena, iznenada opčinjen plamenovima. »Ovdje je.«

Svjetlo vatre otkrilo je strahopoštovanje i euforično čuđenje na njegovu licu. »Došao je da me oslobodi od tebe. Sada ćeš platiti svojom dušom to što si se usudio napasti onoga koji služi demonu.«

Plamenovi su dosegnuli platnom pokriveni stol. Crna tkanina brzo je planula. Teški dim kotrljao se prostorijom. Vođa se doimao potpuno opčarano rastućim paklom.

Caleb je pokupio svoj pištolj i drškom oružja snažno opalio drugog muškarca po glavi.

Vođa se stropoštao prema naprijed.

Caleb je spustio pištolj u džep. Držeći se nisko da izbjegne ono najgore od zadimljenog zraka, izvukao je veliki rupčić i priljubio ga uz

nos i usta. Brzi pogled rekao mu je da su njih dvojica ostali jedini u prostoriji.

Ponovno je zgrabio kapuljaču Slugine halje i tako vukao onesviještenog čovjeka po kamenom podu.

Dovukao je svoj teret iza crnog baršunastog zastora. Zrak s druge strane bio je mnogo svježiji, no prolaz nije bilo osvjetljen. Obavijala ga je tama.

Ispustio je rupčić i priljubio jednu ruku uza zid kamenog tunela. Iza njega čuo se još jedan zvuk paljenja, a baršunasti zastor pao je u plamenu. Nije se osvrtao. Koristeći se starim kamenjem i mirisom svježeg zraka kao vodičem, probio se do drugog kraja tunela, vukući vođu iza sebe.

Bljesnula je svjetlost svjetiljke, odgurujući tamu. Trenutak kasnije pojavio se i nečiji lik. Žuta svjetlost osvjetljavala je poznato lice.

»Nisam očekivao da ću te sresti ovdje, rođače«, rekao je Caleb.

»Koji te vrug zadržao?« Gabriel Jones posegnuo je dolje da pomogne oko onesviještenog vođe. »Plan je bio da izađeš s Fletcherom i dječakom.«

»Nisam htio riskirati da izgubim ovog gada.« Caleb je udahnuo čisti zrak. »A bio je tu i mali problem s vatrom.«

»Da, vidim. Tko je on?«

»Još ne znam njegovo ime. Sebe naziva Sluga Charunov. Tko god bio, lud je kao gljiva.

Fletcher i dječak su na sigurnom?«

»Da. Čekaju nas vani. Kao i Spellar s policajcima. Uhitili su nekoliko članova kulta.«

»Nema ih smisla zadržavati. Svi su oni mladi, lakovjerni dečki s ulice. Prilično sam siguran da su sva njihova vjerovanja u moći demonskog gospodarstva upravo ugušena.«

Izvukli su se iz tunela da bi pronašli nekoliko uplašениh svećenika i značajan broj policajaca kako mile po dvorištu stare, napuštene krčme koja je služila kao kulni hram. Svjetiljke su obasjavale kaotičnu scenu.

Edmund Fletcher požurio je prema njemu. Spašeni dječak bio je kraj njega.

»Jeste li dobro, gospodine?« upitao je Edmund.

Zračio je izrazitim uzbuđenjem. Caleb je prepoznao sjaj koji često prati bliski susret s opasnošću u kombinaciji s moćnim uzbuđenjem koji proizlazi iz iskorištavanja svog talenta do maksimuma. I sam je počeo osjećati nešto slično.

Ta nije mu bio prvi put da je iskusio takvu opijenost. Ono što nije shvaćao bilo je zašto je naglo počeo razmišljati o Lucindi Bromley.

»Dobro sam«, rekao je Caleb. Počeo je kašljati, no uspio je položiti ruku na Edmundovo rame. »Obavili ste sjajan posao tamo. Uveli ste nas unutra bez privlačenja ikakve pozornosti, kroz sva ta zaključana vrata i izvukli dečka na sigurno. Dobra izvedba.«

Edmund se nacerio. »Hoćete li imati kakve druge zadatke za mene, što mislite?«

»Ne brinite. Siguran sam da će agencija Jones imati povremenu potrebu za čovjekom vaših talenata.«

Dječak ga je pogledao. »Oprostite, gospodine, no gospodin Fletcher i ja razgovarali smo o vašoj detektivskoj agenciji. Taj mi se posao čini vrlo zanimljivim. Hoćete li imati kakvu potrebu za agentom mojih vještina?«

Caleb je spustio pogled prema njemu. »Kako se zoveš?«

»Kit, gospodine. Kit Hubbard.«

»Kakve vještine posjeduješ, Kite Hubbarde?«

»Pa, ja ne mogu učiniti da stvari nestanu kao što čini gospodin Fletcher,« rekao je Kit vrlo ozbiljno, »no vrlo sam dobar u traženju stvari.«

»Kako to misliš?«

»To je vještina koja mi je nekako sama došla prošle godine. Nikad prije nisam je mogao koristiti, ne kao što sada činim.«

Snažni paranormalni talenti obično su se pojavljivali u pubertetu.

Caleb je izmijenio poglede s Gabeom. Donedavno, članstvo u Ezoteričnom društvu uglavnom je bilo ograničeno za one koji su u njega dospjeli rođenjem ili brakom. Tajnovitost je bila od ključne važnosti da ta organizacija preživi stoljećima. U prošlosti su oni koji bi tvrdili da posjeduju para-normalne moći bivali optuženi za vjesticarenje. Ta opasna povijest spriječila je skupinu da aktivno regrutira talentirane ljude, bez obzira na njihovu društvenu klasu.

No, svijet se mijenjao. Ovo je bilo moderno doba, a novi gospodar Društva bio je vrlo naprednih svjetonazora.

Gabe je proučavao dječaka. »To zvuči kao vrlo zanimljiv talent, Kite.«

Kit je pokazao na draguljima optočen bodež koji je Edmund Fletcher još uvijek držao u ruci.

»Ja sam taj koji je pronašao bodež za gospodina Hatcherera.«

Svi su pogledali vodu kulta koji se upravo počeo micati.

»To je njegovo ime?« pitao je Caleb. »Hatcher?«

»Tako ga je Arnie zvao«, rekao je Kit. »Arnie radi za njega, vidite. Rekao mi je da ću ako donesem ovaj bodež gospodinu Hatcheru dobiti više novca no što sam ikad u životu vidio. I našao sam ga za njega. Bio je u staroj kući u ulici Skidmore. Vlasnik je davno umro, a nitko

nikada nije počistio podrum. U sljedećem trenutku, probudio sam se na tom kamenu, a Arnie je držao prokletu oštricu iznad moje glave.«

»Hitio bih čuti nešto više o tvom talentu, Kite«, rekao je Caleb. »Gotovo sam siguran da bi mojoj agenciji dobro došao mladić tvojih sposobnosti.«

Kit se nacerio. »Plaćate li dobro, gospodine?«

»Vrlo dobro. Slobodno pitaj gospodina Fletchera.«

Edmund se nasmijao i raskuštrao Kitovu kosu. »Jedan posao za agenciju Jones i imat ćeš za nekoliko mjeseci stanarine, a još će ti ostati dovoljno novca da kupiš majci lijepi novi šeširić.«

»Mami će se to svidjeti«, zadovoljno je rekao Kit.

»Vjerojatnije će pomisliti kako si se odao zločinačkom životu«, rekao je Caleb. »Sto možda i nije tako daleko od istine.«

Spellar je izvirió iz sjenki. Kimnuo je prema Gabeu.

»Mislím da bih vas trebao upozoriti na glasine koje već kruže ulicama, gospodine«, rekao je.

»Gospoda iz štampe stići će svakog trenutka. Ova priča bit će novinska senzacija za dan-dva.

Znam kako ne želite da se spominje Društvo ili agencija Jones ako je to moguće izbjeći.«

Ovo je moderno doba, pomislio je Caleb, no još su uvijek postojali zdravi razlozi za oprez kada je riječ o novinama.

»Hvala vam, inspektore«, rekao je Gabe. »Očito je došlo vrijeme da agenti agencije Jones krenu svojim putem.« Pogledao je Kita i

Edmunda. »Vas dvojica poći ćete s nama. Prevest ćemo vas do vaših domova. Vjerujem da je Kitova majka već prilično zabrinuta.«

Kit je pogledao Hatchera. »Sto će se dogoditi njemu? Hoće li ići u zatvor?«

Hatcher je odabrao taj trenutak da počne blebe-tati Spellaru.

»Charun me je došao spasiti«, rekao je. »Stvorio je veliku vatrenu oluju. No duh s Druge strane usudio ga se zaustaviti.« Zablenuo se u Caleba, očiju raširenih i grozničavo blistavih od bijesa. »Drhti od straha, fantome. Uskoro ćeš osjetiti srdžbu Demona.«

Spellar je pogledao Kita. »Mislim da je mnogo vjerojatnije da će ovaj gospodin ubrzo završiti u umobolnici.«

Dio omamljujuće energije koja je strujala kroz Caleba izbljedio je. Zamijenila ju je ledena studen.

»Sudbina gora od smrti«, tiho je rekao.

Caleb je prošao kroz prednji hodnik zamračene kuće i krenuo prema gore. Kada je stigao na kat krenuo je niz hodnik i otključao vrata svoje knjižnice-laboratorija. Unutra je upalio plinske svjetiljke i pogledom prešao golemu sobu koja je bila njegovo utočište ili privatni pakao, ovisno o okolnostima i njegovu raspoloženju. U posljednje vrijeme sličnost s drugim svijetom postajala je sve jača.

Društvo je većinu svoje zbirke paranormalnih relikata i predmeta držalo u Ezoteričnoj kući, udaljenoj vili na selu. No mnogi od drevnih spisa te organizacije, od kojih su neki bili napisani krajem . stoljeća kada je Društvo osnovano, bili su smješteni ovdje. Njegov ogranak obitelji generacijama je bio odgovoran za njih.

Najvredniji predmeti u njegovoj kolekciji, uključujući nekoliko privatnih dnevnika Sylvestera Jonesa, bili su pohranjeni u velikom sefu ugrađenom u kameni zid stare kuće.

Laboratorij koji se nadovezivao na knjižnicu bio je pun najsuvremenije opreme. On nije bio para-normalno nadareni znanstvenik; njegovi istinski talenti ležali su u nečemu drugome, no bio je potpuno osposobljen za izvođenje velikog broja pokusa. Dobro se je snalazio među različitim instrumentima i uređajima poslaganim na radnom stolu.

Uvijek su ga privlačili misteriji paranormalnog. Ipak, u posljednje vrijeme intelektualni se interes pretvorio u ono što su njegovi najbliži rođaci i prijatelji smatrali nezdravom opsesijom.

Šaputali su da je to u njegovoj krvi: da je u ovoj generaciji Jonesovih on bio pravi nasljednik genijalnog, no mračno ekscentričnog Sylvestera. Brinuli su se da je osnivačeva želja za zabranjenim znanjem prešla na Calebov ogranak obitelji, kao tamno sjeme koje je čekalo da se ukorijeni u plodnoj zemlji.

Opasna biljka nije evala u svakoj generaciji, govorili su. Prema obiteljskoj legendi, pojavila se samo jednom nakon Sylvestera, kod Calebova pradjeda Erasmusa Jonesa. Erasmus je bio rođen s talentom poput Calebova. Manje od dvije godine nakon što se oženio i dobio sina, naglo je počeo iskazivati sve čudnije ekscentričnosti. Brzo je potonuo u ludilo i naposljetku si oduzeo život.

Caleb je znao da svi u klanu Jonesovih vjeruju kako su promjene koje su zapazili kod njega počele s otkrićem Sylvesterova groba i dnevnika alkemijskih tajni koje je sadržavao. Ipak, samo su on i njegov otac znali istinu. Čak i u velikoj i paranormalno moćnoj obitelji Jones, još je uvijek bilo moguće čuvati tajnu ako bi je netko držao dovoljno čvrsto.

Hodao je kroz labirint polica na kojem su se nalazile stare u kožu uvezane knjige i stao ispred hladnog kamina. Kraj njega je stajao sklopivi krevet i dva stolca. Obično je spavao i jeo ondje. Ondje je primao i povremene posjetitelje. Rijetko se koristio drugim sobama. Većina namještaja u kućanstvu bila je pokrivena prekrivačima za prašinu.

Na malenu stolu stajala je boca i dvije čaše. Natočio si je mjericu brendija i krenuo stati na prozor, gledajući najtamniji sat noći.

Njegove misli odvele su ga u neku drugu vrlo mračnu noć i do onoga za što su svi smatrali da je bila samrtna postelja njegova oca. Fergus Jones otjerao je sve koji su bdjeli oko njega - medicinsku sestru, niz rođaka, slugu - sve osim Caleba.

»Dođi bliže, sine«, rekao je Fergus slabašnim i promuklim glasom.

Caleb se maknuo od podnožja kreveta da bi stao uz oca. Bio je još uvijek ošamućen naglim izbijanjem krize. Do prije tri dana njegov otac bio je zdrav i vitalan šezdesetšestogodišnjak koji nije pokazivao znake ničeg ozbiljnijeg od blage neugode u zglobovima koju je liječio salicilom. Lovac, poput mnogih muškaraca obitelji Jones, uvijek je

bio snažne građe i činilo se kako mu je suđeno da doživi kasne osamdesete, baš poput njegova oca prije njega.

Caleb je pomagao Gabeu u istraživanju krađe osnivačeve formule kada su ga hitno pozvali oba-vijestivši ga da je njegova roditelja pogodila nagla infekcija pluća. Ostavio je bratića da sam nastavi istragu i požurio k obiteljskom posjedu.

Iako je osjećao tjeskobu, uistinu je očekivao da će se njegov otac oporaviti. Tek kada je ušao

u dostojanstvenu, zamračenu kuću i poslušao doktorove crne prognoze shvatio je koliko je situacija postala ozbiljna.

Njegov odnos s ocem oduvijek je bio blizak; još više nakon prerane smrti njegove majke Alice, koja je umrla u nesreći na jahanju kad mu je bila dvadeset i jedna godina. Fergus se nije ponovno ženio. Caleb je bio jedini potomak tog braka.

Vatra je plamtjela u kaminu, grijući bolesničku sobu do neugodne temperature jer se Fergus, iako mu je cijelo tijelo bilo vruće na dodir, žalio na hladnoću. Neprirodni osjećaj hladnoće, objasnila je medicinska sestra s morbidnim zadovoljstvom, bio je jedan od sigurnih znakova skore smrti.

Fergus ga je pogledao s hrpe jastuka. Iako je većinu dana klizio u delirij i izvan njega, njegove oči sada su imale grozničavu jasnoću. Čvrsto je uhvatio Calebovu ruku.

»Moram ti nešto reći«, prošaputao je.

»Sto to?« rekao je Caleb. Čvršće je zgrabio očevu vruću ruku.

»Umirem, Calebe.«

»Ne.«

»Priznajem da sam namjeravao napustiti ovaj svijet poput kukavice. Nisam mislio da ću smoći snage da ti kažem istinu. No ipak te ne mogu ostaviti u neznanju, osobito jer možda postoji mala šansa...«

Obuzeo ga je napadaj snažnog kašlja. Kada je završio, ležao je u tišini, boreći se za zrak.

»Molim vas, nemojte se naprezati, oče«, molio je Caleb. »Morate čuvati svoju snagu.«

»Neka ide u pakao. To je *moja* samrtna postelja i ono energije što mi je ostalo potrošit ću kako ja želim.«

Caleb se lagano nasmiješio unatoč svojoj tuzi. Bilo je neobično ohrabrujuće čuti poznatu grubu odlučnost u očevu glasu. Muškarci i

žene u obitelji Jones bili su veliki borci.

»Da, oče«, rekao je.

Fergusove oči su se suzile. »Ti i Alice bili ste dva velika blagoslova koja sam primio u životu.

Želim da znaš kako sam oduvijek bio zahvalan dobrome Bogu što mi je dopustio da provodim vrijeme s vama.«

»Ja sam najsretniji što vas imam za oca.«

»Žao mi je što moram reći da više nećeš misliti tako nakon što ti kažem istinu o tebi.« Fergus je zatvorio oči od bola. »Nikad nisam rekao tvojoj majci, znaš. To je bio moj dar njoj. Alice je umrla a da nikad nije shvatila s kakvom ćeš se opasnošću suočiti.«

»O čemu govorite?« Možda je Fergus ponovno halucinirao.

»Još uvijek ti oklijevam reći istinu«, prošaputao je Fergus. »No ti si moj sin i dobro te poznajem. Proklinjao bi me do smrti kad bih ti uskratio znanje nečeg tako važnog. S obzirom na to što ti moram reći, bez sumnje ću ti se svejedno gaditi.«

»Sto god mi imate reći, uvjeravam vas, nikada me neće potaknuti da vas mrzim.«

»Čekaj dok ne čuješ ono što ti imam reći prije no što prosудиš.« Još jedan snažni kašalj prekinuo je Fergusu. Nekoliko puta je pokušao udahnuti i tada konačno došao do daha. »Tiče se to tvog pradjeda, Erasmusa Jonesa.«

»Što s njim?« No, hladna jeza spoznaje klizila je niz Calebovu kralježnicu.

»Posjeduješ talent vrlo sličan njegovom.«

»Toga sam svjestan.«

»Također znaš da je on poludio, zapalio svoju knjižnicu i laboratorij te skočio u smrt.«

»Mislite li da i mene čeka takva sudbina, oče«, tiho je rekao. »Pokušavate li mi to reći?«

»Tvoj pradjed bio je uvjeren da ga je njegov talent otjerao u ludilo. O tome je pisao u svom posljednjem dnevniku.«

»Nikad nisam čuo da je Erasmus Jones vodio ikakve dnevnike.«

»To je zato što je u požaru uništio sve osim jednoga. Bio je uvjeren da je golemo istraživanje koje je obavio uz pomoć svog talenta bilo besmisleno. No zadržao je jedan dnevnik jer je, na

kraju krajeva, on ipak bio Erasmus Jones. Nije mogao podnijeti da uništi svoje vlastite tajne.«

»Gdje je taj dnevnik?«

Fergus je okrenuo glavu da pogleda na drugi kraj sobe. »Pronaći ćeš ga u skrivenom odjeljku mog sefa zajedno s još jednim sveščićem, bilježnicom koju je sačuvao uz dnevnik. Njegov sin, tvoj djed, dao mi ih je na samrti, a sada ih ja ostavljam tebi.«

»Jeste li ih pročitali?«

»Ne. Ni ja, ni tvoj djed. Nismo mogli.«

»Zašto ne?«

Fergus je uspio frknuti. »Erasmus je bio Sylvesterov nasljednik do srži. Poput staroga gada, izmislio je svoj vlastiti kod kojim se je služio u dnevniku. Bilježnica je također šifrirana. Ni ja ni tvoj djed nismo se usuđivali pokazati knjige bilo kojem drugom članu obitelji koji bi ih mogao dešifrirati jer smo se bojali tajni koje bi one mogle sadržavati.«

»Zašto ste vi i djed zadržali dnevnik i bilježnicu?«

Fergus ga je pogledao, a njegove grozničave oči bile su iznenađujuće mirne. »Zato što je prva stranica dnevnika napisana običnim engleskim. Erasmus je adresirao poruku svom sinu i njegovim budućim potomcima. Poruka ih je upućivala da čuvaju obje knjige sve dok se ne pojavi još jedan muškarac sa Sylvesterovim talentom.«

»Netko poput mene.«

»Da, bojim se da je tako. Erasmus je vjerovao da ta bilježnica sadrži tajnu vraćanja njegova razuma. Nije uspio otkriti tu tajnu na vrijeme da se spasi. Bio je uvjeren da će jednom u budućnosti netko iz njegove loze biti suočen s istom krizom. Nadao se da će njegov potomak moći izmijeniti svoju sudbinu riješivši tajnu u toj proklesoj knjižici.«

»Sto je bila druga knjižica?« pitao je Caleb. »Prema Erasmusu, to je posljednja Sylvesterova bilježnica.«

Ostao je uz očev krevet do jutra. Fergus je otvorio oči čim se pojavilo prvo svjetlo dana.

»Za koga vruga je ovdje tako prokleso vruće?« zarežao je. Zagledao se u vatru na ognjištu.

»Što pokušavaš učiniti? Spaliti kuću?«

Zabezeknut, Caleb se je odgurnuo iz neudobnog stolca u kojem je proveo noć. Pogledao je dolje u oči svoga oca i odmah vidio da više nisu sjajne od groznice. Kriza je prošla. Njegov otac je živio. Olakšanje koje nije bilo slično ničemu što je ikada prije iskustvo preplavilo ga je.

»Dobro jutro, oče«, rekao je. »Prilično ste nas uplašili proteklih nekoliko dana. Kako se osjećate?«

»Umorno.« Fergus je jednom rukom protrljao sive dlačice na bradi. »No vjerujem da ću ipak živjeti.«

Caleb se nasmiješio. »Čini se da je tako. Jeste li gladni? Poslat ću dolje po čaj i tost.«

»A možda i malo jaja sa slaninom«, rekao je Fergus.

»Da, gospodine.« Caleb je posegnuo za baršunastim uzetom koje je visjelo kraj kreveta. »Iako ćete se možda morati prilično potruditi da uvjerite sestru kako ste spremni za pravi doručak.

Među nama, izgleda mi pomalo tiranski.«

Fergus je napravio grimasu. »Bit će razočarana što nisam ispunio njezina očekivanja.

Bila je sigurna da ću otegnuti papke do zore. Platite joj i pošaljite je nekom drugom umirućem bijedniku.«

»Učinit ću to«, rekao je Caleb.

Caleb je pronašao malenu elegantnu crno-smeđu kočiju točno ondje gdje mu je gospođa Shute rekla da će biti, u ulici Guppy. U jutarnjem svjetlu susjedstvo je zračilo ponosnom, radišnom uglednošću. Bila je tek neznatno udaljena od trga Landreth, no miljama daleko kad je riječ o društvenom statusu. Što je, dovraga, Lucinda radila ondje?

Mršavi muškarac s kočijaškim šešikom i kaputom s nekoliko plašteva odmarao se uz čeličnu ogradu koja je čuvala prednju stranu malene kuće. Caleb je izašao iz fijakera, lagano se trznuvši kad su ga nagnječena rebra malo zaboljela. Platilo je vozaču, a zatim krenuo prema čovjeku na ogradi.

»Gospodin Shute?«

»Da, gospodine«, Shute ga je gledao lagano žmirkajući. »Ja sam Shute.«

»Gospođa Shute dala *mi* je ovu adresu«, rekao je Caleb. »Tražim gospođicu Bromley.«

Shute je nagnuo glavu prema vratima kuće. »Unutra je.« Izvadio je džepni sat i provjerio vrijeme. »Ondje je već jedan sat. Možda i malo dulje.«

Caleb je proučavao vrata. »Privatni posjet?« pitao je neutralnim tonom.

»Ne baš. Obavlja neke poslove u toj kući.«

»Doista?«

»Došli ste ovamo jutros jer ste bili znatiželjni što bi dovelo damu kao što je gospođica Bromley u ovaj dio grada.«

»Vrlo ste izravni, gospodine Shute.«

»Mislili ste da bi mogla biti u nekakvoj opasnosti, zar ne?«

»To mi je palo na pamet.« Druga mogućnost, naravno, bila je da ima ljubavnu vezu. Iz nekog čudnog razloga, to ga je jednako toliko smetalo.

»Gospođa Shute i ja odrasli smo u ovom susjedstvu.« Shute je pogledao red uskih kuća koji se pružao niz ulicu. »Tetke gospođe Shute žive ondje na broju pet. Povukle su se nakon gotovo četrdeset godina službe u bogatom kućanstvu. Kada je njihov poslodavac umro, nasljednici su ih otpustili bez mirovine. Gospođica Bromley plaća im stanarinu.«

»Shvaćam«, rekao je Caleb.

»Imam nekoliko rođaka na kraju ulice. Gospođica Bromley zapošljava djevojke kao sluškinje u svom domaćinstvu. Gospođa Shute i ja imamo sina. On i njegova supruga i njihovo dvoje djece žive u drugoj ulici. Moj sin radi za tiskara. Otac gospođice Bromley našao mu je taj posao prije nekoliko godina.«

»Mislim da počinjem shvaćati, gospodine Shute.«

»Moja unučad pohađa školu. Gospođica Bromley pomaže nam sa školarinama. Kaže da je obrazovanje jedini siguran način napredovanja u modernom dobu.«

»Očito je dama naprednih shvaćanja.«

»Da.« Shute je usmjerio palac preko svog širokog ramena, pokazujući vrata kuće iza sebe.

»Kći moje sestre i njezina obitelj žive ovdje.«

»Uspjeli ste dokazati što ste htjeli, gospodine Shute. Moja briga za sigurnost gospođice Bromley bila je neopravdana. Ona ovdje nije u opasnosti.«

»Postoje ljudi u susjedstvu i obližnjim ulicama koji bi izrezali jetru svakome tko bi pokušao skinuti dlaku s glave gospođice Bromley bez imalo oklijevanja, a potom bacili njegovo tijelo u rijeku.« Shuteove oči još su se malo stisnule. »Potukli ste se, zar ne?«

»Sinoć sam bio uključen u manji sukob«, rekao je Caleb. Bio se potrudio sakriti masnicu na oku tako što je podigao visoki ovratnik svog kaputa i nakrivio rub šešira, no takvo prerusavanje imalo je svoje granice.

Shute je mirno kimnuo. »Uspjeli ste nadjačati svoga protivnika, pretpostavljam.«

»Rekao bih da je tako. On je na putu za umobolnicu.«

»To nije uobičajen završetak tučnjave.«

»To i nije bila uobičajena tučnjava.«

Shute ga je ispitivački pogledao. »I mislim si da nije.«

Vrata malene kuće su se otvorila. Lucinda se pojavila na vratima. Nosila je veliku crnu kožnatu torbu. Leda su joj bila okrenuta Caleb u dok je razgovarala sa ženom u iznošenoj haljini i pregači.

»Ne pokušavajte ga na silu hraniti«, rekla je Lucinda. »Najvažnije je da nekoliko puta svakog sata uzme par gutljaja čaja.«

»Pobrinut ću se za to«, obećala je žena.

»Maleni brzo gube sve svoje tekućine kada ih pogodi takva želučana tegoba. No, sigurna sam da će se Tommy oporaviti za dan-dva ako nastavi piti čaj.«

»Ne znam kako da vam zahvalim, gospođice Bromley.« Na ženinu licu istodobno se je vidjela iscrpljenost i olakšanje. »Nisam znala što drugo učiniti nego vas nazvati. Liječnik bi sigurno odbio doći u ovo susjedstvo.« Usta su joj se iskrivila. »Znate kako je. Mislio bi da si ne možemo priuštiti njegove usluge. U svakom slučaju, to nije kao da je Tommy slomio kost.

Pretpostavljam da je pojeo nešto od čega mu je pozlilo. Svi znaju da o tim stvarima vi imate više znanja od bilo kojeg liječnika.«

»Tommy će biti dobro. Sigurna sam. Samo mu nastavite davati čaj.«

»Hoću, gospođice Bromley. Ne bojte se.« Žena se nagnula kroz vrata i mahnula Shuteu.

»Dobro jutro, ujače Jed. Pozdravi tetku Bess.«

Shute se ispravio i odmaknuo od ograde. »Može, Sally.«

Lucinda se okrenula na vratima i prvi put ugledala Caleba.

»Sto vi radite ovdje, gospodine Jones?«

»Stigao sam na vašu adresu u osam sati da bih vam podnio izvještaj o svojoj istrazi i postavio vam neka pitanja«, rekao je. »Niste bili kod kuće.«

»Zaboga.« Gledala ga je, prilično iznenađena. »Došli ste u osam sati ujutro? Nitko ne posluje u to doba.«

»Očito je da vi poslušete.« Kimnuo je prema kući iz koje je upravo izašla.

»Moj posao bio je sasvim drugačije prirode.«

Uzeo je njezinu torbu. Bila je iznenađujuće teška. »Kad sam otkrio da niste kod kuće, odlučio sam vas potražiti. Sjećate li se da ste insistirali na svakodnevnim izvještajima?«

»Ne sjećam se da sam upotrijebila riječ *svakodnevni*«, rekla je ona.

»Vjerujem da sam se poslužila izrazima *česti i redoviti*.«

»Shvatio sam da česti i redoviti znači svakodnevni.«

Pogledala ga je ispod ruba svog malog, vrpcom ukrašenog šešira. »Nemojte mi reći kako me mislite posjećivati svakog dana u osam sati ujutro. To je nečuveno.« Naglo se prekinula, a oči su joj se raširile ispod leća naočala. »Sto vam se dogodilo, gospodine Jones? Jeste li doživjeli kakvu nezgodu?«

»Nešto slično tome.«

Pomogao joj je da uđe u elegantnu kočiju i oprezno je slijedio. Ipak, taj pokret ponovno je izazvao bol u njegovim naručenim rebrima. Znao je da je Lucinda to primijetila.

»Kad se vratimo mojoj kući dat ću vam nešto protiv bolova«, rekla je.

»Hvala vam.« Stavio je torbu na pod vozila. »To će mi jako dobro doći. Uzeo sam malo salicila, no nije mi mnogo koristio.«

Minijturna kožna sjedala nisu bila konstruirana da ugoste čovjeka njegove veličine. Sjeo je preko puta Lucinde. Nikako nije mogao spriječiti trenje svojih hlača o njezinu suknju. Ako se kočija snažno zatrese, ona će završiti na njegovim bedrima. Ili će se on naći na njezinu krilu.

Te slike su mu zagrijale krv i navele ga da zaboravi na svoja rebra.

»Osim lijeka protiv bolova, imam još jedan čaj za vas«, rekla je Lucinda.

Namrštio se. »Čemu on služi?«

»Primijetila sam napetost u vašoj auri.«

»Sinoć se nisam baš naspavao.«

»Neravnoteža koju osjećam neće nestati spavanjem. Ona je izazvana nekim problemom paranormalne prirode. Vjerujem da će moj tonik to olakšati. Pripremila sam ga jučer, nakon vašeg odlaska.«

Slegnuo je ramenima i pogledao kroz prozor. »Uživajte značajnu reputaciju u ovom susjedstvu, gospođice Bromley.«

»Reputaciju koja se prilično razlikuje od one koju uživam u visokom društvu, mislite?«

Nasmiješila se ženi koja joj je mahala s vrata. Kad ga je ponovno pogledala, osmijeh je nestao. »Ljudi iz ulice Guppy vjeruju mi da ih neću otrovati.«

»Baš kao i ja«, rekao je, suviše umoran i bolan da bi dopustio da ga isprovocira.

»Očito«, rekla je, malo se opustivši. »Dakle, gospodine, što imate prijaviti?«

Otkrio je da se mora zaista truditi kako bi se koncentrirao na bilo što osim Lucindina blagog, izazovnog mirisa ili nježnih strujanja privlačne energije koja su prijetila da drogiraju njegova osjetila. Sjedenje tako blizu njoj imalo je uznemirujući učinak na njegove inače sređene misli.

To bi moglo biti zbog nedostatka sna, pomislio je.

A možda je postojalo i jednostavnije objašnjenje. Predugo je bio bez terapijskog opuštanja seksualnog susreta. Prošlo je nekoliko mjeseci nakon što je njegova mlaka veza s jednom privlačnom udovicom završila, kao što je slučaj sa svim takvim vezama, uz uobičajen osjećaj olakšanja.

Ipak, činilo mu se neobičnim to što nije bio svjestan kako mu nedostaje povremeno prepuštanje tom obliku tjelovježbe sve do jučer kada ga je preplavio neobjašnjiv poriv da poljubi Lucindu. A jednako toliko neobjašnjivo, isti, gotovo neodoljivi poriv ponovno ga je obuzeo. Zaista se trebao naspavati.

»Gospodine?« rekla je Lucinda pomalo oštro.

Prisilio se da primijeni svoju sposobnost samo-kontrole. »Jučer sam vam rekao da se, prije no što se potpuno posvetim vašoj istrazi,

moram pozabaviti drugim problemom. Taj posao obavio sam prošle noći.«

Znatiželja joj je zaiskrila u očima. »Sa zadovoljavajućim ishodom, pretpostavljam?«

»Da.«

Proučavala je njegovo lice. »Mogu li pretpostaviti da je taj drugi hitan posao odgovoran za vaše masnice?«

»Stvari su se malo zakomplicirale«, priznao je.

»Došlo je do tučnjave?«

»Tako nešto.«

»Zaboga, što se dogodilo?«

»Kao što sam rekao, taj posao je završen. Jutros sam odvojio nešto vremena da sastavim plan istrage krađe vaše paprati.«

»Kada ste sinoć legli?« upitala je.

»Molim?«

»Koliko ste spavali?«

»Nekoliko sati, mislim. Nisam gledao na sat. Sto se tiče mog plana...«

»Koliko ste spavali prethodne noći?«

»Za kog vraga vam je to važno?«

»Kad sam jučer razgovarala s vama bilo je jasno da ste i prošle noći vrlo malo spavali. Mogla sam to osjetiti u vašoj auri.«

Postajao je živčan. »Mislio sam da ste osjetili napetost u mojoj auri.«

»Jesam. Pretpostavljam da vam ona onemogućuje dobar noćni odmor.«

»Rekao sam vam da radim na drugom slučaju. Situacija je postala kritična. U posljednje vrijeme bilo je malo vremena za spavanje. Ako nemate ništa protiv, imam neka pitanja, gospođice Bromley.«

»Doručak?«

»Sto s njim?«

»Jeste li doručkovali?«

»Kavu.« Oči su mu se suzile. »Moja nova domaćica jutros mi je dala kolač na izlasku. Nisam imao vremena za potpuni obrok.«

»Obilan doručak vrlo je važan za čovjeka vaše građe, gospodine.«

»Moje građe?«

Pročistila je grlo. »Vi ste snažan čovjek, gospodine Jones, ne samo fizički već i psihički.

Potrebno vam je mnogo energije. Spavanje i dobar doručak od ključne su važnosti za vaše zdravlje.«

»Prokletstvo, gospođice Bromley, nisam vam ušao u trag u osam ujutro da bih slušao predavanja o svojim navikama jela i spavanja. Ako nemate ništa protiv, vratit ću se na temu vaše nestale paprati.«

Sjela je vrlo uspravno u sićušnom sjedalu i sklopila ruke u krilu.

»Da, naravno«, rekla je. »Dobro, što vas dovodi ovamo u osam ujutro?«

Obuzeo ga je smiješan poriv da se opravdava. »Gospođice Bromley, kada sam uključen u istragu ne mogu dopustiti da me vežu proizvoljni diktati društva kada je riječ o doličnom dobu dana za posjećivanje.« Svjestan da zvuči zlovoljno, svejedno je nastavio. »Ne ispričavam se za svoje metode. Tako radim, bez obzira na to koji posao preuzeo. No ova je istraga, kao što sam vas obavijestio jučer, od velike važnosti za mene i Društvo. Obavit ću je na svoj način.«

»Da, jasno ste mi dali do znanja da ste vrlo zainteresirani za dr. Knoxa«, rekla je hladno.

»Vrlo dobro, što želite znati?«

»Jučer ste mi rekli da je Hulsey...«

»Knox.«

»Radi jasnoće, Knoxa ćemo zvati Hulsey«, rekao je. »Barem dok ne dođem do nekog dokaza kako se ta dva imena ne odnose na istu osobu.«

Proučavala ga je s izrazom ozbiljne zamišljenosti. »Vrlo ste sigurni da je Knox taj dr. Hulsey kojeg tražite, zar ne?«

»Da.«

»Je li vas vaš talent doveo do tog zaključka?«

»Moj talent u kombinaciji s činjenicama«, rekao je, nestrpljiv kao i uvijek kad bi ga netko pitao kako funkcioniraju njegove paranormalne sposobnosti. Proklet bio ako zna, pomislio je.

»To moj talent radi, gospođice Bromley, omogućuje mi da povezujem nepovezane činjenice.«

»Tako znači. Griješite li kad u svojim zaključcima?«

»Vrlo rijetko, gospođice Bromley. Moj talent je ono što jest.«

Nagnula je glavu. »Dobro, gospodine. Nastavite, molim vas.«

»Rekli ste da je Hulseya k vama uputio jedan od očevih starih poznanika.«

»Lord Roebuck, postariji gospodin koji se dugo zanima za botaniku. Nažalost, postao je prilično senilan posljednjih godina.«

»Je li Roebuck znao za paranormalna svojstva te paprati i činjenicu da imate uzorak u svom stakleniku?«

»Ne znam kako bi to mogao znati. Kao što sam vam rekla, moj otac, gospodin Woodhall i ja donijeli smo tu paprat i mnoge druge zanimljive uzorke s naše posljednje ekspedicije. To je bilo prije otprilike osamnaest mjeseci. Siroti lord Roebuck do tada je već posenilio. Uopće nije izlazio iz kuće. Sigurno nikad nije šetao mojim staklenikom. Ne, zaista ne mislim da je mogao znati za moju paprat.«

»Ipak, prije mjesec dana Hulsey je nekako saznao za postojanje te paprati u vašem stakleniku.

Samo stručnjak mogao bi prepoznati jedinstvene aspekte te biljke, zar ne?«

»Ne bilo kakav stručnjak,« rekla je ona, »samo onaj koji posjeduje talent.«

»Tada je netko drugi koji posjeduje talent sigurno vidio tu paprat. Ta osoba je rekla Hulseyu za nju.«

»Pa, provela sam nekoliko ljudi staklenikom tijekom posljednjih mjeseci.«

Namrštio se. »Samo nekoliko?«

»Kao što sam vam jučer rekla, nisam imala mnogo posjetitelja nakon očeve smrti. Mogu vam dati imena onih koji su me nedavno posjetili.«

»Koncentrirajmo se na one koji su obišli zbirku nedugo prije no što se Hulsey pojavio.«

»To će biti vrlo kratak popis.«

»Odlično.« Izvukao je bilježnicu i olovku. »Postoji jedna stvar koju ne razumijem u ovoj situaciji, gospođice Bromley.«

Slabašno se nasmiješila. »Iznenadena sam što priznajete da postoje stvari koje ne razumijete, gospodine Jones.«

Ignorirao je to, lagano se namrštivši. »Vaš staklenik sadrži impresivnu zbirku egzotičnih i neobičnih biljaka. Zašto ne primete

više posjetitelja?»

»Zapanjili biste se kako nekoliko glasina o trovanju može upropastiti nečiji društveni život.«

»Pad običnih posjeta je shvatljiv. No, može se pretpostaviti da ni jedan botaničar dostojan svog imena ne bi mogao odoljeti tome da razgleda vaš staklenik.«

Pogledala ga je ispitivački. »Pomislite li ikada da nije svatko obdaren vašom sposobnošću razdvajanja logike od emocija?«

»Često, gospođice Bromley«, rekao je. »Priznajem da je to jedna od stvari koje kompliciraju moj posao istražitelja. Mogu pronaći povezanosti i doći do zaključaka, no otkrio sam da ne mogu uvijek objasniti zašto ljudi čine ono što čine. Zaboga, ne mogu čak ni predvidjeti kako će klijenti reagirati kada im dam odgovore za koje su mi platili da ih otkrijem. Zapanjili biste se koliko njih, na primjer, pobjesni. Mene to uvijek iznenadi.«

Kutak usnice lagano joj se trznuo. »Da, mogu shvatiti da emocije smatrate nečime što komplicira stvari.«

»Pa, pitanju vaše reputacije vratit ćemo se neki drugi put. Za početak, ostanimo usredotočeni na Hulseya.«

»Sto ste rekli, gospodine Jones?«

»Rekao sam da se trenutno trebamo držati problema s Hulseyem.«

»Da, čula sam vas. No zašto se, pobogu, želite zamarati mojom reputacijom?«

»Zato što je to zanimljiv problem«, rekao je strpljivo.

Lucinda je upravo Caleb u dala kratak popis ljudi koji su posjetili staklenik tijekom nekoliko tjedana prije Knoxova posjeta kad je Shute zaustavio kočiju na trgu Landreth.

Caleb je pogledao kroz prozor. »Čini se da imate aktivniji društveni život nego što mislite.«

Slijedila je njegov pogled i ugledala ljupku plavokosu ženu u ozbiljnoj smeđoj putnoj haljini.

Upravo je izašla iz unajmljene kočije. Kočijaš se je borio s velikim kovčegom.

»Moja sestrična Patricia«, uskliknula je Lucinda. »Ostat će sa mnom mjesec dana. Nisam je očekivala do poslijepodneva. Sigurno je uhvatila raniji vlak.«

»Gospođice Patricia«, pozdravio je Shute. »Dobro došli natrag u London. Zadovoljstvo je ponovno vas vidjeti.«

»Krasno je vidjeti i vas, Shute«, rekla je Patricia. »Već je toliko prošlo. Moji roditelji zamolili su me da prenesem njihove pozdrave i najbolje želje vama i vašoj obitelji.«

»Hvala vam, gospođice.«

Vrata kuće broj dvanaest su se otvorila. Pojavila se gospođa Shute.

»Gospođice Patricia«, uskliknula je. »Tako je lijepo što ste ponovno s nama.«

»Hvala, gospođo Shute«, rekla je Patricia. »Ispričavam se što sam vas tako iznenadila. Znam da ste me očekivali tek kasnije.«

Gospođa Shute je blistala. »Gluposti, soba vam je pripremljena već nekoliko dana.«

Caleb je otvorio vrata kočije i spustio stube. Oprezno se je izvukao iz malog vozila i okrenuo se da pruži ruku Lucindi.

»Lucy.« Patricia je potrčala prema njoj.

Lucinda je raširila ruke da je zagrlila. »Patricia, tako mi je drago što te ponovno vidim. Tako se dugo nismo vidjele.« Odstupila je. »Željela bih da upoznaš gospodina Jonesa. Gospodine Jones, ovo je moja sestrična Patricia McDaniel. Ako znate išta o proučavanju paranormalnih predmeta, sigurno ste čuli za njezina oca.«

Caleb se naklonio elegancijom koja je zapanjila Lucindu. Taj je čovjek možda većinu vremena izbjegavao fine manire, no očito ih je znao primijeniti kada mu je to odgovaralo.

»Drago mi je, gospođice McDaniel«, rekao je Caleb puštajući Patricijine prste u rukavici.

»Pretpostavljam da je Herbert McDaniel vaš otac?«

Patricia ga je pogledala. »Vidim da se razumijete u arheologe, gospodine.«

»Barem u one koji su članovi Ezoteričnog društva i genijalni poput McDaniela«, složio se Caleb.

»Zaintrigirao me je njegov rad o onom egipatskom pogrebnom tekstu koji je nedavno došao u posjed zbirke Društva. Fascinantni uvidi u paranormalne aspekte drevne egipatske religije.«

Lucinda se ponosno nasmiješila. »Možda ste čuli da je Vijeće zatražilo od Patricijinih roditelja da izrade katalog egipatskih antikviteta u muzeju Društva u Ezoteričnoj kući.«

»Sjećam se da je Gabe spomenuo kako će McDaniel i njegova supruga uskoro početi raditi na tom projektu. Krajnje je vrijeme za katalogizaciju zbirke.«

»Patricia će također raditi na zbirci«, rekla je Lucinda. »Ona ima talent za dešifriranje mrtvih jezika.«

»U Ezoteričnoj kući postoji velika potreba za tim talentom«, rekao je Caleb. »Koliko dugo ostajete u Londonu?«

Patricia se nasmiješila. »Sve dok ne pronađem muža.«

Lucinda je otvorila usta, a nekoliko sekundi nije mogla prozboriti ni riječ.

»Sto?« zacviljela je.

»Mama i tata misle da se moram udati«, rekla je Patricia. »Slažem se. Nema vremena za gubljenje.«

Prvi put u životu Lucinda je osjetila potrebu za mirišljivim solima. Zaboravila je na Caleba, Shuteove i vozača unajmljene kočije. Zagledala se u Patriciju postajući sve uznemirenijom.

»Ti si *trudna*?« uzdahnula je.

»Baš mi je žao što sam te toliko uplašila, Lucy.« Patricia je uzela još malo jaja sa srebrnog poslužavnika. »Ispričavam se.«

»Tvoja isprika bila bi prihvatljivija kada bi se prestala smijati«, progundala je Lucinda.

»Gotovo si mi uništila živce.«

»Gluposti«, rekla je Patricia. »Ti si mnogo izdržljivija. Pretpostavljam da, ako bih se pojavila na tvom pragu trudna i u očajničkoj potrebi za suprugom, ti ne bi gubila vrijeme da mi ga pronađeš. Slažete li se, gospodine Jones?«

»Siguran sam da je gospođica Bromley više nego sposobna da ostvari svaki zadatak kojega se prihvati«, rekao je Caleb, mažući maslac na krišku tosta.

Lucinda ga je prostrijelila pogledom. Bez sumnje je bila pogreška pozvati ga na doručak, no nije mogla odoljeti. On se bez sumnje oslanjao na svoju snažnu volju kako bi prevladao iscrpljenost, ozljede od prošlonoćasnje pustolovine i neobičan nesklad u svojoj auri. Tom čovjeku trebala je hrana, a zatim mu je bio potreban san. Mogla mu je ponuditi ono prvo.

Iscjeliteljica u njoj nije joj dopuštala da učini drugačije.

Ipak, očekivala je od njega da odbije poziv na doručak. Na njezino zaprepaštenje, spremno je prihvatio, kao da redovito objeđuje s njom. Sada je sjedio na čelu stola, ispunjavajući sunčanu jutarnju sobu aurom svoje muževne vitalnosti, a umućena jaja i tost jeo je poput čovjeka koji je dugo gladovao.

Susjedi su sigurno već počeli ogovarati, pomislila je. No, s obzirom na zao glas koji je već okruživao kućanstvo, posjet tajanstvenog muškarca bio je mačji kašalj.

»Mislim da smo sasvim dovoljno razgovarali o tako osjetljivoj temi«, rekla je strogo.

»Predlažem da popričamo o nečem drugom. Uspjela si izvesti svoju komediju, Patricia.«

»Stvar je u tome što se nisam šalila, Lucy.«

»Kako to misliš?«

Patricia je ponijela svoj natrpani tanjur do stola i sjela. »Neću te više zadirkivati vezano uz tvoje pogrešno shvaćanje mog ne toliko osjetljivog stanja. No bila sam prilično ozbiljna kad sam ti rekla da sam ovdje da bih pronašla supruga. Mislim da bi mjesec dana bilo dovoljno za taj poduhvat, zar ne?«

Lucinda je skoro ispustila šalicu za kavu. Na drugom kraju stola Caleb je progutao još jedan zalogaj jaja i zainteresirano promatrao Patriciju.

»Kako to namjeravate izvesti?« upitao je radoznavo.

»Pa, isto kao što je učinila rođakinja Lucy.« Patricija si je natočila malo kave. »To je bio vrlo učinkovit i vrlo logičan pristup.«

Caleb je pogledao Lucindu.

»Bila je to katastrofa«, obrecnula se Lucinda, naglo se naljutivši. »Sigurno ti nije promaklo, Patricia, da ne samo što nisam sretno udana nego je i moj zaručnik umro od trovanja, a svi misle da sam ja odgovorna.«

»Da, dobro, shvaćam da se stvari baš nisu razvijale prema planu«, rekla je Patricia smirujući je. »No to ne znači da je sama metoda bila pogrešna.«

Caleb se je sada doimao opčinjenim. »Opišite mi tu metodu, gospođice Patricia.«

»Zapravo je bila vrlo jednostavna«, rekla je Patricia zagrijavajući se za svoju temu. »Lucy je napravila popis osobina koje je tražila u

suprugu. Dala je popis svome ocu, koji je tada procijenio gospodu koju je poznavao i njihove sinove kako bi vidio koji od njih najbolje odgovara njezinim zahtjevima.«

»Kandidat kojega smo tata i ja izabrali bio je Ian Glasson«, hladno je rekla Lucinda.

»Pokazao se je nimalo zadovoljavajućim.«

»Shvaćam.« Patricia se nije pokolebala. »No smatram da je problem u tome što si izostavila jednu stvar sa svoga popisa.«

»A što je to?«

»Psihička podudarnost«, rekla je Patricia sa skromnim trijumfom. »To je bio sastojak koji je nedostajao.«

»A kako sam trebala procijeniti tu karakteristiku?« zahtijevala je Lucinda.

»U tome je stvar, vidiš«, rekla je Patricia. »Nisi mogla. U tom si području zapravo radila naslijepo. No, mama mi je rekla da u Društvu postoji žena koja može procijeniti baš tu kvali-tetu.«

Caleb je kimnuo. »Lady Milden.«

Lucinda i Patricia okrenule su se prema njemu.

»Poznajete je?« uzbuđeno je rekla Patricia.

»Naravno. Ona je pratetka moga bratića Thaddeusa Jonesa.«

Caleb se namrštio. »Što bi značilo da smo u rodu, mislim, iako nisam baš siguran kako.«

»Biste li bili toliko ljubazni da nas upoznate?« pitala je Patricia.

Caleb je pojeo malo usoljenog lososa. »Danas ću joj poslati poruku u kojoj ću je obavijestiti da želite uposliti njezine usluge.«

Patricia je sjala od uzbuđenja. »To je vrlo ljubazno od vas, gospodine.«

Lucinda se nervozno promeškolljila. »Patricia, nisam sigurna da je to dobra ideja.«

»Meni zvuči prilično razumno«, rekao je Caleb. Pogledao je Patriciju. »Koji su zahtjevi na vašem popisu?«

»Zapravo, samo sam preuzela Lucindin popis«, objasnila je Patricia. »A potom sam dodala faktor psihičke podudarnosti.«

»Sto je bilo na originalnom popisu gospođice Bromley?« pitao je Caleb.

»Pa, između ostalog, kandidati kao prvo moraju imati moderne stavove o jednakosti žena«, rekla je Patricia.

Caleb je kimnuo, očito potpuno suglasan s tim zahtjevom.

»Nastavite«, rekao je.

»Prikladni kandidati također moraju imati intelektualne interese koji su sukladni s mojima«, nastavila je Patricia. »Nakon svega, provodit ćemo mnogo vremena zajedno. Očekujem da moj suprug bude ne samo sposoban razgovarati o arheologiji nego i o paranormalnim aspektima te teme.«

»Ima smisla«, složio se Caleb.

»Morat će biti dobra zdravlja, naravno, fizički i psihički.«

»Opravdan zahtjev kada se govori o budućem potomstvu«, brzo je dometnula Lucinda primijetivši da se Caleb pomalo mršti.

»Također mora biti otvorena uma u vezi s mojim talentom«, rekla je Patricia. »Nažalost, nisu svi muškarci spremni tolerirati suprugu koja posjeduje paranormalne sposobnosti.«

»U tom slučaju, vjerojatno bi bilo najbolje potražiti supruga u Društvu«, rekao je Caleb.

»I ja sam na to pomislila«, složila se Patricia. »I posljednje, ali ne i najmanje važno, kandidat mora posjedovati optimističan i vedar temperament.«

»Da, naravno«, rekla je Lucinda. »To ne treba ni napominjati.«

Caleb više nije izgledao zaintrigirano. Njegovo lice je otvrdnulo. »Jasna mi je briga za ostale zahtjeve, no zašto je, dovraga, važan optimističan i vedar temperament?«

»Zaista, gospodine,« žustro je rekla Lucinda, »mislila sam da je to očito. Ugodan temperament suštinska je kvaliteta kod supruga. Sama pomisao na život s muškarcem koji je sklon melankoliji i mračnim raspoloženjima svakoj je pametnoj ženi dovoljna da odluči doživotno ostati usidjelica.«

»Calebova čeljust se stisnula. »Muškarac ima pravo na povremena mračna raspoloženja.«

»Naravno«, rekla je Lucinda. »No, ključna riječ je *povremena*. Ni jedna žena ne bi trebala biti prisiljena redovito tolerirati takvo ponašanje.«

»Najbolje je izbjeći taj problem u početku izabравši pravog supruga«, rekla je Patricia.

»Vedar i optimističan temperament zasigurno je ključan zahtjev.«

»Hm.« Caleb se zlovoljno vratio svome doručku.

Lucinda je primijetila da je utonuo u mračno raspoloženje. Pogledala je Patriciju. »Dodatni zahtjev psihičke kompatibilnosti odlična je ideja. Slažem se i da je tu vrlo mudro zatražiti profesionalnu pomoć. Najveća prepreka s kojim se suočavaš sam ja, bojim se.«

Patricia se zagledala u nju. »Kako to misliš?«

Lucinda je uzdahnula. »Ti i tvoji roditelji dobar ste dio prošlih godinu i po dana proveli u Italiji i Egiptu. Ne shvaćate koliko su se stvari promijenile nakon smrti mog oca i zaručnika.

Glasmine o trovanju, znaš.«

»Sto s njima?« zahtijevala je Patricia. »Nemoj mi reći da su tvoji prijatelji i susjedi zaista povjerovali u te besmislice.«

»Bojim se da većina njih vjeruje u to«, rekla je Lucinda. »Štoviše, mislim da je sasvim realno očekivati da će te, sve dok si povezana sa mnom, lady Milden odbiti uzeti za klijenta. Izazov nadvladavanja zlog glasa koji okružuje ovo kućanstvo bio bi prevelik za bilo kojeg ženidbenog posrednika.«

Caleb je podignuo pogled sa svog doručka. »Ne poznajete lady Milden.«

»Moram red, Lucy, da mi se prilično sviđa gospodin Jones.« Patricia je zastala ispred stalka oko kojeg su se uvijali cvjetovi kozje krvi. »No, sigurno odskače od uobičajenog, zar ne?«

»To je vrlo blago rečeno«, rekla je Lucinda. Nalazile su se u krilu staklenika posvećenom tradicionalnom ljekovitom bilju i začinima. Njegova majka nazivala ga je Bezbolesni Vrt. »No pretpostavljam da to ide zajedno s njegovom neuobičajenom paranormalnom prirodom.«

»Vrlo vjerojatno.« Patricia se nagnula kako bi pregledala cvjetove povratika.

»Mislim da je on vrlo moćan«, rekla je Lucinda. Zastala je ispred aloja koji je upotrebljavala za liječenje manjih rana i opekotina. »Takva snaga zahtijeva mnogo samokontrole. A samokontrola takvog stupnja može stvoriti različite osebnosti i dašak ekscentričnosti.«

Caleb je otišao prije jednog sata, ponijevši svoje čajeve sa sobom. Patricia se nakon toga povukla gore kako bi nadgledala

raspakiravanje svog ruksaka. Nakon što se vratila, insistirala je na šetnji staklenikom.

»Nije teško shvatiti malo ekscentričnosti.« Patricia je odlutala kako bi pogledala blijedoruži-

časte cvjetove visokog odoljena. »Tata kaže da su vrlo snažni talenti koji ne mogu kontrolirati svoja paranormalna čula u opasnosti da ih ona nadvladaju.«

»To je popularna teorija u Društvu, a ja mislim da doista postoji rizik da do toga dođe.«

Lucinda je dodirivala velike, široke ovalne listove Solomonova pečata. »U svom radu, ponekad sam se susretala s pojedincima koji su bili mentalno nestabilni zbog bolesti paranormalne prirode. Nije mi promaklo to da su ti ljudi obično vrlo snažni talenti.«

Patricia je lagano pročistila grlo. »O obitelji Jones kruže određene glasine. Očito je da u njihovoj krvi ima mnogo više od pukog daška ekscentričnosti. Nakon svega, oni su potekli od osnivača.«

»Da, znam, Patricia. No, ako želiš reći da je Caleb Jones možda malo poremećen, u krivu si.«

Nije znala zbog čega je osjećala dužnost da brani Caleba, no nije si mogla pomoći. »On je kompleksan čovjek koji kontrolira neobičan i vrlo snažan talent. To objašnjava čudno ponašanje koje si možda primijetila.«

»Objašnjava li to i masnice na njegovu licu koje sam vidjela jutros?« upitala je Patricia.

»Gospodin Jones je sinoć pretrpio svojevrsnu nezgodu. Jedan od čajeva koje sam mu dala služi uklanjanju masnica.« Nije željela spomenuti razlog zašto mu je dala druge biljne lijekove, pomislila je. Nešto joj je govorilo da Caleb Jonesu ne bi bilo drago da svi naširoko raspravljaju o neobičnoj napetosti u njegovoj auri.

»Vidim.« Patricia je krenula dalje da razgleda žute cvjetove gospine trave. »Čovjek bi pomislio da je do sada već oženjen. Zar ti nije čudno što je još uvijek samac?« Podigla je pogled s izrazom pristojne radoznalosti. »On jest samac, zar ne?«

»Oh, da.« Lucinda se namrštila pomnije razmišljajući o toj temi. »Zbog čega je tako, nemam pojma.«

»Bez obzira na njegove ekscentričnosti, on je ipak Jones«, primijetila je Patricia ispravivši se.

»Nasljednik bogatstva i krvne linije koja seže sve do Sylvestera Alkemičara. Većina muškaraca njegovih godina i položaja davno bi se oženila.«

»Gospodin Jones nije baš tako star«, oštro je rekla Lucinda. No znala je da je Patricia u pravu.

Caleb nije mogao još dugo odgađati brak. Gospodin njegova ugleda ima određenu odgovornost prema svojoj obitelji.

Zbog čega je to bila tako deprimirajuća misao, zapitala se.

»Sigurno je blizu četrdesetj«, rekla je Patricia.

»Gluposti. Srednje tridesete, mislim.«

»Kasne tridesete.«

»Želiš li reći da je prestar za brak? Besmislice. Očito je kako je gospodin Jones u najboljim godinama.«

»Pretpostavljam da to ovisi o tvom gledištu«, rekla je Patricia vrlo ozbiljno.

»Imaš devetnaest godina, Patricia. Čekaj da dođeš u moje godine. Gospodin tridesetih godina lađa će ti se činiti potpuno drugačijim.«

»Nisam mislila reći da si stara.« Patricia se okrenula, crvena lica. »Molim te, oprosti mi, Lucy. Znaš da nisam namjeravala reći tako nešto.«

»Naravno da nisi.« Lucinda se nasmijala. »Ne brini se za to. Nisi ozbiljno povrijedila moje osjećaje.« Zastala je i podigla obrve. »Mogu li iz ovog razgovara zaključiti da je gospodin Jones zbog svojih godina isključen iz tvog popisa kandidata?«

Patricia je naborala nos. »Definitivno.«

»Sigurna sam da znaš kako se u pristojnom svijetu mlade dame tvojih godina često udaju za muškarce koji su dovoljno stari da im budu očevi, a ponekad i dovoljno stari da im budu djedovi.«

Patricia je zadrhtala. »Srećom za mene, mama i tata imaju vrlo moderne stavove. Nikada me ne bi pokušali nagovoriti da se udam za muškarca kojeg ne volim.« Sklopila je ruke iza leđa i proučavala grmoliku nakupinu pelina. »Koliko dugo poznaješ gospodina Jonesa?«

Lucindi je sinulo kako, dok je jedna stvar vodila drugoj, nije bilo prilike za objašnjavanje Calebove prisutnosti u njezinu životu. Razmišljala je o tome treba li otkriti kako je u opasnosti da je osumnjiče za ubojstvo.

Vjerojatno je najbolje da šuti o svom problemu, barem na neko vrijeme, pomislila je. Istina bi samo uznemirila Patriciju i odvratila joj pozornost s projekta pronalaženja supruga.

»Gospodin Jones i ja upoznali smo se prilično nedavno«, rekla je.

»Prije nekoliko tjedana, možda? Nikad ga nisi spominjala u svojim pismima.«

»Ovo je drugi dan našeg poznanstva. Zašto pitaš?«

»Sto?« Patricia se okrenula oko sebe, iskreno šokirana. »Poznaješ ga samo dva dana, a on doručkuje s tobom?«

»Pa, nije spavao noćas, a jutros nije doručkovao. Mislim da sam se sažalila na njega.«

Patricijine oči su se još malo raširile. Zatim je pra-snula u hihot. »Zaista, rođakinjo, zapanjuješ me.«

»Sto je tako zabavno?«

»Držala si ga zaposlenim cijele noći, zar ne?« Patricia je namignula. »Ti si još modernija u razmišljanju nego što sam mislila. Zna li mama? Pretpostavljam da ne zna.«

»Pogrešno si shvatila«, rekla je Lucinda, zatečena njezinom reakcijom. »Nisam ja bila ta koja ga je prošle noći držala budnim. Radio je na drugom projektu do zore.«

Patricia se prestala hihotati. »Gospodin Jones je bio s nekim drugim? Kako ga možeš dijeliti?«

»Pa, on je profesionalac«, istaknula je Lucinda. »Sigurna sam da trenutačno radi na mnogo stvari. Nisam u položaju zahtijevati njegove usluge puno radno vrijeme.«

»Njegove usluge?« Patricia je podigla glas. »Ti mu *plaćaš*?«

Lucinda se namrštila. »Da, naravno.«

»Zar nije to malo, hmmm, neobično?«

»Na koji način?«

Patricia je raširila ruke. »Pa, oduvijek sam pretpostavljala da je, ako takve veze imaju svoj financijski aspekt, muškarac taj koji plaća ženi, a ne obratno. No, ako bolje razmislim, mogu shvatiti da, sudeći po modernom shvaćanju jednakosti...«

»Veza?« Užasnuta, Lucinda je drugi put u danu razmišljala o tome da se onesvijesti.

»Gospodin Jones i ja nemamo ništa slično. Zaboga, Patricia, otkud ti ta ideja?«

»Daj da razmislim«, oporo je rekla Patricia. »Možda zbog te sitnice što si se u vrlo rano jutro vratila kući s njim u kočiji. Imala sam dobar razlog da pretpostavim kako ste vas dvoje proveli noć negdje na osami.«

»U krivu si.«

»A zatim si ga pozvala na doručak. Što sam drugo mogla pomisliti?«

Lucinda se uspravila i ledeno je pogledala. »Tvoje pretpostavke pogrešne su da pogrešnije ne mogu biti. Gospodin Jones jutros me je potražio u ulici Guppy zbog poslovnih stvari. Dijelili smo kočiju na putu ovamo, a kad sam otkrila da nije jeo ni spavao, osjetila sam se obveznom da mu ponudim obrok. To je sve.«

»Zašto?« rekla je Patricia.

»Sto zašto?«

»Zašto si se osjetila obveznom da ga nahraniš? On je Jones. Vjerojatno ima kuhinju punu slugu koji samo čekaju da mu pripreme obroke.«

Logika tog pitanja smetala je Lucindi i više no što je trebalo. Zašto je pozvala Caleba na doručak?

»Očito se ne brine za sebe«, rekla je. »U mojem je interesu da ostane zdrav i u kondiciji.«

»Zašto?« ponovno je upitala Patricia.

Lucinda je podigla ruke. Očito nije mogla objašnjenje svog poznanstva s Calebom zadržati u tajnosti. »Zato što je on jedina osoba koja stoji između mene i zatvora, a možda i jedina između mene i krvnikove omče.«

Vrata laboratorija otvorila su se upravo kada se Basil Hulsej spremio staviti najnoviju verziju formule u zdjelicu s vodom. Budući da je bio zatečen prekidom, ruka mu se trznula pa je prolio nekoliko kapi droge na pod. Šest štakora gledalo ga je kroz rešetke kaveza, a zlokobne su im se oči ljeskale na svjetlosti plinske lampe.

»Sto, dovraga?« bijesno je viknuo Hulsej.

Okrenuo se, spremajući se kazniti jednu osobu koja se usudila nepozvana ući na njegovo područje. Bio je prisiljen progutati bijes kada je vidio tko je uletio u sobu.

»Oh, to ste vi, gospodine Norcross«, promumljao je. Popravio je naočale na nosu. »Mislio sam da je jedan od uličnih dječaka po kojima ljekarna šalje bilje.«

Njegovi novi financijeri bili su jednako toliko bahati i opsjednuti osnivacevom formulom kao i njegovi prethodni pokrovitelji. Svi oni bili su isti, pomislio je, bogati i ugledni muškarci čiji je jedini interes za tu drogu ležao u moći za koju su smatrali da će im dati. Nisu cijenili čuda i misterije njezine kemije; nisu razumjeli teškoće koje je trebalo nadvladati.

Nažalost, bogatu gospodu koja su bila voljna financirati znanstvene eksperimente te vrste bilo je teško pronaći. Prije dva mjeseca, nakon pada Trećeg kruga, našao se bez pokrovitelja. Svu njegovu opremu i nekoliko vrijednih bilježnica Društvo je uništilo ili zaplijenilo. Posljednje što je želio bilo je ponovno imati posla s Redom srebrne pločice. No, čini se da su njegovi članovi bili jedini voljni platiti njegov jedinstven talent.

»Upravo smo saznali da je Caleb Jones jutros viđen kako posjećuje Lucindu Bromley«, rekao je Allister Norcross.

Neugodna energija drhtala je u prostoru između njih. Hulsey je istog trenutka pao u stanje tjeskobe. Allister Norcross vjerojatno nikad nije bio ono što ljudi nazivaju normalnim. Sada, kad je njegov talent bio pojačan drogom, ulijevao je strah u kosti.

Po izgledu bio je neupečatljiv. Posjedovao je crte lica koje su se sviđale damama, no nije bio toliko lijep da bi ga muškarci smatrali ženskastim. Njegova crna kosa bila je oblikovana u modernu frizuru, a njegov elegantni kaput i hlače naglašavali su njegovu vitku, mišićavu građu. Tek kad bi mu se čovjek približio shvatio bi da je poremećen.

Dok mu je srce lupalo, Hulsey je instinktivno ustuknuo. Zaletio se u kavez. Zadrhtao je od udarca. Iza sebe je čuo toptanje nožica s kandžama i brzo se odmaknuo.

Skinuvši naočale, izvukao je umrljani rupčić iz džepa. Davno je ustanovio da mu čišćenje naočala smiruje živce.

Norcross se iskesio kavezu, a zatim skrenuo pogled. Nije volio štakore. Vjerojatno zato što ih nije bilo lako uplašiti, pomislio je Hulsey. Ili možda zato što je osjećao da bi s njima mogao imati mnogo toga zajedničkog kada je riječ o divljim porivima.

Hulsey je ponovno smjestio naočale na nos i pokušao se sabrati.

»Ne razumijem, gospodine«, rekao je. Imao je neugodnu sumnju da propušta nešto od velike važnosti. Nije mu se sviđao taj osjećaj. »Ima li kakvih problema?«

»Budalo. Caleb Jones uključio se u ovu stvar, a to je vaša krivnja.«

Osjećaj uzbunjenosti prošao je kroz Hulseyja. A i bijes.

»Nemam pojma o čemu govornice«, promućao je. »Ne možete me kriviti ako je vaš Krug skrenuo Jonesovu pozornost. Uvjeravam vas da nisam imao utjecaja na ono što se dogodilo.«

»Prilično smo sigurni da Jones još nije svjestan postojanja Sedmog kruga. Namjeravamo se pobrinuti da i dalje ostane tako. Poduzet ćemo neke korake.«

»Uh, kakve korake?« pitao je Hulsey, nervozniji nego ikada. Njegov talent bio je od velike koristi Sedmom krugu, no ono što je shvatio tijekom svog kratkog druženja s Trećim krugom bilo je da Red srebrne pločice ne oprašta neuspjeh ni ozbiljne pogreške.

»To nije vaša stvar«, rekao je Norcross. »No imajte na umu da ste odgovorni za problem Caleba Jonesa. Danas su me poslali ovamo da vas obavijestim kako je vođa Kruga izrazito nezadovoljan vašim nemarnim postupcima. Jeste li shvatili, Hulsey?«

»K-kako možete kriviti mene za činjenicu da je Jones posjetio gospođicu Bromley?« pitao je Hulsey, preneražen.

»Vi ste bili taj koji je ukrao prokletu paprat iz njezina staklenika.«

»Kakve vražje veze to ima s Jonesom? Uzeo sam paprat prije mjesec dana. Sumnjam da je gospođica Bromley uopće primijetila njen nestanak. Tada sigurno nije pozvala gospodina Jonesa da to istraži.«

»Ne znamo kako se točno Jones povezao s gospođicom Bromley, no vođa sumnja da to ima nekakve veze s tom prokletom paprati. To je jedina veza.«

Hulsey je s nelagodom pogledao paprat. Nalazila se je u lončiću na radnom stolu, a njezini nježni listići padali su poput vodopada živahnog zelenila. Bio je to veličanstven i posve neuobičajen primjerak s brojnim intrigantnim paranormalnim svojstvima. Njegovi dosadašnji eksperimenti uvjerali su ga da ona sadrži moć da ga prenese na sljedeću razinu njegova istraživanja snova. Bila bi beskrajna šteta da je ostala u Bromleyinu stakleniku.

»Zaista ne vidim kako bi moje uklanjanje paprati moglo imati ikakve veze s ovime«, rekao je smirujući ga. »Možda je Jonesov interes za Bromleyevu osobne prirode.«

»On je Jones. Čovjek njegova položaja i statusa nema razloga za osobne posjete kćeri zloglasnog trovača, ženi o kojoj kruže glasine da je pošla očevim stopama. Kao što smo do sada uspjeli ustanoviti, nitko iz visokog društva ne posjećuje gospođicu Bromley. Jedinu ljude koje viđa su njezini rođaci i nekoliko hrabrih botaničara.«

»M-možda je Jones želio obići njezin staklenik«, rekao je Hulsej, pun nade. »Svi u društvu znaju da je on muškarac širokih intelektualnih i znanstvenih interesa.«

»Pokaže li se da je Caleb Jones odlučio posjetiti Lucindu Bromley iz znanstvene znatiželje, to će biti krajnje nevjerojatna slučajnost. Znate što mi s talentom mislimo o slučajnostima.«

»Taj je staklenik krcat biljkama. Malo je vjerojatno kako je gospođica Bromley otkrila da je paprat nestala, a ako je ipak tako, smiješno je misliti kako je unajmila privatnog istražitelja da je potraži. A još apsurdnije bilo bi misliti da je Jones zaista preuzeo tako blesavi slučaj. Ipak, to je samo biljka, a ne dijamantna ogrlica.«

Norcross je krenuo prema naprijed kroz naizmjenične sjene i blještavilo koje su bacale plinske lampe. »Za vaše dobro, bolje da ste u pravu. Jer ta je paprat izravna veza do vas, a vi ste povezani s nama.«

Hulsej je zadrhtao. »Uvjeravam vas, nema šanse da Jones ikada uspostavi tu vezu. Poslužio sam se drugim imenom kada sam posjetio gospođicu Bromley. Ona nikako ne može znati tko sam.«

Norcrossova usta savinula su se u gnušanju. »Vi ste idiot, Hulsej. Vratite se svojim eksperimentima i svojom štakorima. Ja ću se pobrinuti za problem koji ste izazvali.«

Bijes je planuo u Hulseyu, u trenutku potisnuvši njegov strah. Uspravio se do pune visine.

»Zamjeram vam na vašim primjedbama, gospodine. Danas u Engleskoj nema drugog živog čovjeka koji se može mjeriti sa mnom kada je riječ o proučavanju kemije paranormalnog.

Nikoga. Zapravo, tek bi se drugi Newton mogao natjecati sa mnom.«

»Da, znam, Hulsej. A to je ono što vas spašava u ovom trenutku. Vjerujte mi, ako bi mi na raspolaganju bio drugi Newton, dođavola, itko tko posjeduje vaše vještine i talente, vođa bi u trenu naredio vaše smaknuće.«

Hulsej je zgrožen zurio u njega.

Norcross je izvukao zlatnu burmuticu i iz nje uzeo prstohvat praha. Ušmrknuo ga je oštrim i izvježbanim pokretom. Zatim se nasmiješio svojim polaganim, zastrašujućim osmijehom.

»Razumijete li me, Hulsej?« pitao je vrlo tiho.

Jake struje energije pogodile su Hulseya snagom udarca i uništile njegove već slabe živce.

Nije više bio samo uplašen, bio je paraliziran strahom. Pod napadom Norcrossova talenta, njegovo srce počelo je udarati tako brzo i neravnomjerno da je pomislio kako bi se mogao onesvijestiti. Hvatao je zrak, no činilo se da je kisik ispumpan iz sobe.

Bilo je to kao da se suočio s nekim jezivim čudovištem noći, stvorenjem iz noćne more.

Logična strana njegove prirode uvjeravala ga je da ispred njega ne stoji vampir ili nadnaravni fantom. To se samo Norcross koristio svojim bizarnim talentom kako bi izazvao osjećaj bezumne panike. No, to znanje nije mu pomoglo da ublaži neugodan osjećaj.

Nemoćan da se dalje održi na nogama, Hulsey je pao na koljena i počeo se ljuljati naprijed-natrag. Začuo je visok prodoran krik, a zatim zaključio da on dolazi iz njegova vlastita grla.

»Pitao sam vas nešto, Hulsey.«

Hulsey je znao da mora odgovoriti, no nije mogao. Kada je otvorio usta, jedini zvuk koji je izašao bio je nerazumljivo mucanje.

»D-d-da«, uspio je procijediti.

Očito zadovoljan tom reakcijom, Norcross mu je uputio osmijeh oštar poput britve. Hulsey je bio pomalo iznenađen što se nisu pojavili očnjaci. Ustanovio je da se zatupljujući strah povlači. Otkrio je da ponovno može disati.

»Odlično«, rekao je Norcross. Stavio je burmu-ticu u džep. »Zaista vjerujem da me razumijete vrlo dobro. Ustanite, budalo.«

Hulsey je zgrabio rub radnog stola i povukao se do uspravnog položaja. To nije bilo lako.

Morao je održavati stisak kako ne bi i drugi put pao.

Norcross je izašao kroz vrata, zatvarajući ih na miran i kontroliran način koji je bio, nekako, jednako neugodan poput divljeg, grabežljivog uzbuđenja što je gorjelo u njegovim očima prije jednog trenutka.

Hulsey je čekao dok mu se puis nije ponešto usporio. Zatim je potonuo dolje u stolac.

»U redu je«, rekao je naglas. »Možeš izaći. Otišao je.«

Vrata su se otvorila uz škripanje. Bertram je oprezno ušao u sobu. Bio je očito potresen.

»Norcross je bijesan«, šapnuo je Bertram.

»Da, znam«, Hulsej je masirao svoju bolnu glavu.

»Sto misliš da je htio reći time da će poduzeti korake kako bi se pobrinuo da Jones ne poveže paprat s tobom?«

Hulsej je pogledao svog sina. Bertram mu je bio nevjerojatno sličan, imao je dvadeset i tri godine, a bio je briljantan talent. Njegove paranormalne sposobnosti a stoga i njegovi interesi bili su malo drugačiji - nikada nisu postojala dva identična talenta - no njih dvojica dobro su se nadopunjavala u laboratoriju. Bertram je bio idealan pomoćnik u istraživanjima. Jednog dana, Hulsej je pomislio s daškom očinskog ponosa, njegov sin mogao bi hrabro utrti nove putove u tajne paranormalnog.

»Ne znam na što je mislio«, rekao je Hulsej. »Važno je da, koji god to koraci bili, oni neće utjecati na nas.«

»Kako znaš?«

»Kad bi utjecali, obojica bismo već bili mrtvi.«

Iscrpljen, Hulsej je ustao sa stolca i vratio se kavezu.

Štakori su ga pomno promatrali. Bili su novi, zamjene za šest onih koji su uginuli prošlog tjedna. Podigao je bočicu i ispraznio ostatak sadržaja u zdjelu za vodu. Žedni štakori požurili su piti.

»Jesu li svi pokrovitelji toliko nerazumni?« pitao je Bertram.

»Prema mom iskustvu, odgovor je da. Svi su oni ljudi.«

Lady Victoria Milden istodobno se je doimala ozbiljnom i vrlo modernom. Njezina srebrnosiva kosa bila je ukrašena elegantnom punđom. Nosila je skupu, lijepo nabranu haljinu golublje sive boje.

Bilo je očito kako je svojoj ulozi ženidbene posrednice prilazila ne samo s entuzijazmom nego i s energičnom odlučnošću koja bi priličila jednom maršalu. Primila je Lucindu i Patriciju u ugodnoj radnoj sobi svoje nove kuće u gradu.

»Impresionirana sam vašim popisom zahtjeva«, rekla je Patriciji.

»Prema mom iskustvu, malo mladih ljudi pristupa braku s tolikim stupnjem logike.«

»Hvala vam«, rekla je Patricia. »Lucy mi je bila inspiracija za popis.«

»Doista?« Victoria je zainteresirano pogledala Lucindu, a zatim se vratila popisu. »Pa, moram reći da ste bili vrlo temeljiti. Osobito sam zadovoljna time što vidim da ste svjesni važnosti psihičke kompatibilnosti.«

»Mama je rekla da misli kako je to od ključne važnosti.«

»Vaša majka je vrlo mudra.« Victoria je spustila popis i skinula naočale. »Kad bi barem više parova obraćalo pozornost na taj aspekt. To je ključ bračne sreće, osobito među onima s iznadprosječnim talentom.«

»Postoji nešto što bih htjela raščistiti«, rekla je Lucinda. »Sto je točno psihička kompatibilnost?«

Victoria je zauzela profesionalni stav. »Poznata vam je teorija da svatko proizvodi jedinstvene struje energije koje se pružaju preko spektra?«

»Da, naravno«, rekla je Lucinda. »Citate li aure?«

»Na ograničeni način«, rekla je Victoria. »Vidim određene valne duljine u spektru. Slučajno su baš te valne duljine od ključne važnosti za uspjeh intimnih veza.«

Patricia se malo nagnula naprijed, fascinirana. »Na koji način?«

»To je zapravo vrlo jednostavno«, rekla je Victoria. »Ako valne duljine dvoje ljudi u vezi ne rezoniraju harmonično, taj par sigurno neće spoznati istinsku emocionalnu intimnost ili sreću.

Moj talent omogućuje mi da odredim jesu li uzorci rezonancije zaista kompatibilni.«

»Pravo je zadovoljstvo znati da imate tako znanstven pristup svom poslu, lady Milden«, rekla je Patricia.

»Problem kod mene«, nastavila je Victoria, »jest taj da, iako mogu upotrijebiti svoje upitnike i razgovore uživo kako bih odredila vjerojatnost da će dvoje ljudi biti dobro združeni, potencijalnu mladu i mladoženju svejedno moram vidjeti zajedno prije no što mogu biti sigurna da će dobro rezonirati.«

»Kako ćete nastaviti?« upitala je Lucinda, zainteresirana.

»Moj prvi korak jest pripremiti popis kandidata za Patriciju.« Victoria je jednim prstom potapšala list papira koji je ležao pred njom. »Naravno, na umu ću imati njezine zahtjeve. No upozoravam vas da će možda biti nemoguće zadovoljiti sve njih.«

Po prvi put Patricia je izgledala kao da joj je nelagodno. »Zaista ne znam mogu li odustati od bilo čega na mom popisu. Svi zahtjevi koje sam navela vrlo su mi važni.«

»Ne bojte se«, rekla je Victoria. »Ako valne duljine rezoniraju s dovoljnim stupnjem harmonije, otkrit ćete da ste spremni na nekoliko kompromisa.«

Patricia nije izgledala potpuno uvjerenom. »Kako ćete sastaviti svoj popis gospode?«

Victoria je mahnula jednom rukom pokazavši dugi red ladica. »Kao što to obično biva, bila sam doslovno zatrpana prijavama članova Društva otkad sam dala na znanje da nudim ovakve konzultacije. Proći ću svoju dokumentaciju, izvući mladiće za koje vjerujem da su najprikladniji i ugovoriti im sastanak s vama.«

»Zvuči kao prilično dug postupak«, rekla je Patricia. »Nadala sam se da ću biti zaručena za manje od mjesec dana.«

»Oh, mislim da tu neće biti problema.« Victoria se nasmiješila.

»Prema mom iskustvu, kada se susretne dvoje talentiranin ljudi koji dobro rezoniraju zajedno, privlačnost se javlja gotovo u istom trenutku.« Damski je šmrknula. »Ipak, uključeni pojedinci nisu uvijek spremni priznati tu privlačnost, čak i srbi samima, a kamoli jedno drugom.«

»Sigurna sam da neću imati problema s trenutačnim prepoznavanjem pravog kandidata«, rekla je Patricia.

»Osim toga, roditelji ponekad postavljaju barijere braku jer ne odobravaju potencijalnog mladoženju ili mladu iz ovih ili onih razloga«, rekla je Victoria. »Često imam mnogo posla kako bih uspjela dobro spojiti ljude.«

»Moji roditelji imaju vrlo moderna shvaćanja braka«, uvjerala ju je Patricia. »Kao što sam vam rekla, majčina ideja bila je da dođem u London konzultirati se s vama.«

»To je dobro znati«, rekla je Victoria. »Čini se da će sve biti u redu.«

Lucindi je na pamet pala jedna misao. »Sto se događa ako je dvoje ljudi koji dobro rezoniraju zajedno već u braku s nekim drugim?«

Victoria je uzdahnula. »To je vrlo tužna situacija koju očito nisam u stanju razriješiti. Žao mi je što moram reći da, budući da se toliko mnogo ljudi ženi iz financijskih i društvenih razloga a ne psihičke

kompatibilnosti, taj se problem pojavljuje i prečesto. Stoga su i nezakonite veze vrlo učestale.«

»Oh«, tiho je rekla Lucinda. »Da, pretpostavljam da to objašnjava zašto se toliko ljudi upušta u izvanbračne veze.«

»Kako ćete organizirati moje susrete s poželjnom gospodom iz vaše dokumentacije?« pitala je Patricia.

»Nekoliko izrazito učinkovitih mehanizama upoznavanja klijenata s velikim brojem kandidata već postoji«, uvjerala ju je Victoria.

»Koji su to?« pitala je Lucinda.

»Tradicionalne metode, naravno. Balovi, zabave, kazalište, predavanja, prijemi u galerijama, čajanke i slično. Ljudi su se generacijama služili tim tehnikama da bi sklopili poznanstva.

Naravno, razlika je u tome da ja pratim svoje klijente na takve događaje i promatram uzorke onih koje upoznaju.«

Lucinda se smrznula. »Bojim se da balovi i zabave ne dolaze u obzir.«

Victoria ju je pogledala. »Ne vidim zašto.«

»Lady Milden, bit ću vrlo iskrena s vama. Mogu si priuštiti da organiziram bal ili nekakvu zabavu za Patriciju, no sigurna sam da ste svjesni zlog glasa koji prati moju obitelj. Sumnjam da će bilo tko s vašeg popisa kandidata prihvatiti moj poziv. Ne mogu ponuditi ništa korisno kada je riječ o društvenim vezama.«

»Da, gospođice Bromley, dobro sam svjesna tih tračeva. No mislim da trebamo dopustiti da nekoliko nesretnih glasina omete uspješno upoznavanje vaše sestrične.«

»Nesretne glasine?« Lucinda nije mogla vjerovati svojim ušima. »Gospođo, govorimo o ubojstvu trovanjem i takozvanom samoubojstvu moga oca. Sve te priče su neosnovane, vjerujte mi. Ipak, mrlju skandala nije lako oprati. Znam kako je to u pristojnom svijetu.«

»A ja znam kako stvari funkcioniraju u Ezoteričnom društvu«, mirno je rekla Victoria.

»Budite sigurni da u tom svijetu nitko ne može ignorirati poziv člana obitelji Jones.«

»Ne razumijem«, rekla je Lucinda, potpuno zbunjena.

»Sasvim slučajno, krajem tjedna sprema se vrlo važan događaj za Društvo«, rekla je Victoria.

»Moj sin i snaha organiziraju veliki prijem kako bi proslavili zaruke mog nećaka Thaddeusa Warea i njegove ljupke zaručnice Leone Hewitt. Mnogi visoki članovi Društva bit će prisutni ondje, uključujući novog gospodara i njegovu suprugu. Pobrinit ću se da se vi, gospođice Patricia, i slobodna gospoda koju sam odabrala nađete na popisu uzvanika.«

»Zaboga«, šapnula je Lucinda zapanjena Victorijinom odvažnošću.

No, Patricia je iznenada počela oklijevati. »Predavanja i prijemi u galerijama zvuče dobro, lady Milden, no bojim se da sam imala vrlo malo iskustva u društvenom svijetu.«

»Nema razloga za uzburu«, uvjerila ju je Victoria. »Bit ću ondje da te pratim na svakom koraku. Sve je to dio usluge koju nudim.«

»No ako me budete pratili, svi će znati da tražim muža«, ukazala je Patricia. »Zar neće to stvari učiniti pomalo nezgodnima?«

»Ni najmanje«, rekla je Victoria. »Diskrecija je također dio usluge. Vjerujte mi, primam pozive na svaki važan događaj u Društvu.« Namignula je. »Vi nećete biti moj jedini klijent na balu.«

»Mislim kako bi bilo najbolje da ja ne budem ondje«, rekla je Lucinda osjećajući se više nego pomalo očajnom. »Moja prisutnost samo će izazvati komentare i nagađanja. Patricia se preziva McDaniel. Ako nisam ondje, mala je mogućnost da će drugi gosti shvatiti kako je ona u rodu sa mnom.«

»Besmislica, gospođice Bromley.« Victoria je ponovno stavila naočale za čitanje i posegnula za perom. »Uvjeravam vas da se u visokom društvu plahost nikad ne isplati. Slabi bivaju zgaženi. Samo jaki, hrabri i vrlo pametni preživljavaju.«

Unatoč svojoj nelagodi, Lucinda je umalo pra-snula u smijeh. »Zvuči kao da se slažete s teori-jama gospodina Darwina.«

»Ne mogu govoriti u ime svih vrsta na planetu,« rekla je Victoria, umočivši pero u tintarnicu,

»no nema sumnje da se ideje gospodina Darwina zasigurno mogu primijeniti na visoko društvo.«

Lucinda ju je proučavala na trenutak. »Nešto mi govori da ćemo vaš plan uspjeti provesti u djelo samo zato što ćemo imati podršku obitelji Jones.«

Victoria ju je pogledala preko ruba naočala. »U Ezoteričnom društvu obitelj Jones postavlja pravila, gospođice Bromley.«

»A izvan Društva?« pitala je Lucinda.

»Izvan Društva, Jonesovi slijede svoja vlastita pravila.«

Sljedećeg se jutra kucanje na vratima začulo baš dok su Lucinda i Patricia sjedile i doruckovale. Gospođa Shute stavila je čajnik na stol i s neodobravanjem pogledala u smjeru prednjeg hodnika.

»Ne mogu zamisliti tko je to u ovo doba«, rekla je brišući ruke o pregaču.

»Možda je netko bolestan i treba Lucyjin savjet«, rekla je Patricia posežući za kriškom tosta.

Gospođa Shute zlokobno je zatresla glavom. »Ljudi iz našeg susjedstva koji šalju po gospođicu Bromley obično dolaze na kuhinjska vrata. Otići ću vidjeti tko je to.«

Napustila je prostoriju smrknuta lica.

Patricia se nasmiješila. »Žalim onoga tko ima tu nesreću da sad stoji na stubama.«

»Ja isto, ali tako mu i treba što kuca na vrata u osam i trideset ujutro«, rekla je Lucinda.

Posegnula je za novinama. Vidjevši naslovnicu *Letećeg izvjestitelja*, glasno je uzdahnula.

»Zaboga, Patricia, slušaj ovo...«

Prekinula se u pola rečenice kada je začula dubok mrmor poznatog muškog glasa.

»To zvuči kao gospodin Jones«, rekla je Patricia, zablistavši od uzbuđenja. »Sigurno ima nekakve vijesti. Možda je riješio slučaj i otkrio identitet osobe koja je otrovala lorda Fairburna.«

»Sumnjam da je tako.« Lucinda je odložila novine, pokušavajući potisnuti nalet iščekivanja koji je proletio kroz nju. »Sigurno nije imao dovoljno vremena da porazgovara sa svim ljudima na popisu posjetitelja koji sam mu dala.«

Caleb se pojavio na vratima. »U pravu ste, gospođice Bromlely. Samo sam djelomično prošao vaš popis. Dobro jutro, dame. Obje jutros izgledate vrlo dobro.« S izrazom velikog zanimanja promotrio je poslužavnik s pečenim jajima i kuhanim bakalarom.

»Prekidam li vas u doručku?«

Da, naravno da ih je prekidao u doručku, pomislila je Lucinda. On je bio detektiv. Sigurno je mogao otkriti očito. Pomno ga je proučavala i osjetila olakšanje vidjevši kako se doima mnogo odmornijim nego

prethodnog dana. Masnice na njegovu licu i dalje su bile prilično šarene, no izgledale su manje bolno. Također joj je bilo drago osjetiti da se napetost u njegovoj auri pomalo smanjila. Čajevi su djelovali.

»Nažalost, vrlo sam slabo napredovao u istrazi.« Caleb je zurio u srebrni lončić za kavu kao da se radi o rijetkom umjetničkom djelu. »No, iskrsnula su neka nova pitanja. Nadao sam se da ćete mi moći odgovoriti na njih.«

»Naravno«, rekla je. Sinulo joj je da izgleda izglednjelo. Namrštila se. »Jeste li već jeli?«

»Nisam imao prilike«, rekao je Caleb s malo prevelikom lakoćom. »Nova domaćica nije još

uhvatila moj raspored. Nikad to ne uspijevaju.«

Patricia ga je blijedo pogledala. »Tko nikad ne uspijeva što, gospodine?«

»Domaćice«, rekao je klizeći prema posluženoj hrani na način koji je Lucinda smatrala prijetvornim. »Nikad ne uspijevaju uhvatiti moj raspored. Doručak nikad nije spreman kad ga zatražim. Očekujte da će gospođa Perkins uskoro tražiti novi posao, baš kao i ostali.«

Proučavao je bakalar s pobožnim izrazom lica. »Ovo izgleda vrlo ukusno.«

Nisu mogle učiniti ništa drugo nego ga pozvati da sjedne, pomislila je Lucinda.

»Molim, pridružite nam se«, rekla je otresito.

Caleb joj je uputio neočekivani osmijeh. To je preobrazilo njegove crte lica. Uхватила je dah.

On ju je fascinirao od početka, no sada je naglo shvatila da je i posve sposoban da je šarmira.

To je bilo uznemirujuće. Smatrala je kako je potpuno imuna na muške čari još od otkrića da ju je Ian Glasson prevario.

»Hvala vam, gospođice Bromley, vjerujem da hoću«, rekao je.

Uzeo je tanjur i počeo se posluživati s užurba-nošću koja je izazvala još više sumnje. Kada je jučer ujutro otišao pitao ju je u koje doba obično doručkuje. Rekla je osam i trideset, misleći da želi isplanirati svoj sljedeći posjet tako da ne ometa njezin jutarnji obrok. Pogledala je na

sat. Bilo je osam i trideset dva. To nije bila slučajnost, zaključila je. Caleb Jones nije bio čovjek koji je pravio takve pogreške.

Patricia se trudila prigušiti hihot. Lucinda joj je uputila oštar pogled, a tada pogledala Caleba.

»Koliko vidim, često mijenjate osoblje, gospodine Jones«, rekla je hladno.

»Nije da trebam mnogo posluge.« Natrpao je jaja na tanjur. »Ja sam jedini koji živi u toj kući.

Većina soba je zaključana. Sve što trebam jest domaćica i netko da se brine za vrtove. Ne volim da mnogo ljudi trči okolo dok pokušavam raditi. To me ometa.«

»Vidim«, rekla je Lucinda neutralno. Sada se je i ona borila da proguta smijeh.

»Ne razumijem«, Caleb je došao do stola i sjeo. »Domaćice dolaze i odlaze poput vlakova.

Izdrže najdulje mjesec-dva, a zatim daju otkaz. Stalno moram javljati agenciji za osoblje da mi treba nova domaćica. To je izrazito neugodno, moram priznati.«

»Koja je glavna zamjerka?« pitala je Lucinda.

»Glavna zamjerka je to što sve daju otkaz.«

»Mislila sam na domaćice, gospodine. Zbog čega vas tako često napuštaju?«

»Iz raznih razloga«, rekao je okolišajući. Uzeo je velik zalogaj jaja, prožvakao ih sa zanosom i progutao. »Nekoliko njih reklo je kako ih muči to što me čuju kako noću hodam knjižnicom i laboratorijem. Kažu da to zvuči kao da je kuća progonjena duhovima. Praznovjerne gluposti, naravno.«

»Baš«, promrmljala je Lucinda.

»Druge tvrde kako ih plaše određeni eksperimenti koje povremeno provodim. Kao da je malo praha za bljeskalicu ikad ikoga povrijedilo.«

»Zapravo, čini se da uistinu jest, gospodine«, rekla je Lucinda. »Zabilježene su brojne ozbiljne nezgode među fotografima koji upotrebljavaju različite kemikalije kako bi dobili taj prah.«

Caleb joj je uputio nervozan pogled. »Tek trebam zapaliti kuću, gospođice Bromley.«

»Baš lijepo za vas, gospodine.«

Vratio se natrag svom obroku. »Općenito, pritužba koju najčešće čujem od domaćica jest moj raspored.«

»Imate li ga?« pristojno je upitala Lucinda.

»Naravno da imam raspored. Činjenica je da se on mijenja svakog dana ovisno o tome na kojim projektima radim nije moja krivnja.«

»Hmmm.«

Očito zaključivši da je vrijeme za prelazak na novu temu, Patricia je brzo uskočila.

»Lucy je baš namjeravala pročitati glavne vijesti u novinama«, rekla je.

»Sto imate ovdje?« pitao je Caleb. Bacio je pogled na novine u Lucindinoj ruci. Kad je vidio naslov, zatresao je glavom u gađenju. »Krasno. *Leteći izvjestitelj*. Ne vjerujte ni riječi onome što pročitate u tom smeću. Oni se naslađuju senzacijama.«

»Možda.« Lucinda je proučavala glavni naslov. »No morate priznate da je ovo uzbudljivi prikaz vrlo bizarna zločina. Samo slušajte.«

Počela je čitati naglas.

DUHOVI SPRIJEČILI KRVAVU LJUDSKU ŽRTVU

Piše: Gilbert Otford

Nevidljive ruke iz *drugog svijeta* zaustavile su jezivi okultni ritual, a time spasile život *neduž-*

nog dječaka. Očevidci su opisali svoje zastrašujuće iskustvo vašem dopisniku.

Iako bi *čitatelj* ovoga lista mogli smatrati da je to *nemoguće*, policija je *potvrdila da je neobi-*

čan kult posvećen *demonским silama* nekoliko *tjedana* izvodio gnusne rituale u *samom srcu Londona*.

U *utorak* navečer ovoga tjedna ta je skupina *pokušala* žrtvovati *dječaka* koji je otet s ulice u tu svrhu. Zapanjujuće je to što *očevidci govore* o nevidljivim paranormalnim silama iza Vela

koje su intervenirale u posljednjem trenutku kako bi spasile život *nedužne* žrtve.

Voda kulta sebe je nazivao Sluga Charunov. *Policija* gaje identificirala kao *gospodina* Wilsona Hatchera iz ulice Rhone. *Dječak koji je trebao* poslužiti kao žrtva užasnut je *pobjegao* s mjesta zločina i nije bio *dostupan za komentare*.

Policija je uhitila *određeni broj* ljudi, uključujući *gospodina Hatchera*, za kojeg vlasti vjeruju daje umobolan.

Vaš izvjestitelj razgovarao je s doušnikom koji je potvrdio *postojanje* glasina o tome da nesu-

đenu žrtvu rituala nisu spasili duhovi nego članovi tajnog *društva posvećenog Istraživanju* paranormalnog...

»Uh.« Caleb je izgovorio nakon što je progutao zalogaj tosta. »Gabeu se to neće svidjeti. No pretpostavljam da nije moguće izbjeći nekoliko glasina.«

Lucinda je spustila novine.

»Jučer je bila srijeda ujutro«, primijetila je.

»Da, tako je.« Caleb se nasmiješio gospođi Shute koja je upravo postavila šalicu i nešto pribora za jelo ispred njega. »Hvala vam, gospođo Shute. Usput, bakalar vam je jutros odličan.«

»Drago mi je da uživate, gospodine.« Blistajući od zadovoljstva, gospođa Shute vratila se kroz vrata koja su bila povezana s kuhinjom.

Patricia je pogledala Caleba. »Zašto vas brine to što je novinar saznao neke tračeve o Ezoteričnom društvu, gospodine Jones?«

»Među članovima Vijeća vlada uvjerenje kako je najbolje da Društvo ne postane izvor vijesti za žutu štampu.« Caleb je uzeo malo pekmeza iz lončića. »Ja se slažem s time. No čisto sumnjam da malo tračeva o postojanju još jednog tajnog društva istraživača paranormalnog može nanijeti neko veliko zlo. Naposljetku, u Londonu postoji cijela gomila skupina i organizacija posvećena istraživanju paranormalnog. Što je jedna više?«

»Zato se niste naspavali u utorak navečer, zar ne?« Lucinda je kažiprstom pokazala na novine.

»Vi ste bili neviđena ruka iza Vela koja je spasila dječaka. To objašnjava vaša natučena rebra i masnicu na oku.«

»Bio sam prisutan, ali nisam bio sam.« Caleb je namazao pekmez na krišku tosta. »Mladi gospodin imena Fletcher, koji posjeduje vrlo neobičan talent, uveo me je unutra te izvukao Kita s oltara i iz žrtvene komore. Ja sam bio ondje samo kako bih se pobrinuo da vođa ne pobjegne policiji. Hoćete li mi, molim vas, dodati kavu, gospođice Bromley?«

»Kako je taj gospodin uspio izvesti tako zapanjujući poduhvat?« upitala je Patricia.

»Njegov je talent sposobnost manipuliranja energijom tako da skrene pozornost oka. Na neki način, on može učiniti da stvari, pa i on sam, nestanu barem na kraće vrijeme. Također je izvanredno dobar u otključavanju brava. U suštini, on je odličan mađioničar.« Caleb je zastao, razmišljajući. »Iako, iz nekog razloga, nikad nije bio vrlo dobar na pozornici. Sumnjam da je to zato što se loše osjeća u središtu pozornosti, pod svjetlima.«

»Može li on zaista učiniti da stvari nestanu?« upitala je Patricia. »To je nevjerojatno.«

»Vjerojatno nosi malo sjemena paprati u džepu«, rekla je Lucinda.

Patricia se namrštila. »Ali sjeme paprati ne postoji. Paprat se razmnožava sporama.«

»No drevni su narodi bili uvjereni da sve biljke moraju niknuti iz sjemena«, rekla je Lucinda.

»Nisu mogli pronaći sjeme paprati pa su zaključili da je ona nevidljiva. Proširujući to načelo, ljudi su vjerovali da nošenje sjemena paprati u džepu može čovjeka također učiniti nevidljivim. Sjećate li se onog dijela iz Shakespeareova *Henrika Četvrtog*?«

»*Mi posjedujemo moći sjemena paprati*«, citirao je Caleb jedući jaja. »*Hodamo nevidljivi*.«

Patricia je bila očarana. »Taj gospodin Fletcher zvuči kao vrlo zanimljiv gospodin. Koliko sam shvatila, on radi za vašu agenciju, gospodine Jones?«

»Samo povremeno«, Caleb si je natočio kavu. »Radije se ne raspitujem o njihovim ostalim izvorima prihoda.«

Lucinda je proučavala njegovu još uvijek šarenu masnicu na oku. »Koliko vas često vaša karijera istražitelja dovodi u opasnost?«

»Uvjeravam vas, ne provodim svaku noć u tučnjavama s luđacima koji upravljaju kultovima.«

Zadrhtala je. »Nadam se da je tako.«

»Obično vrijeme ispunjavam pametnijim stvarima«, dodao je Caleb.

»Zbog čega ste se onda uključili u taj slučaj, gospodine?« upitala je Patricia.

Caleb je slegnuo ramenima. »Gabe je uvjerio Vijeće da Društvo ima obavezu nositi se s osobito opasnim kriminalcima koji posjeduju

paranormalne moći. On se boji da policija ne može uvijek uspješno izaći na kraj s takvim zlikovcima.«

»Vjerojatno je u pravu«, rekla je Lucinda, posluživši se s još kave. »Osim toga, imajući na umu javnu fascinaciju paranormalnim koja se javlja ovih dana, ne bi bilo dobro da se izvještaji o zlikovcima paranormalnih moći počnu pojavljivati u novinama. Bilo bi potrebno vrlo malo da se znatiželja i zainteresiranost pretvore u strah i paniku.«

Caleb je zastao usred zalogaja i čudno je pogledao.

Podigla je obrve. »Sto je bilo?«

Progutao je. »Baš to je i Gabe rekao. Vas dvoje očito imate slično gledište o takvim stvarima.«

»Kakav je talent imao vođa kulta?« upitala je Patricia.

»Hatcher je imao dara za privlačenje, varanje i manipuliranje drugima na način koji bi se jedino mogao opisati hipnotizirajućim, iako njegov talent, da budemo precizni, nije bila hipnoza«, rekao je Caleb. »Vjerojatno se trebao baviti patentiranim lijekovima. Moju pažnju privukao je kada je počeo regrutirati dječake s ulice za svoj kult.«

»Zbog čega govorite o gospodinu Hatcheru u prošlom vremenu?« upitala je Lucinda.

Calebov izraz lica naglo je postao mrk. »Zato što se čini da to ne može primjenjivati na bilo koga drugoga osim na sebe.«

Patricijine oči su se raširile. »Kako to mislite?«

»Postao je žrtvom iste prevare koju je primjenjivao na članovima kulta«, objasnio je Caleb.

»Nema sumnje da je Hatcher u početku bio neuravnotežen, no događaji u utorak navečer gurnuli su ga dublje u zamišljeni svijet koji je stvorio kao osnovu svog kulta. Sada zaista vjeruje da je uspio probiti Veo koji dijeli ovaj svijet od Druge strane, no umjesto da je prizvao demona kojem može zapovjediti, sile tame došle su kako bi ga uništile.«

»Kakva jeziva pravda«, prošaputala je Patricia.

»Da«, rekao je Caleb, sada posve bezizražajnim glasom. »Pretpostavljam da se to može tako reći.«

Pio je kavu i gledao u zrcalo koje je visjelo na zidu sa suprotne strane stola kao da je mogao vidjeti u drugu dimenziju. Što god vidio

ondje, to nije podiglo njegovo raspoloženje, pomislila je Lucinda. Osjećaj duboke spoznaje prostrujio je kroz nju. *Boji se iste sudbine koja je preuzela Hatcheru.* No, to su bile besmislice. Kao što je rekla Patriciji, Caleb je potpuno vladao svojim talentom.

Ali opet, zar je bilo tko imao potpunu kontrolu liad svim svojim osjetilima?

Spustila je novine na stol. »Sto se tiče vašeg pitanja, gospodine Jones«, rekla je čvrsto.

Caleb se trgnuo od zrcala i mračnih misli koje su ga na trenutak vukle prema unutra.

Usredotočio se na nju, a izraz lica ponovno mu je postao budan.

»Jučer sam razgovarao s trojicom botaničara s vašeg popisa, Weeksom, Brickstoneom i Morganom. Sva trojica tvrdila su da ne poznaju nikoga tko odgovara Hulseyevu opisu, a ja sam sklon povjerovati im.«

»Slažem se«, rekla je Lucinda. »Tada ostaje samo ljekarnica, gospođa Daykin, koja je zatražila obilazak oko tjedan dana prije no što me je Hulsey posjetio.«

»Da, tako je.« Iskopao je bilježnicu iz džepa i otvorio je. »Danas sam namjeravao razgovarati

s njom. U njoj ima nešto što me je zaintrigiralo.«

»Sto je to privuklo vašu pozornost?«

»Samo predosjećaj.«

Nasmiješila se. »Vaš talent djeluje, mislite.«

Pojeo je pola tosta u jednom zalogaju. »To također. Već sam provjerio zapise. Ona nije registrirani član Društva. No mislite li kako postoji vjerojatnost da ona posjeduje talent sličan vašemu?«

»Zasigurno«, rekla je Lucinda. »Ona ipak nije ni približno jaka kao ja. Dok je bila ovdje naznačila sam mogućnost da posjeduje neke paranormalne sposobnosti, no ponašala se kao da nije shvaćala što želim reći.«

»Možda nije svjesna toga«, rekao je Caleb. »Mnogi ljudi s umjerenom količinom talenta svoje sposobnosti uzimaju zdravo za gotovo i smatraju ih normalnima. Samo kada te moći postanu osobito snažne, neobične ili uznemirujuće, čovjek ih počinje preispitivati.«

»Da, pretpostavljam da je tako.«

Caleb je posegnuo u svoj kaput i izvukao olovku. »Vrlo dobro, pretpostavit ću da gospođa Davkin ima određenu količinu talenta. Što mi još možete reći?«

»Vrlo malo toga, bojim se. Srela sam je samo jednom kad mi je poslala poruku u kojoj je tražila obilazak. Izgledala je kao da je u kasnim četrdesetima. Predstavila se je kao gospođa Davkin, no zbog nečega što je rekla bila sam pod dojmom da živi sama iznad svoje trgovine.«

Začuvši to, Caleb je podigao pogled. »Želite li reći kako mislite da nije bila udana?«

Lucinda je oklijevala, razmišljajući o tom pitanju. »Nisam sigurna. Kao što sam rekla, to je bio samo dojam. Možda je njezin suprug mrtav. Ipak, nije nosila crninu. No, tijekom svojeg posjeta jednom je spomenula da ima sina. Žena s izvanbračnim djetetom vrlo bi vjerojatno upotrijebila titulu gospođe.«

»Ide li joj posao dobro?«

»Ne mogu sa sigurnošću reći. Nikad nisam osjetila njezinu trgovinu. No, zasigurno je bila dobro odjevena i nosila je ogrlicu s kamejom koja igledala prilično skupo. Nagađam da je prilično uspješna.«

»Jeste li se dobro slagali s njom?«

»Baš i nije bila najsrdačnija žena koju sam upoznala«, suho je rekla Lucinda. »Jedina zajednička stvar koju smo imale bilo je naše zanimanje za ljekovita svojstva biljaka.«

»Kako je saznala za primjerke u vašem stakleniku?«

Patricia ga je pogledala, iznenađena tim pitanjem. »Svi u svijetu botanike znaju za Lucyne primjerke, gospodine Jones. Ne čini se neobičnim da uspješna apotekarka zna za postojanje zbirke moje sestrične, a ni to da je želi razgledati.«

»Gospođa Daykin očito se dulje vrijeme bavi ljekarničkim poslom«, rekao je Caleb. Ponovno se okrenuo Lucindi. »Je li ikad prije stupila u kontakt s vama?«

»Ne«, rekla je Lucinda. »Samo me je jednom posjetila.«

»Kojeg je to datuma bilo?« pitao je Caleb.

Lucinda je ustuknula. »Bojala sam se da ćete me to pitati. Ne mogu se prisjetiti točnog datuma, no sigurna sam da sam to zabilježila u svoj dnevnik, [pak, mogu vam reći da to nije bilo mnogo prije Hulsejeva posjeta.«

»Jeste li joj pokazali paprat?«

»Da, kao i mnoge druge primjerke za koje sam mislila da će jedna ljekarnica smatrati zanimljivima. Ipak, nije se doimala pretjerano radoznom u vezi s mojom *Ameliopteris amazoniensis*.«

Patricia je spustila svoju šalicu s kavom. »Možda je namjerno prikrila svoje zanimanje.«

»Zašto bi to učinila?« upitala je Lucinda.

Čudna vrelina zasjala je u Calebovim očima. »Zato što je povezana s Hulseyem«, rekao je vrlo tiho. »Znala je da će on biti zainteresiran za tvoju paprat. U stvari, nema sumnje da ju je on poslao ovamo.«

»Zaista mislite tako?« upitala je Patricia.

»Vrijeme njezina posjeta poklapa se s nestankom Trećeg kruga. Hulsey tada nije imao pokrovitelja, a očajnički je želio nastaviti svoje istraživanje snova. Sumnjam da je poslao Daykinicu ovamo u svojevrsnu izvidničku misiju. Vjerojatno ju je poslao u još mnoge botaničke vrtove, u potragu za biljem koje bi mogao upotrijebiti.« Pogledao je Lucindu. »No, vaša zbirka bila mu je osobito zanimljiva.«

»Zašto?« upitala je Patricia.

»Zato što je Hulsey član Društva«, objasnio je Caleb. »On nesumnjivo zna da roditelji gospođice Bromley nisu bili samo botaničari nego talentirani botaničari. Imao je razloga očekivati da će uzorci u ovom stakleniku vrlo vjerojatno uključivati neke uzorke s paranormalnim svojstvima. Poslao je Daykinicu da prva pregleda uzorke jer nije želio riskirati dolazeći ovamo bez potrebe. Sigurno je znao da ga Društvo traži.«

Lucinda je razmislila o tome. »Kada mu je javila da u mojoj zbirci postoji određena paprat s paranormalnim svojstvima zatražio je obilazak kako bi se vlastitim očima uvjerio hoće li mu ona biti korisna i da isplanira kako je ukrasti.«

Caleb je jednom kimnuo, sada vrlo siguran u tu teoriju. »Zvuči smisleno.«

»Sto će biti sad?« upitala je Patricia.

Zatvorio je svoju bilježnicu. »Posjetit ću gospođu Davkin čim završim s ovim odličnim doručkom.«

»Poći ću s vama«, rekla je Lucinda.

Caleb se namrštio. »Za koga đavla biste to htjeli?«

»Nešto mi govori da bi gospođi Daykin moglo biti pomalo neugodno razgovarati s vama.

Moja prisutnost će je smiriti.«

»Želite li reći da bih je ja mogao učiniti nervoznom?«

Lucinda mu je uputila najsrdačniji mogući osmijeh. »Budite uvjereni da ništa ne nedostaje vašoj društvenoj uglađenosti i uvjerljivoj osobnosti, gospodine. Stvar je u tome da neke žene mogu biti pomalo uznemirene prizorom gospodina koji izgleda kao da se nedavno potukao.«

Znakovito je pročistila grlo. »Gospodina koji se jest nedavno potukao.«

Namrštio se je. »Nisam pomislio na to.«

»Znakove nedavnog nasilja teško je ignorirati«, nastavila je glatko. »Ne biste vjerovali, no dobro znam kako postoje ljudi slabih živaca koje zaista šokiraju takve stvari.«

Caleb je ponovno bacio pogled na ogledalo i rezignirano uzdahnuo. »Možda ste u pravu.

Prava je sreća da vaše živce nije tako lako potresti, gospođice Bromley.«

Uska ulica bila je obavljena maglom. Iz kočije je bilo teško razabrati tamni red trgovina, a još

teže pročitati natpise na njima. Iščekivanje je kružilo Calebovim žilama. Danas će ovdje otkriti nešto od vrlo velike važnosti. Mogao je to osjetiti.

»Po ovoj magli nemoguće je vidjeti dalje od nekoliko metara«, rekao je Lucindi.

Pogledala ga je. »Koliko shvaćam, mislite da je to dobra stvar?«

»Gospođa Daykin neće nas primijetiti dok ne otvorimo vrata i uđemo u njezinu radnju.«

»Sigurni ste da ima veze s ovim slučajem, zar ne?«

»Da, i ako sam u pravu, ona će imati dobar razlog da bude sumnjičava prema nama oboje.

Prema meni zato što sam neznanac, i to neznanac s razbijenim licem, a prema vama zbog krađe vaše paprati.«

»Ali što ako ste u krivu, a ona je nedužna?«

»Tada se neće ustezati od toga da odgovori na naša pitanja, osobito zato što ćete vi biti prisutni da biste je uvjerali kako nisam pripadnik zločinačke klase.«

Otvorio je vrata, nogom spustio stube kočije i sišao, pokušavajući ne opteretiti rebra više no što je potrebno. Danas se je osjećao mnogo bolje, zahvaljujući Lucindinim čajevima, no još uvijek ga je posvuda boljelo.

Mogućnost pronalaženja odgovora također je djelovala izuzetno terapijski. Ledeno uzbuđenje lova klizilo je njegovim žilama. Kada je pružio ruku Lucindi da joj pomogne sići, otkrio je kako je i ona napeta od uzbuđenja. Energija je pulsirala zrakom između njih.

Intimnost podijeljena osjećaja ga je uzбудila. Pitao se osjeća li ona jednaku senzualnu privlačnost.

Spustila je veo sa šešira kako bi pokrila lice i dodala mu ruku u rukavici. Svojim prstima obujmio je njezine, uživajući u konturama njezinih nježnih, ženstvenih kostiju. Mogao je osjetiti oblik njezina prstena ispod tkanine njezine rukavice. Kada je malo čvršće zgrabila njegovu ruku kako bi održala ravnotežu na stepenicama, bio je iznenađen snagom njezina stiska. Sve to vrtlarjenje u stakleniku, pomislio je. Bila je snažnija no što je izgledala.

Hodali su prema vratima radnje. Prozori su bili neosvijetljeni.

»Čovjek bi pomislio da ima upaljeno svjetlo s obzirom na današnju maglu«, primijetila je Lucinda. »Unutra je sigurno vrlo mračno.«

»Da«, rekao je Caleb, dok je kroz njega poput fantoma prolazila hladna sigurnost. »Doista, vrlo mračno.« *Mrak smrti*, prošaputala su njegova čula.

Pokušao je otvoriti vrata. Bila su zaključana.

»Zatvoreno«, rekla je Lucinda obeshrabreno. »Izgubili smo vrijeme.«

»Ne mora biti.« Posegnuo je u džep svoga kaputa i izvadio mali otpirač.

Lucinda je uvukla nagli i brzi dah. »Zaboga, gospodine, pa ne želite valjda provaliti u radnju.«

»Na prozoru nema znaka 'Zatvoreno'«, rekao je Caleb. »Vi ste njezina profesionalna poznanica. Sasvim je razumno da ste, iz brige da gospođa Daykin nije doživjela nezgodu ili se razboljela, odlučili ući i provjeriti što je s njom.«

»Ali nema nikakvih znakova da nešto nije u redu.«

»Čovjek ne može biti suviše oprezan. Te ljekarne su opasna mjesta.«

»Ali...«

Otvorio je vrata, uhvatio je za ruku, uvukao je unutra i ponovno zatvorio vrata prije no što je mogla dovršiti rečenicu.

»Pa, pretpostavljam da mala provala nije ništa u usporedbi s rizikom od uhićenja zbog trovanja lorda Fairburna«, rekla je Lucinda. Glas joj je bio pomalo tanak i nešto viši no obično, ali inače prilično smiren.

»Tako treba, gospođice Bromley«, rekao je. »Gledajte vedriju stranu, to uvijek govorim.«

»Nešto mi govori da to niste učinili nikada u svom životu, gospodine Jones.«

»Neki od nas koji su blagoslovljeni vedrim i optimističnim temperamentom uvijek govore takve bedastoće.«

Nije mogao vidjeti njezine oči zbog vela, no mogao je osjetiti kako ga promatra kao da sve zna.

»Uzbuđeni ste, zar ne?« rekla je.

Osjećao se kao da je upravo udario u zid od cigle. Zrak mu je bio izbijen iz pluća. *Dobri Bože.*

Već od početka njihova poznanstva bio je svjestan kako je riječ o neobičnoj ženi. Ipak, to je bilo vrlo direktno pitanje, čak i za nju.

»Sto?« rekao je jer mu ništa pametnije nije padalo na pamet.

»Vaša paranormalna osjetila«, objasnila je smireno. »Ona su uzbuđena. Mogu osjetiti energiju koja kruži oko vas.«

»Moja osjetila. Da. *Uzbuđena.* To je prava riječ.« Usredotočio se na razgledavanje sobe. »Ja je obično ne bih upotrijebio, no prilično je točna. Na svoj način.«

»Koja bi vam riječ bila draža?«

»Pojačana. Osnažena. Otvorena. Uzavrela.«

»Uzavrela. Hmm. Da, to je prilično dobar opis onoga što čovjek osjeća kada upotrebljava svoj talent do krajnjih granica. Uključen je osjećaj vrućine, baš kao kod vrlo brzog hodanja, trčanja ili penjanja uza stube. Takva tjelovježba rezultira osjećajem topline. Čovjekov puis se ubrzava. Osoba se čak može znojiti zbog unutarnje vreline.«

Njegova mašta prizvala je fascinantnu sliku njezina tijela vlažnog od vreline seksualne želje.

Njegov puis snažno se ubrzao.

»Energija je energija,« promrmljao je, »bez obzira na to u kojem se dijelu spektra proizvodi.«

»Nikad nisam o tome razmišljala sa stanovišta fizike.«

Osjetio je kako mu se čeljust stišće. »Gospođice Bromley, pitam se bismo li mogli ovaj vrlo zanimljivi razgovor završiti neki drugi put. Odvlači mi pozornost.«

»Da, naravno. Oprostite.«

Ponovno je usredotočio svoju pozornost na unutrašnjost trgovine. Duboke sjenke oblikovale su mračan ugođaj koji je bio gust poput magle s vanjske strane prostora. Atmosfera je bila puna oblaka mirisa sušenog bilja, začina i cvjetova, kao i gorčih, medicinskih mirisa.

»O, Bože«, prošaputala je Lucinda. »Moja paprat.«

»Što? Gdje?«

»Bojim se da gospođa Daykin prodaje otrov u ovoj radnji. Ramena su joj se stisnula. Otrov načinjen od moje paprati.«

»Jeste li sigurni?«

»Mogu to osjetiti.« Polako je hodala kroz radnju i zašla iza pulta. »Ovdje ima još njezinih tragova.«

Promatrao ju je. »Je li to otrov koji je ubio Fairburna?«

»Da.« Počela je otvarati ladice i ormariće. »No ne mislim da ovdje drži svoje zalihe. Kao što sam rekla, mogu samo otkriti najsitnije tragove. U prošlosti je prodavala i druge vrste otrova.

I njih mogu osjetiti.«

»Mislim da to objašnjava njezin poslovni uspjeh.«

Počeo je kružiti prostorijom služeći se onime što je smatrao svojim drugim vidom kako bi upio detalje koje ne bi mogao primijetiti sa svojih običnih pet osjetila. Ciglu po ciglu, nadograđivao je više-dimenzionalni labirint koji je konstruirao u svom umu.

»Što tražite?« pitala je Lucinda.

»Stvari«, rekao je odsutno. »Detalje. Elemente koji se čine ispravnima i koji se čine pogrešnima. Žao mi je, Lucinda, ne znam kako objasniti svoj talent.«

»Sto ako se gospođa Daykin vrati dok smo u njezinoj radnji?« pitala je s nelagodom.

»Neće.«

»Kako možete biti tako sigurni u to?«

Prelistao je hrpu recepata. »Ne vjerujem da je gospođa Daykin među živima.«

»Zar je mrtva?«

»Rekao bih da postoji devedeset i osam posto šanse da je odgovor potvrđan.«

»Zaboga, kako to možete znati?« Lucinda je smotala svoj veo na obod šešira i pogledala ga s izrazom iskrena čuđenja. »Što je to u atmosferi ove prostorije da vas podsjeća na smrt?«

»Postoji određena vrsta paranormalnog ostatka koji ostavljaju zlonamjerne sile i veliko nasilje.«

»A vi ih možete osjetiti?«

»To je dio moga dara.« Otvorio je ladicu i izvadio bunt papira. »Ili moje prokletstvo, ovisno s koje strane gledate.«

»Vidim«, rekla je nježno. »To je sigurno težak talent s obzirom na to da u svijetu ima toliko nasilja.«

Pogledao ju je preko pulta i osjetio poriv da joj kaže cijelu istinu čak i ako je znao da bi ga zbog toga mogla prezirati. »Sigurno ćete biti užasnuti kad saznate da u ovakvim trenutcima osjećam ono što bi se moglo opisati samo kao opojno uzbuđenje.«

Nije se ni trznula. »Shvaćam.«

Mogao je samo buljiti u nju nekoliko sekundi. Možda ga nije dobro čula.

»Cisto sumnjam, Lucinda.«

»Nema ništa čudno u vašoj reakciji. Služite se svojim čulima na način na koji je priroda zamislila. Ja osjećam sličan osjećaj zadovoljstva kada uspijem pripremiti ljekoviti čaj koji će goditi nečijem duhu ili mu čak spasiti život.«

»Za razliku od vas, ja se ne bavim poslom spašavanja života ili duševnog zdravlja«, rekao je.

»Tražim odgovore na zagonetke koje postavlja nasilje.«

»A čineći to, spašavate živote,« insistirala je, »baš kao što ste spasili dječaka kojeg je oteo kult.«

Nije bio siguran kako joj odgovoriti. »Vjerujte mi da je onaj tko je došao ovamo s nasiljem na umu otišao s određenim znanjem kako je njegov poduhvat uspio.«

»Zar možete i to otkriti?«

»Da.«

Pogledala je hrpu papira koju je izvukao iz ladice. »Sto imate ovdje?«

»Račune. Posljednji ima jučerašnji datum. Nema ništa s današnjim danom.« Stavio je račune natrag u ladicu i podignuo novine koje su ležale na polici iza pulta. »Ove novine stare su jedan dan. Jučer u neko doba u ovoj je radnji sve stalo.«

»Prilično ste sigurni da gospoda Daykin nije jednostavno otišla u velikoj žurbi?«

Otvorio je blagajnu i izvadio pregršt novčanica i nekoliko novčića. »Da je pobjegla iz radnje, sigurna sam da bi sa sobom ponijela dnevni utržak.«

Lucinda je promatrala novac s ozbiljnim izrazom lica. »Da.« Šok joj je bljesnuo na licu.

»Želite li reći da je još uvijek ovdje?«

Pregledao je red malih, uredno složenih apotekarskih staklenki. »Gore je, nema sumnje.«

»Sećete ovuda, ležerno tražeći tragove, a znate da se gore nalazi mrtva žena?«

Po prvi put zvučala je istinski šokirano, pa čak i gnjevno.

Pogledao ju je, lagano se namrštivši. »Tako ja radim. Volim vidjeti čitavu sliku. Pozabavit ću se tijelom kad za to dođe vrijeme...«

»Zaboga.« Požurila je uza stube. »Sad ćemo se pozabaviti tijelom. Za vašu informaciju, gospodine, mrtvi su na prvom mjestu. Tragovi mogu pričekati.«

»Zašto?« pitao je prilično bezizražajnim tonom. »Žena je preminula prije više sati. Vrlo vjerojatno tijekom noći. Nekoliko minuta zakašnjenja pri otkrivanju trupla neće učiniti nikakvu razliku.«

No Lucinda je već bila na stubama, objema rukama držeći suknju. Nabori na rubovima klizili su prema gore, otkrivajući njezine čizme s visokom petom.

»To je pitanje pristojnosti i poštovanja, gospodine«, rekla je strogo.

»Uh.« Slijedio ju je uza stube. »Nisam o tome razmišljao na taj način.«

»Očito. Suviše ste usredotočeni na dokaze i tragove.«

»To je moj posao, Lucinda.« Bez obzira na to, krenuo je stubama za njom. Nije želio da ona sama otkrije tijelo. Možda bi nenamjerno poremetila važne dokaze.

»Vjerujete li zaista da ćemo naći tijelo gospođe Daykin u njezinim sobama?« pitala je Lucinda kad su se popeli uza stube.

»Tijela je teško sakriti i prenositi. Zbog čega bi se ubojica trudio ukloniti svoju žrtvu s mjesta zločina?«

»Žrtvu?« zastala je s rukom na kvaki. »Mislila sam da si je možda oduzela život.«

»Samoubojstvo? Za kog đavla bi to učinila?«

»Krivnja. Zbog sveg tog smrtonosnog otrova koji je očito prodala?«

»Čini se da je dugo prodavala te stvari. Duboko sumnjam da je iznenada osjetila kajanje tijekom protekla dvadeset i četiri sata.«

Postajao je zabrinut. Čini se da je Lucinda zapala u vrlo čudno raspoloženje. Možda se radilo o činjenici da će uskoro otkriti mrtvo tijelo. Ne, nije samo to, zaključio je. Nešto drugo. Bio je nevješt kada se radilo o objašnjavanju snažnih emocija, no prepoznao bi ih kad bi ih vidio.

Ispod fasade hladne sabranosti, bila je uznemirena.

Posegnuo je prema kvaki i pokrio njezinu ruku vlastitom. »Sto je? Sto nije u redu?«

Pogledala ga je, s jezom u očima. »Što ako je gospođa Daykin bila ubijena zbog mene, Calebe?«

»Prokletstvo, znači u tome je problem.« Uhvatio je njezino lice svojim rukama, prisiljavajući je da ga pogleda u oči. »Dobro me slušaj, Lucinda. Sto god se dogodilo u toj sobi nije tvoja krivnja. Ako je gospođa Daykin mrtva, kao što vjerujem, to je zato što je na neki način bila uključena u taj slučaj trovanja.«

»Možda je bila samo nedužni promatrač i napravila tu pogrešku da je rekla dr. Hulseyu kako ja posjedujem neobičnu paprat.«

»Stani, Lucinda. Sto god bila, gospođa Daykin nije bila nikakav nedužni promatrač. Sama si rekla da već neko vrijeme prodaje otrove.«

»Sto ako je otrove iz ove trgovine prodavao netko drugi? Zaposlenik, možda? Moguće je da gospođa Daykin nije znala što se događa.«

»Znala je.«

»Bila je ljekarnica, žena s istinskim talentom za liječenje, sigurno nikad ne bi...«

»Znaš staru izreku: *Onaj tko je dovoljno snažan da liječi, dovoljno je snažan da ubije*. Posao s otrovima bez sumnje je vrlo isplativ. Pohlepa je motiv koji razumijem.«

Nježno, no čvrsto maknuo je njezinu ruku s kvake i otvorio vrata. Zapuhnuo ih je miris smrti.

»Nebesa.« Lucinda je izvukla elegantni četverokut izvezenog platna iz džepa svog plašta i stavila ga preko nosa i usta. »Bili ste u pravu.«

Izvukao je svoju maramicu kako bi ublažio smrad. Nažalost, ništa nije moglo ublažiti paranormalni udar. Tijelo više nije stvaralo nikakvu auru energije, no čin umiranja ostavio je svoj vlastiti trag u sobi.

Nije bilo znakova fizičkog nasilja. Izgledalo je kao da je žena na podu jednostavno kolabirala.

No njezine oči i usta bile su širom otvorene u izrazu zaleđenog užasa.

»To je gospođa Daykin«, tiho je rekla Lucinda.

»Otrovana?« pitao je.

Lucinda se približila mrtvoj ženi. Na trenutak je stajala gledajući prema dolje. Mogao je čuti šapat paranormalnih strujanja i znao je da ona izoštrava svoja čula.

»Ne«, rekla je vrlo sigurna u sebe. »No ne vidim ni ikakve znakove ozljeda. Možda je pretrpjela srčani ili moždani udar.«

»Nevjerojatna slučajnost, zar ne?«

»Da. No ako ne prirodnom smrću, kako je umrla?«

»Ne znam, ali sigurno je bila ubijena. Štoviše, sama je pustila ubojicu u ovu sobu.«

»To možeš osjetiti svojim talentom?« pitala je očigledno impresionirana.

»Ne. To mogu zaključiti iz činjenice da nema znakova nasilnog ulaska.«

»Oh. Da. Shvaćam. Ljubavnik, možda?«

»Ili poslovni suradnik. U svojoj kratkoj karijeri istražitelja otkrio sam da se i jedni i drugi mogu pokazati prijatvornima.«

Zadržavajući svoja osjetila otvorenima, pretražio je prostoriju brzo i sustavno. Kutkom oka vidio je kako se Lucinda kreće do stolića i podiže uokvirenu fotografiju.

»To je sigurno njezin sin«, rekla je. »Onaj kojeg je spomenula na dan kad me je posjetila.

Nešto mi je kod njega poznato.«

Caleb se uspravio i proučio sliku. Na njoj je bio mladić ranih dvadesetih godina. Ukočeno je pozirao u tamnom odijelu. Već je počeo ćelavjeti. Zurio je u promatrača ukočenim pogledom tipičnim za fotografske portrete.

»Prepoznaješ li ga?« upitao je Caleb.

»Ne. Samo sam, na trenutak, kad sam prvi put vidjela sliku imala prolazan dojam da me podsjeća na nekoga koga sam upoznala. Zatresla je glavom i stavila fotografiju na stolić.

»Vjerojatno sam primijetila njegovu sličnost s majkom.«

Pogledala je Daykina. »Nije jako nalik na nju, no pretpostavljam da u njegovu izgledu ima nečeg njezinog.«

»Da.« Gledala ga je kako otvara ladice stolića. »Ima li ondje čega zanimljivog?«

»Računi, pisma tvrtki koje su je opskrbljivale biljem i kemikalijama.« Prevrteo je još jednu hrpu papira. »Ništa osobne prirode.« Počeo je zatvarati stol, no zastao je kad je vidio sićušni komad papira naguran u stražnji dio ormarića. Izvukao ga

»Sto je to?« pitala je Lucinda.

»Niz brojeva. Izgleda kao kombinacija za sef.«

»Ne vidim nikakav sef«, rekla je Lucinda.

Nalet sigurnosti prošao je kroz njega. »Ovdje je, negdje.«

Pronašao ga je nekoliko trenutaka kasnije, skrivenog iza uzglavlja malenog kreveta.

Kombinacija zapisana na komadiću papira otvorila ga je u trenu. Unutra je bila bilježnica i tri paketića.

Ponovno je osjetio žarenje energije i intuitivno je prepoznao. Lucinda.

Posegnula je prema dolje da umiri njegovu ruku. »Oprezno. Ti paketići sadrže otrov, onaj koji je ubio lorda Fairburna.«

Nije dovodio u pitanje njezin zaključak. Osjetio je nalet zadovoljstva.

»Rekao sam da gospođa Daykin nije nikakav nedužni promatrač«, rekao je. Izvukao je bilježnicu i brzo je prelistao.

»Što je to?« upitala je Lucinda vireći preko njegova ramena. »Te zabilješke izgledaju posve besmisleno.«

»To je šifra.« Proučavao je tajanstvene zabilješke nekoliko sekundi, a zatim se lagano nasmiješio jer se uzorak pojavio gotovo istog trena. »Vrlo jednostavna. Mislim da sam našao zabilješke gospođe Daykin o transakcijama povezanim s prodajom otrova. Spellar će biti oduševljen. Ova će mu bilježnica dati potrebne informacije da zatvori Fairburnov slučaj kao i mnoge druge.«

»Zašto bi, pobogu, gospođa Daykin vodila zabilješke o takvim transakcijama? Pa to su optužujući dokazi.«

Još jedan šapat sigurnosti dodirnuo je njegova osjetila. »Sigurno je zaključila kako su poslovne prednosti vrijedne rizika.«

»Kako to misliš?«

Podignuo je bilježnicu. »Ovaj dnevnik odličan je materijal za uq'enu.«

»Gospode. Gospođa Daykin dvostruko je profitirala. Prvo kad bi prodala otrov, a zatim kad bi iznudila novac od onih koji su ga uporabili.«

»Poslovna žena do srži.«

Tri dana kasnije, u jedan sat ujutro, Lucinda je sjedila s Victorijom na klupi s baršunastim jastučićima. Klupa je bila smještena na balkonu koji je gledao na blistavu plesnu dvoranu.

Zajedno su promatrale veličanstveni prizor. Prijam za nedavno zaručenog Thaddeusa Warea i njegovu zaručnicu Leonu Hewitt bio je na vrhuncu. Ipak, Lucinda i Victoria nisu gledale počasne goste.

»Baš su privlačan par«, rekla je Victoria, vireći kroz svoj operni dalekozor. »No, bojim se da ne odgovaraju jedno drugome. Mladi gospodin Sutton uopće ne dolazi u obzir.«

»Kakva šteta«, rekla je Lucinda. »Doima se vrlo ugodnim gospodinom.«

»I jest«, Victoria je spustila dalekozor i poslužila se gutljajem šampanjca iz svoje čaše. »Samo nije dobar za vašu sestričnu.«

»Možete vidjeti toliko mnogo ovdje odozgo?«

»Na ovoj udaljenosti mogu dobiti samo magloviti dojam rezonirajućih struja između njih, no to je dovoljno da me uvjeri kako joj on ne odgovara.« Napravila je sićušnu oznaku u maloj bilježnici i s vojničkom preciznošću ponovno podigla dalekozor do očiju.

Lucinda je slijedila njezin pogled. Dolje je golem broj elegantno odjevenih parova, uključujući Patriciju i neprikladnog gospodina Suttona, plesao u senzualnom ritmu valcera.

Patricia je istodobno izgledala nedužno i zanosno u blijedoružičastoj satenskoj haljini obrubljenoj vodopadom ružičastog tila. Duge ružičaste rukavice obavijale su njezine ruke.

Nježni ružičasti cvjetni ukrasi svjetlucali su u njezinoj kosi.

Lucinda je bila svjesna da se doima sasvim drugačijom. *Nedužna* nije bila riječ koja bi čovjeku pala na pamet. Victorijina krojačica za nju je izabrala kobaltnoplavu svilu. *Savršeno za cheveux rouge i te plave oči*, rekla je madam LaFontaine s bolno lošim francuskim naglaskom koji je vjerojatno porijeklo vukao iz gradske luke, a ne iz Pariza.

Haljina je bila nisko rezana otkrivajući ono što je Lucinda smatrala prilično odvažno razgoliceim ramenima i dekolteom. Madam LaFontaine odbila je zatvoriti haljinu čak i za pola pedlja. Victoria se složila s njom. *Tajna života sa zloglasnom reputacijom jest razmetati se njome*, rekla je Lucindi. *Moraš biti smjela*.

Lucinda nije bila posve sigurna da joj odgovara izgled svjetske žene, no nije bilo sporno da je Victoria znala o čemu govori kad je riječ o ženidbenom posredništvu. Patricijina plesna kartica bila je u potpunosti popunjena. Bit će iscrpljena kad bal završi, pomislila je Lucinda lagano se osmjehnuvši. Njezine plesne cipelice vjerojatno će imati rupe na potplatima. Svaki put kad bi sišla s plesnog podija Patricia je jedva imala vremena popiti nekoliko gutljaja limunade prije no što bi se pojavio sljedeći mladić zahtijevajući svoj ples.

»Sto vidite kad pogledate sobu punu ljudi, lady Milden?« upitala je Lucinda.

»Mnogo parova koji se nikada nisu trebali oženiti i podjednak broj onih u izvanbračnim vezama.«

»To je sigurno vrlo deprimirajuće.«

»I jest.« Victoria je stavila dalekozor sa strane i popila još gutljaj šampanjca. »No ustanovila sam da moje novo zanimanje ženidbene

posrednice uvelike poboljšava moje raspoloženje.

Spajanje prikladnih parova je protuotrov za to, znate.«

»Prema mojoj računici, Patricia je plesala s devet različitih kandidata«, rekla je Lucinda.

»Koliko ih je još preostalo?«

»Dvojica iz moje dokumentacije, no primijetila sam još nekoliko gospode koji nisu moji klijenti, a uspjeli su se upisati u njezinu karticu. Sto se mene tiče, to je u redu. Uvijek volim ostaviti prostora neočekivanom. Ponekad se dvoje ljudi jednostavno nađe i bez pomoći ženidbenog posrednika. Ne bi trebalo odbaciti tu mogućnost. Tako su se upoznali Thaddeus i Leona.«

»Na ovakvom balu?«

»Pa, i ne baš«, priznala je Victoria. »Zapravo, sreli su se u galeriji jednoga muzeja.«

»Ah, znači da dijele umjetnički interes.«

»Ne«, rekla je Victoria. »To je bilo usred noći, a ono što ih je spojilo nije bilo zajedničko zanimanje za umjetnost. Oboje su bili ondje kako bi ukrali određeni predmet od jednog vrlo lošeg čovjeka. Gotovo su poginuli.«

»Zaboga. Kako...« Zastala je jer nije mogla pronaći prikladnu riječ. »Neobično.«

»Oni su neobičan par. On ima talent za hipnozu. Ona čita kristale.«

Lucinda je pogledala dolje i promotrila Thaddeusa i Leonu. Ona nije bila ženidbena posrednica, no čak i s te udaljenosti mogla je osjetiti intimnu povezanost između njih. Ona se očitavala u načinu na koji je Thaddeus stajao blizu svoje zaručnice i tome kako mu se ona osmjehivala.

»Vrlo su sretni što su pronašli jedno drugo«, rekla je tiho.

»Da«, rekla je Victoria. »Čim sam ih vidjela zajedno, znala sam da su savršen par.«

»Sto ako se nitko od večeras prisutne gospode ne pokaže pravim za Patriciju?«

»Zakazala sam brojne čajanke, predavanja te posjete muzejima i galerijama kao i još jedan bal za sljedeći tjedan. Ne bojte se, pronaći ću nekoga za nju.«

»Imate vrlo pozitivan stav prema svom poslu.«

»To je lako ako je klijentica šarmantna poput vaše sestrične«, rekla je Victoria.

»Što se zbiva ako imate potencijalnog klijenta koji i nije suviše šarmantan?«

Victoria joj je uputila oštar, ispitivački pogled. »Zašto pitate?«

Lucinda se zacrvenjela. »To je bilo samo hipotetsko pitanje.«

Victoria je uzela svoj dalekozor i ponovno usmjerila pozornost na plesni podij. »Ako govorite o Calebu Jonesu, malo je vjerojatno da će se taj problem ikad pojaviti.«

»Zašto ne?«

»Caleb Jones vrlo je kompliciran čovjek i svakog dana postaje sve kompliciraniji.«

»Je li to pristojan način da kažete kako nikada neće pronaći onu pravu?«

»Koliko sam shvatila, nedavno ste s njim proveli neko vrijeme. Sigurno ste vidjeli da ne promatra svijet na način koji bi većina ljudi smatrala normalnim. Također je i nepredvidljiv kad je riječ o uljudnosti.«

Lucinda je razmislila o Calebovoj navici da se svakog jutra pojavljuje na njezinim vratima.

»On ne slijedi uobičajena pravila bontona«, rekla je. »To vam priznajem.«

»Pih. On se zna ponašati. Unatoč svemu, on je Jones. No njegovi maniri vrlo su neugodni.

Toliko je nestrpljiv s drugima da to graniči s grubošću, a društvena okupljanja izbjegava kad god uzmogne. Pouzdano znam da kod kuće svaki trenutak provodi sam u laboratoriju i knjižnici. Koliko bi žena moglo biti sretno s takvim čovjekom?«

»Pa...«

»On će se ipak oženiti, nema sumnje. On je Jones. To je njegova dužnost. No sumnjam da će tražiti od mene da mu pronađem družicu.« Victoria je šmrknula. »Hvala Bogu.«

»Vi zaista ne vjerujete da biste mu mogli pronaći onu pravu?«

»Recimo samo kako smatram vrlo malo vjerojatnim da će Caleb Jones i žena koju će naposljetku oženiti ikad spoznati pravu bračnu sreću. Ne da će ih ta situacija učiniti jedinstvenima. Zapravo, u visokom društvu to je norma.«

»Slažem se da gospodin Jones može biti ponešto otresit, no mislim da je ono što smatrate njegovom teškom osobnošću zapravo popratna posljedica njegova talenta i samokontrole koju provodi kako bi njime ovladao.«

»To bi mogla biti istina, no kad dođete u moje godine, dušo draga, shvatit ćete da tako ekstremni stupanj samokontrole nije osobito poželjan kod muškarca. To ga može učiniti krutim, nepopustljivim i neprilagodljivim.«

Ne da i sama nije nešto slično rekla Patriciji, podsjetila se Lucinda. Ipak, bilo je deprimirajuće razmišljati o svim razlozima zbog kojih Caleb nikada neće pronaći sreću.

»Ako mene pitate, čisto sumnjam da će Caleb ikad primijetiti da je zakinut za bračnu sreću«,

nastavila je Victoria, kao da je pročitala Lucindine misli. »Nije u njegovoj prirodi da se zaljubljuje. On će staviti prsten nekoj ženi, napraviti joj dijete, a zatim se povući u svoj laboratorij i knjižnicu.«

»Želite li reći da je gospodin Jones imun na snažne strasti?« pitala je Lucinda šokirano.

»U jednoj riječi, da.«

»Bez uvrede, gospođo, no tu ste u krivu.«

Došao je red na Victoriju da bude iznenađena.

»Nemojte mi reći kako vjerujete da je Caleb Jones sposoban doživjeti nježnije osjećaje?«

»*Nježni osjećaji* možda nisu prave riječi, no uvjeravam vas da je sposoban za snažne emocije i veliku osjećajnu dubinu.«

Victorijine oči su se raširile. »Pa, gospođice Bromley, ne znam što da kažem. Vi ste jedina osoba koju sam upoznala a koja je rekla tako nešto o Calebu Jonesu.«

»Mislim da je on pogrešno shvaćen, čak i u krugu vlastite obitelji.«

»Fascinantno«, promrmljala je Victoria. »Govoreći o Calebu, pitam se gdje je večeras. Kao što sam rekla, on izbjegava društvena okupljanja kad god je to moguće, no ipak ima osjećaj odgovornosti prema obitelji. Očekivala sam da će se pojaviti barem na nekoliko minuta. Ipak, on i Thaddeus su bratići.«

»Vjerujem da je gospodin Jones zaokupljen svojom trenutačnom istragom«, rekla je Lucinda.

Branjenje Caleba i objašnjavanje njegovih postupaka počelo joj je prelaziti u naviku, pomislila je. A ta je navika bila loša. Ako je ikad postojao muškarac koji se je mogao brinuti za sebe, muškarac kojeg nije bilo nimalo briga za mišljenja drugih, to je bio Caleb Jones.

Istina je bila to da nije imala pojma gdje je ni što radi. Nije ga vidjela od doručka toga jutra.

Stigao je točno u osam i trideset, progutao veliku porciju jaja s tostom, rekao nešto o tome kako je razgovarao s inspektorom Spellarom, a zatim odjurio u fijakeru.

Iako je očito spavao bolje, ona je postajala zabrinuta jer je lagana, nezdrava napetost još

uvijek bila prisutna u njegovoj auri. Pitala se ne bi li trebala promijeniti sastojke čaja. No njezina čula uvjerila su je da je pripremila odgovarajući lijek.

Iznenadno komešanje svjesnosti odvuklo joj je pozornost od njezina razmišljanja. Pogledala je dolje u dvoranu i odmah vidjela Caleba. Stajao je u sjeno-vitom kutku, djelomično skriven dekorativnim zaslonom. Proučavao je plesače kao što bi lav na pojilu mogao promatrati krdo neopreznih antilopa.

»Evo gospodina Jonesa«, rekla je.

»Kojega?« pitala je Victoria. »Večeras ih ondje ima više.«

»Caleba.« Lucinda je pokazala svojom lepezom. »Iza palmi.«

»Da, vidim ga.« Victoria se nagnula naprijed kako bi bolje pogledala kroz dalekozor. »To je toliko nalik njemu da se ušulja kroz stražnja vrata umjesto da uđe na glavni ulaz i obavi sve formalnosti. Rekla sam vam, taj čovjek prezire sve društvene stvari. Ako je suditi po prošlosti, bit će ovdje pet minuta a zatim nestati.«

Možda ne planira ostati dugo, no potrudio se presvući u svečano odijelo, primijetila je Lucinda. Elegantno krojeni kaput i hlače te košulja bijela poput snijega podcrtavali su nevidljivu auru moći koja je uvijek sjajila oko njega.

Izašao je iz svog kuta i kružio na rubovima gomile, jednom ili dvaput uljudno kimnuvši glavom prema osobama kraj kojih je prolazio, no uspio je izbjeći svaki razgovor. Krenuo je prema Thaddeusu i Leoni, kratko porazgovarao s njima, a zatim pogledao gore prema balkonu.

Odmah ju je ugledao. Ostala je bez daha. *Kao da je točno znao gdje će me pronaći*, pomislila je.

Rekao je još nešto Thaddeusu, prilično uljudno kimnuo Leoni, a zatim otišao, nestajući niz ono što je izgledalo kao hodnik za poslugu. Lucinda se naslonila, gušeci oštar osjećaj razočaranja. Što je očekivala? Da će ga zaista vidjeti na trenutak-dva i porazgovarati s njim?

Victoria je pucnula prstima. »Abrakadabra, već je nestao. Tipično. Zamislite kako bi bilo pokušati pronaći suprugu muškarcu kojem je naporno čak i pitati damu za ples.«

»To bi zasigurno bio izazov«, složila se Lucinda. *No meni je mnogo draže da je otišao nego da ga moram gledati kako izlazi na podij s jednom od onih dama*, pomislila je. Ta spoznaja je bila uznemirujuća. Stisnula je presavijenu lepezu u ruci. Ne smije se zaljubiti u Caleba Jonesa.

»Ah, gospodin Riverton prilazi Patriciji«, rekla je Victoria. U glasu joj se osjećao entuzijazam. »Polažem velike nade u njih. Taj mladi Riverton vrlo je učen čovjek. A njegovi stavovi o pravima žena vrlo su napredni.«

Lucinda je promatrala Rivertona kroz rešetke ograde. »Naočit gospodin.«

»Da. Osim toga je i snažan talent.« Victoria je na trenutak proučavala par. »Čini se da je energija među njima barem djelomično kompatibilna.« Spustila je dalekozor i zapisala nešto u svoju malu bilježnicu. »Zasigurno ga vrijedi pomnije proučiti.«

Lucinda se počela naginjati naprijed kako bi bolje pogledala Rivertona. Stala je kad je osjetila kako ju je zapljusnuo još jedan drhtaj svjesnosti. Okrenula se i vidjela kako Caleb izlazi iz sjenki mutno osvijetljenog hodnika.

»Koga vruga radite ovdje, gospođice Bromley?« rekao je, ne trudeći se sročiti barem naizgled pristojan pozdrav. Mislio sam da ćete biti dolje.«

»Ugodna večer i vama, gospodine Jones«, rekla je Victoria suho.

»Dobra večer, Victoria«, rekao je Caleb, gledajući je kao da je upravo shvatio da je i ona prisutna. Uhvatio ju je za ruku i naklonio se s iznenađujućom elegancijom. »Moje isprike.

Nisam vas vidio ovdje.«

»Naravno da jeste«, rekla je Victoria. »Samo ste se u potpunosti koncentrirati na gospođicu Bromley.«

Calebove obrve lagano su se podigle. »Da, tražio sam je.«

»Imate li kakvih novosti?« upitala je Lucinda.

»Da, zapravo imam.«

Uhvatio se za ogradu balkona i pogledao dolje kao da je iznenada fasciniran uzorcima koje su plesači tkali na podu plesne dvorane. Kada se je ponovno okrenuo njoj, kontrolirana energija u njegovim očima kao da je gorjela malo jače.

»Ako biste mi učinili čast da zaplešete sa mnom, reći ću vam što sam saznao«, rekao je.

Zabezegnuta, mogla je samo zuriti u njega, usta otvorenih na, sumnjala je, krajnje neprihvatljiv način.

»Uh«, procijedila je nakon cijele vječnosti.

»Samo krenite«, rekla je Victoria. Potapšala je Lucindinu ruku svojom lepezom. »Ja ću pripaziti na Patriciju.«

Udarac lepeze prekinuo je Lucindin trans. Progutala je i uspjela se sabrati.

»Mnogo vam hvala, gospodine Jones«, rekla je. »No prošlo je dugo vremena otkad sam posljednji put plesala valcer. Bojim se da sam izašla iz forme.«

»I ja sam, no koraci su jednostavni. Siguran sam da ćemo uspjeti izbjеći da si gazimo po stopalima.«

Uzeo ju je za ruku i odvuкао s tapecirane klupe prije no što je mogla smisliti nove argumente.

Jednom je pogledala preko ramena, no iz tog smjera nije stizala nikakva pomoć. Victoria ih je promatrala s vrlo neobičnim izrazom lica.

Trenutak kasnije užurbano ju je vodio niz dugačak, mutno osvijetljen hodnik i kroz usko stubište za slušičad. Kad su se spustili niz stubište Caleb je otvorio vrata i uvukao je u blještavu plesnu dvoranu. Probio je put kroz gomilu s odlučnošću tipičnom za njega.

A tada, u jednom vrtoglavom trenutku, bila je u njegovim rukama, baš kao onog dana u knjižnici kad ju je poljubio.

Poveo ju je senzualnim korakom polaganog valcera. Znala je da se okreću za njima, na podiju i izvan njega; znala je da Caleb privlači pozornost kakvu je željela izbjеći. No, više je nije bilo

briga za to. Calebova moćna ruka bila je topla i snažna na pregibu njezinih leđa, a on ju je gledao kao da su bili sami u prostoriji. Vrućina i energija su ih obavile, neraskidivo isprepletene s glazbom.

»Vidite?« rekao je. »Koraci valcera nisu nešto što je lako zaboraviti.«

Ona nije plesala, pomislila je. Letjela je. »Čini se da je tako, gospodine Jones. Sada mi recite koje su novosti.«

»Razgovarao sam s inspektorom Spellarom nedugo nakon što sam došao ovamo. Uhitio je sumnjivca u Fairburnovu slučaju na osnovi dokaza iz knjižice transakcija gospođe Daykin.«

»Lady Fairburn?«

»Ne, njezinu sestru Hannah Rathbone. Pala je u nesvijest i priznala čim joj je Spellar pokazao bilježnicu. U njoj je bilo njezino ime.«

»Shvaćam. Pretpostavljam da je ubila Fairburna jer je željela da njezina sestra postane bogata udovica.«

»To bi zasigurno bilo logično objašnjenje. No Spellar tvrdi da je Rathboneica ubila svog šurjaka jer je upravo prekinuo ljubavnu vezu s njom.«

»Zaboga. Dakle to je zločin iz strasti, ne iz koristoljublja.«

»Kao što sam rekao, to nije jedan od logičnijih motiva, no slučaj je riješen. Više niste u opasnosti da vas uhite zbog Fairburnova ubojstva.«

»Gospodine Jones, ne mogu vam dovoljno zahvaliti...«

»Ipak, tu je još uvijek problem s vašom paprati u otrovu koji je Daykinica prodala.«

Uzbuna je prostrujala kroz nju. »Ali budući da je gospođa Daykin mrtva, nema nikoga tko zna da je paprat bila sastojak njezina otrova.«

»Postoji barem jedna osoba koja to zna«, rekao je Caleb.

»O, Bože. Mislite na dr. Hulseya.«

»Sada možemo s velikom sigurnošću reći da je Hulsey dobro poznao gospođu Daykin. On je izradio barem jedan od otrova koji je ona prodavala.«

Nešto joj je palo na pamet. »Mislite li da bi Hulsey mogao biti njezin ubojica?«

»Ne«, rekao je Caleb.

»Zbog čega ste tako sigurni?«

»Hulsey se specijalizirao za opasne kemikalije. Kad bi želio ubiti nekoga, bio bi sklon upotrijebiti oružje koje mu je poznato.«

»Otrov.«

»Da.«

Naježila se. »Ali na tijelu nisam otkrila nikakav otrov.«

»Sto nam govori da ju je ubio netko drugi.«

»Jedna od žrtava ucjene?«

»Možda«, rekao je Caleb. »No prema njezinoj bilježnici, tim se poslom bavila godinama.

Činjenica da ju je netko tek nedavno odlučio ubiti je...«

»Znam. Prevelika slučajnost. Mislila sam istu stvar o navodnom samoubojstvu svoga oca.

Nisam mogla vjerovati da bi si pištoljem pucao u glavu odmah nakon što je njegov partner pronađen mrtav.«

»Dovraga!« Caleb je naglo zastao usred plesnog podija. »Vaš otac nije uzeo otrov?«

Postavši svjestan znatiželjnih pogleda oko sebe, ipustio je glas do šapta.

»Ne«, rekla je.

»Prokletstvo. Bio je ubijen. Zašto mi niste rekli?«

Zgrabio ju je za ručni zglob i odvuкао s plesnog podija, kroz gomilu i van u noćne vrtove.

Kad su ostali sami uhvatio ju je za ramena.

»Želim znati što se točno dogodilo vašem ocu«, rekao je.

»Ubijen je pištoljem«, rekla je. »Namješteno je tako da izgleda kako je sam povukao okidač.

No ja sam uvjeren da ga je netko ustrijelio.«

Energija je šaputala u noći. Mogla je osjetiti snagu Calebova talenta.

»U pravu ste, naravno«, rekao je.

Preplavila ju je plima nevjerojatnog olakšanja.

»Gospodine Jones, ne znam što da kažem. Vi ste jedini koji mi je ikad povjerovao.«

»Sve je povezano«, Caleb je rekao tiho.

»Sto to?« pitala je, nešto teže dišući zbog plesa i hladne vatre njegove energije koja je kružila oko nje. »Jeste li imali kakav uvid?«

»Da, zahvaljujući vama.« Vilica mu se stisnula. »Trebao sam se sjetiti postaviti očigledno pitanje na početku ovog slučaja. Bio sam suviše usredotočen na hvatanje Hulseya.«

»Koje je bilo to očigledno pitanje?«

»Kako je ubojstvo vašeg oca i ubojstvo njegova partnera povezano s kradom paprati?«

»Što?« Potresena, pretraživala je njegovo sjen-kama ispresijecano lice. »Ne shvaćam. Kako bi mogla postojati veza između tih događaja?«

»To je, gospođice Bromley, ono što moram otkriti.«

»Ali osjećate da postoji povezanost?«

»Kao što sam rekao, trebao sam je primijetiti i prije. Mogu samo reći da sam bio pomalo dekoncentriran.«

»Pa, nije da niste imali pune ruke posla. Uništili ste zao kult i otkrili da je čovjek kojeg sam poznavala kao dr. Knoxa ljudi znanstvenik kojega ste tražili. Da ne spominjemo i onu sitnicu što ste prona-lašli tijelo gospođe Daykin i pobrinuli se da me ne uhite zbog ubojstva. Bili ste vrlo zaposleni u posljednje vrijeme. Lako je shvatiti zašto niste razmišljali o ubojstvima dvojice ljudi koji su umrli prije godinu i po dana.«

»To su bile samo male stvari«, rekao je. »Jedna druga stvar mi je stala na put.«

»Koja druga stvar?«

»Kad smo već kod toga, vjerujem da je i smrt vašeg zaručnika povezana s ovim slučajem.

Mora biti tako.«

Ponovno je bila zapanjena. »Ne mislite valjda povezati ubojstvo gospodina Glassona s ovom stvari.«

»Sve je to dio slagalice«, rekao je jednostavno. »Uzorak je sada prilično jasan. Kao što sam rekao, problem je bio u velikoj distrakciji koja je ometala moj proces mišljenja.«

»Zaista?« Podigla je obrve. »A što je bila ta zapanjujuća distrakcija koja je bila toliko moćna da navede vrlo talentiranog Caleba Jonesa da pogriješi?«

»Ti«, rekao je jednostavno.

Ostala je bez riječi.

»Što?« konačno je procijedila.

Obuhvatio je njezino lice svojim snažnim dlanovima. »Ti si mi odvukla pažnju, Lucinda.

Nikad nisam upoznao nikoga tko je mogao unijeti toliki nered u moje misli.«

»To ne zvuči kao kompliment.«

»Nije ni bilo zamišljeno kao kompliment. To je jednostavno činjenica. Osim toga, mislim da se neću moći dobro koncentrirati sve dok pouzdano ne saznam da i ja tebi jednako toliko odvlačim pozornost.«

»Oh«, šapnula je. »Da. Da, odvlačiš mi pozornost. I to jako.«

»Vrlo mi je drago to čuti.«

Njegove usne zatvorile su se na njezinima.

Njezina osjetila naglo su planula, širom otvorena noći. Vrtovi su oživjeli u mraku, goreći blistavom svjetlošću koja je pokrivala cijeli spektar. Prije nekoliko sekundi cvijeće koje je cvalo na rubu terase bilo je nevidljivo u sjenama. Sada se pretvorilo u male plamene svjetiljke, pulsirajuća svjetla u pregršti bezimenih boja. Trava je isijavala smaragdnu svjetlost.

Visoka živica pretvorila se je u svjetleće zelene zidove. Energija života pjevala je njezinim čulima.

Caleb ju je povukao bliže, čvršće. Njegove usnice kliznule su s njezinih i pronašle njezino grlo.

»Želiš li me, Lucinda?« pitao je grubo. »To moram znati. Ne mislim da ću se ikad više moći

koncentrirati kako treba dok ne dobijem odgovor na to pitanje.«

Bila je napustila svu nadu da će ikada iskusiti moć strasti. Sada se ta snaga počela kovitlati u njoj poput velike oluje. Neće izdati nikoga ako dopusti tim snažnim vjetrovima da je otpušu.

Jedino što je riskirala bilo je svoje srce. No pomisao da nikad neće spoznati veličanstvene osjećaje za koje je osjetila da je čekaju u Calebovim rukama bila je mnogo neugodnija alternativa. *Bolje je voljeti i izgubiti.*

Podigla je svoju ruku s rukavicom do njegova lica. »Želim te, Calebe. Je li to odgovor koji želiš?«

»Više nego što sam ikad u životu išta želio.«

Njegove usne ponovno su prekrile njezine, vrele i gladne. Glazba i prigušeni zvuči plesne dvorane kao da su izbljedjeli u drugu

dimenziju. Sirova snaga vrelo je pulsirala u noći. Plima sjajne, divlje energije povukla ju je dublje u opojni kaos.

Omotala je ruke oko Calebova vrata i otvorila usta za njega. Svjetlucava atmosfera pomaknula se je oko nje. Trebalo joj je nekoliko sekundi da shvati da ju je Caleb podigao u ruke i da je nosi dalje od terase, duboko u svjetlucave vrtove. «Osjećam vrelinu u tebi», rekao je. »Tvoja osjetila su vruća, zar ne?«

»Da.« Povukla je vršak prsta niz liniju njegove čeljusti. »I tvoja su.«

»Ovaj vrt je tvoj svijet. Kako ti izgleda?«

»Čaroban je. Živ. Svaka biljka, sve do najsitnije vlati trave lagano svjetluca. Mogu vidjeti tisuće nijansi zelene na listovima. Cvijeće svijetli vlastitom svjetlošću.«

»Zvuči kao bajkoviti pejzaž.«

»I jest«, rekla je. »Što ti vidiš?«

»Samo tebe.« Stao je ispred niske, zamračene strukture. »Otvori vrata.«

Posegnula je prema dolje, pronašla kvaku i okrenula je. Vrata su se otvorila prema unutra.

Ugodna toplina i oluja intenzivnih biljnih mirisa kliznula je prema van. Njezina osjetila brujala su uz moćnu energiju suhe lavande, ruže, kamilice, metvice, ružmarina, majčine dušice i lovora. Na mjesecini je mogla vidjeti tamne bukete bilja i cvijeća koji su visjeli sa stropa. Na podu su se nalazile brojne košare ispunjene mirisnim gomilicama.

»Koliba za sušenje«, rekla je očarano. »I ja imam jednu.«

»Ovdje možemo biti sami.«

Polako ju je spustio na noge i prešao prostoriju do drvenog stolca. Podignuo je stolac i uglavio ga ispod kvake. Zatim se vratio njoj.

»Misliš na sve«, rekla je.

»Pokušavam.«

Vrlo nježno joj je skinuo naočale i stavio ih sa strane. Zatim ju je ponovno uzeo u naručje.

Drhtala je od iščekivanja i uzbuđenja tako da je morala čvrsto uhvatiti njegova ramena kako bi održala ravnotežu.

Ponovno ju je poljubio, a zatim je nježno okrenuo tako da je gledao njezina leđa. Počeo je otkopčavati osjetljive kukice uškrobljenog gornjeg dijela haljine. Za nekoliko trenutaka haljina se otvorila.

Poljubio je njezino golo rame. »Hvala Bogu da ne nosiš jedan od onih prokletih čeličnih korzeta.«

»Društvo za razumno odijevanje smatra ih vrlo nezdravima«, objasnila je.

Nasmijao se, duboko i grleno. »Da ne spominjemo koliko su na smetnji u ovakvim trenucima.«

Ponovno ju je okrenuo licem prema sebi i nježno spustio haljinu, povlačeći gomile pomno nabranih podsuknji, dok joj haljina nije ležala oko stopala. Ostala je samo u tankom kombineu, gaćicama koje su sezale do koljena, čarapama i cipelama.

U transu, otkopčala je njegov kaput i gurnula ruke unutra, uzbuđujući se vrelinom njegova tijela. Riješio se kaputa brzim, nestrpljivim pokretima, odvezao kravatu i otkopčao prednji dio svoje košulje. Prislonila je dlanove uz njegova gola prsa.

»Trebamo krevet«, rekao je Caleb.

Odmaknuo se od nje, podigao najbližu košaru i okrenuo je naopako. Gomila sušenog bilja i cvijeća istresla se iz nje, pelargonije, ružine latice, eukaliptus, limunova trava. Ispraznio je drugu, a zatim treću i četvrtu košaru dok na podu nije ležala velika, mirisna hrpa. Njezina širom otvorena čula bila su toliko omamljena esencijom tolike nagomilane botaničke energije da se morala suzdržavati da ne zaroni u hrpu bilja.

Caleb je prekrrio mirisni ležaj svojim kaputom i povukao je dolje na improvizirani krevet.

Krhko suho bilje i latice zgnječili su se pod njihovom težinom, oslobađajući još više eterične, opojne energije u atmosferu.

Ispružio se uz nju, napola je prekrivši i dlanom obavio oblinu njezine dojke. Nešto u njoj uzбудilo se do još više razine svjesnosti. Začula je tih, prigušen krik i shvatila da dolazi iz njezina vlastita grla.

»Pssst«, naredio je nježno. Zvučao je kao da pokušava ugušiti smijeh ili možda stenjanje.

Stavio je prst na njezine usnice u upozorenju. »Imamo ovo mjesto za sebe, no ne želimo riskirati privlačenje pozornosti drugih koji bi mogli odlučiti prošetati vrtom.«

U trenu je izronila iz predivnog transa. Njezina reputacija jedva da je mogla potonuti još niže u očima svijeta, no umrla bi od sramote da

je otkriju голу u muškim rukama. Neke stvari žena jednostavno nije mogla pretrpjeti.

»Ne boj se«, rekao je Caleb. »Znat ću ako se netko približi ovoj kolibi. Ja nisam pravi lovac, no odličan sluh osobina je moje obitelji.«

»Jesi li siguran?« upitala je.

»Zar ne vjeruješ da ću te zaštititi?«

Bio je čvrst poput granitne stijene. Ako nešto obeća, on to i ostvari, pomislila je.

»Vjerujem ti«, šapnula je i zapanjila se začuvši sebe kako izgovara riječi. Istina ju je potresla do srži. »Zaista ti vjerujem, Calebe.«

Nagnuo se preko nje i poljubio je polako, pobožno. Znala je da tako zapečaćuje svoje obećanje.

Opustila se uz njega, uzbuđujući se od njegove tvrde težine. Dodirivao ju je kao da je bila rijetka i egzotična orhideja. Energija je bljeskala i pulsirala među njima, miješajući se s moćnom esencijom sušenog bilja i cvijeća.

Sok ju je potresao kad je osjetila Calebovu ruku kako klizi između njezinih nogu. Ukočila se.

»Moram osjetiti tvoju vrelinu«, šapnuo je.

Razdvojila je bedra za njega, u početku s oklijevanjem, a zatim s osjećajem gomilajućeg uzbuđenja. Njegov topao dlan kretao se uz njezinu čarapu do gole kože iznad podvezice.

Intimnost tog iskustva bila je gotovo nepodnošljiva. Vrelina je pulsirala duboko u njoj.

»Ti imaš sve ono o čemu istinski alkemičar može sanjati da pronade«, rekao je Caleb. Riječi su mu bile zasićene čuđenjem. »Sve tajne ponoći i vatre.«

Milovao ju je nježno, duboko, pronalazeći osjetljiva mjesta, očaravajući je. Uvukla je oštar dah dok su joj se svi mišići stiskali. Napetost u njoj nekako se je stopila s egzotičnom energijom kolibe za sušenje sve dok više nije mogla odrediti granicu između normalnog i paranormalnog.

Instinktivno, želeći spoznati Caleb a tako intimno kao što je on spoznao nju, kliznula je svojom rukom niz njegovo čvrsto tijelo. Kada je dosegla njegove hlače otkrila je da su već otkopčane. Njezini istraživački prsti pronašli su tešku, čvrstu duljinu njegove erekcije.

Uzbunjena, lagano se povukla.

Caleb se jako umirio.

»Misliš li da sam... neprihvatljiv?« šapnuo je zastrašujuće monotonim glasom. Osjetila je bol ispod mrke samokontrole.

»Ti si i više nego... prihvatljiv.« Pritisnula je svoje lice uz njegova prsa, zahvalna na tami koja je prikrivala njezino crvenilo od glave do pete. »Samo nisam očekivala toliko toga...

prihvatljivog.«

Osjetila je kako mu se prsa tresu.

»Da se nisi usudio smijati mi se, Calebe Jones.«

»Nikad«, rekao je.

»Osjećam kako se smiješ.«

»Smješkam se, ne smijem. Postoji značajna razlika.«

Već se je krenula svađati, no on ju je ponovno milovao, šaljući vrtloge slasne napetosti kroz nju, pa više nije mogla misliti. Osjetila je da će poletjeti u samo srce oluje. Impulzivno ga je okružila prstima, a više se nije brinula zbog njegove veličine. Čula ga je kako uvlači oštar dah.

»Povrijedila sam te«, rekla je, odmah ga pustivši.

»Ne«, prostenjao je.

Oprezno ga je ponovno dodirnula. Stenjao je u njezino grlo.

»Svrši za mene«, rekao je.

Ponovno je pomaknuo ruku na njoj, no to gotovo da i nije bilo potrebno. Vrelina u njegovim riječima stvorila je dovoljno moći da je baci u vrtoglave struje. Napetost u njoj eksplodirala je u bijelo usijanom bljesku energije koja se razlikovala od svega što je ikad doživjela.

Caleb se popeo na nju i žestoko gurnuo u nju.

Bol i zamamno zadovoljstvo miješali su se jedan nepodnošljiv trenutak, oslobađajući još više vatre u cijelom spektru. Tamni valovi grmjeli su kroz nju. To je Calebova energija, pomislila je, u punoj snazi. Tada je shvatila da ju je oslobodio iz pandži samo-kontrole kojom ju je držao sputanom.

Bilo je kao da su provalile sve brane. Vrtlog moći ju je obavio, utapajući bol, prijeteći da proguta njezine osjete. Neodoljive struje pulsirale su snažnije dok se Caleb ponovno i ponovno gurao u nju. Nekako je znala da treba odgovoriti na isti način.

Zabila je svoje nokte u njegova ramena i prizvala svaki dio svoje vlastite moći.

Suprotstavljene struje žestoko su se sudarile u noći. Zagrljaj je postao bitka između dvije volje. Caleb je imao sirovu snagu na svojoj strani, no uskoro je otkrio da i ona ima svoju ženstvenu moć.

Jedan nepodnošljivi trenutak bojala se da će nekako uništiti jedno drugo dok su se rijeke parali ormalne energije sudarale i udarale jedna u drugu.

No čak i dok je katastrofa prijetila, osjetila je da struje počinju rezonirati između njih tako da je svaka pojačavala i održavala onu drugu sve dok moć koju su ona i Caleb stvarali zajedno nije bila jača od onoga što bi bilo tko od njih sam mogao stvoriti.

»Lucinda«, glas mu je bio promukao, kao da osjeća veliku potrebu ili užasnu bol.

Otvorila je oči. Gledao ju je s takvim plamtećim intenzitetom da je bila zapanjena što nije zapalio sobu.

»*Lucinda*.«

Ovoga je puta izgovorio njezino ime u čuđenju.

Mišići njegovih leđa pretvorili su se u granit. Njegova usta su se otvorila u prigušenom krikom zanosu. A tada je stigao njegov vrhunac, mameći drugi, nježniji val zadovoljstva duboko u njoj. Osjetila je kako im se aure spajaju u jedan sjajan, svjetlucavi trenutak potresne intimnosti.

Zajedno su jahali bljeskajuće, pulsirajuće struje duboko u srcu noći.

Zvuk tihih glasova - muško mrmljanje i ženski nježni smijeh - izvukli su Caleba iz harmonično uređenog carstva kojim je lutao. Pažljivo je slušao nekoliko sekundi, određujući položaj para. Bili su daleko od njih, no kretali su se prema kolibi za sušenje.

Uspravio se, pažljivo se rasplićući od Lucinde. Ležaj od suhog bilja i cvijeća šuštao je i pucketao pod njegovim kaputom. Arome su se miješale s postojećim mirisima vođenja ljubavi.

Lucinda se promeškolljila i otvorila oči. Na mjesecini je mogao vidjeti njezin zbunjeno, neusredotočeno izraz lica. Nasmiješila se, izgledajući vidno zadovoljna sama sobom i podigla prste do njegovih usnica.

Uhvatio je njezin dlan, brzo ga poljubio, a zatim izvukao maramicu iz džepa. Nježno ju je očistio te zatim povukao na noge i dodao joj naočale.

»Moramo te odjenuti«, rekao joj je na uho.

»Mmm.«

Nije izgledala kao da joj se jako žuri, primijetio je. Sagnuvši se dolje, pokupio je njezinu haljinu i pokušao je navući na njezina leđa. Svojevremeno ■ svukao nekoliko žena, no nikad nije pokušao obrnuti taj proces. Sada je otkrio kako je to kompliciranije nego što se činilo.

Njegov nedostatak iskustva bio je odmah očigledan.

»Zašto, dovraga, žene nose tako tešku odjeću?« progundao je zakapčajući kukice.

»Ako ništa drugo, ova je haljina mnogo lakša od onih koje mnoge moderne dame nose u toj plesnoj dvorani. Također ti moram reći da ne samo što ne nosim korzet nego moje donje rublje i podsuknje odgovaraju zahtjevima Društva za razumno odijevanje. Teže manje od tri kilograma.«

»Vjerovat ću ti na riječ«, rekao je.

Osjetila je kako suspreže smijeh. Još uvijek nije razmišljala o riziku da ih uhvate. Sinulo mu je da još nije svjesna drugog para.

»Dvoje je ljudi u blizini«, rekao je stavljajući usta vrlo blizu njezina uha. »Idu u našem smjeru i bez sumnje namjeravaju ovu kolibu upotrijebiti u istu svrhu kao i mi. Vrata su čvrsto zatvorena, no moći će kroz njih prilično jasno čuti naše glasove.«

To joj je privuklo pozornost.

»Zaboga.« Žurno se nagnula, podigla podsuknje i namjestila čarape.

On se usredotočio na zakopčavanje hlača. Zatim je zakopčao košulju i sako te zavezao kravatu s lakoćom dugogodišnje navike. Ni jedan muškarac iz obitelji Jones nikada nije imao dovoljno strpljenja da uposli osobnog slugu. Zgrabio je kaput s hrpe zgnječenog bilja i brzo ga navukao. Nasmiješio se je sebi kad je uhvatio bogate, začinske mirise Lucindina tijela.

»Moja kosa«, šapnula je užasnuta. Grčevito se borila da ukosnicama pričvrsti duge pramenove koji su se oslobodili iz komplicirane punde. »Nema šanse da je namjestim.«

Sada je mogao jasno čuti glasove izvana. Rukom je poklopio Lucindina usta. U trenu se umirila.

Kvaka se zatresla.

»Grom i pakao«, zarežao je muškarac. »Izgleda da je prokleta koliba zaključana. Morat ćemo privatnost potražiti negdje drugdje, draga.«

»Nemoj da ti padne na pamet predložiti da se povučemo u neki udaljeni kut vrta.« Ženski glas postao je oštar. »Ne namjeravam uništiti ovu haljinu mrljama od trave.«

»Siguran sam da ćemo pronaći neko prikladno mjesto«, brzo je rekao muškarac.

»Pih. Možemo se i vratiti u plesnu dvoranu. U svakom slučaju, više nisam raspoložena.

Mного bi mi bolje pasala još jedna čaša šampanjca.«

»Ali, draga...«

Glasovi su brzo izbljedjeli jer se par povukao u smjeru velike kuće.

»Sumnjam da će njegova večer završiti tako ugodno kao moja«, rekao je Caleb.

Lucinda ga je ignorirala. »Ne mogu se ovakva vratiti u plesnu dvoranu. Moraš me odvesti do moje kočije, lady Milden morat će otpremiti Patriciju kući.«

»Nema razloga za paniku, Lucinda.« Osjećajući da ima kontrolu nad situacijom, izvukao je stolac ispod kvake. »Ja ću se pobrinuti za sve.«

Rješavanje problema bila je njegova specijalnost, pomislio je ne bez ponosa. Uzeo ju je za ruku i izveo iz kolibe.

Bio je u prednosti jer je poznao teritorij vile Ware kao što je poznao onaj svoje vlastite kuće. Uopće nije bilo teško dovesti Lucindu do druge strane, pored kuhinje i ulaza za trgovce te do izlaza.

Ispred velike kuće stajalo je mnogo kočija i nekoliko fijakera. Shute je prekinuo razgovor s dva druga kočijaša kad je ugledao Caleba s Lucindom. Skinuo je šešir u pozdravu.

»Spremni za odlazak, gospođo?« pitao je. Nakon jednog letimičnog pogleda namjerno je izbjegavao gledati Lucindinu kosu.

»Da«, rekla je odrješito. »Brzo, ako možete.«

Otvorio je vrata i spustio stube. »Sto je s gospođicom Patricijom?«

»Gospodin Jones zamolit će lady Milden da je odvede kući. Zar ne, gospodine Jones?«

»Naravno«, rekao je Caleb, zabavljen njezinom zbunjenošću.

»Oh, i molim vas zamolite je da pokupi i moj plašt iz garderobe.«

»Učinit ću to«, obećao je Caleb.

Lucinda je podigla pune ruke svojih suknji i podsuknji te poletjela uza stube u sjene kočije.

Caleb je uhvatio rub vrata i nagnuo se unutra, uživajući u posljednjoj dozi njezina mirisa i energije.

»Posjetit ću vas sutra u uobičajeno doba«, rekao je-

»Što?« Zvučala je pomalo zadihano. »Oh, da, vaš dnevni izvještaj.«

»I moj doručak. Vrlo važan obrok, tako su mi rekli. Laku noć, gospođice Bromley. Spavajte dobro.«

Zatvorio je vrata i odstupio. Shute mu je kim-nuo, popeo se do svog mjesta i podigao uzde.

Caleb je gledao vozilo dok nije nestalo u laganu maglu.

Kad ga više nije mogao razabrati, okrenuo se i vratio u kuću kroz postranični ulaz.

Baš je krenuo prema stubištu za služinčad koje je vodilo do balkona kada ga je zaustavio poznati glas u hodniku iza njega.

»Mogu li ti ponuditi čašu porta?« upitao je Gabe. »Predložio bih ti da nam se pridružiš u par-tiji biljara, no znam što u posljednje vrijeme misliš o igrama na sreću.«

Okrenuo se i vidio svog rođaka kako stoji na vratima sobe za biljar. Iza Gabea stajao je Thaddeus s biljarskim štapom u jednoj ruci. Obojica muškaraca skinula su svoje večernje kapute, opustila kravate i zavrnula rukave.

»Koga vruga vas dvojica radite ovdje?« pitao je Caleb. »Mislio sam da se od vas očekuje da budete prisutni u plesnoj dvorani.«

»Leona i Venetia sažalile su se nad nama i dale nam otpust kako bismo se odmorili dok one zabavljaju čopor vremenšnih matrona«, rekao je Thaddeus.

»Čaša porta zvuči odlično.« Caleb je krenuo prema njima. »A i partija biljara. Pretpostavljam da se radi o zanimljivom ulogu?«

Thaddeus i Gabe izmijenili su nečitljive poglede.

»Mjesecima nisi s nama igrao biljar«, rekao je Gabe.

»Imao sam posla. Nije bilo vremena za biljar.« Caleb je skinuo kaput i prebacio ga preko naslona stolca. »Koliki je ulog?«

Gabe i Thaddeus ponovno su se pogledali.

»Nikada se ne kladiš«, rekao je Gabe. »To si objasnio nečim poput nepredvidljivosti ugrađenom u slučajnu sreću, ako se ne varam.«

»Biljar nije igra slučajnosti i sreće.« Caleb je krenuo prema držaču na zidu i izabrao štap.

»Nemam ništa protiv povremene oklade ako mogu procijeniti kakve su vjerojatnosti.«

»Onda dobro.« Thaddeus je pogledao Caleba preko stola. »Recimo, stotinu funti? To je ipak samo prijateljska partija među nama rođacima.«

»Neka bude tisuća«, rekao je Caleb. »Tako će igra biti još prijateljskija.«

Thaddeus se nacerio. »Siguran si da ćeš pobijediti?«

»Večeras ne mogu izgubiti«, rekao je Caleb.

Nešto kasnije Caleb je vratio štap na držač. »Hvala vam, rođaci. To je bio osvježavajući predah. Sada, ako ne zamjerate, moram pronaći lady Milden, a nakon toga idem kući. Ovih dana moram rano ustajati.«

»Zbog svoje istrage?« upitao je Thaddeus.

»Ne«, rekao je Caleb. »Zbog doručka.«

Gabe se naslonio na stol. »Mjesecima nisi igrao biljar, a ipak si uspio uzeti tisuću funti od svakog od nas. Zašto si bio toliko siguran da ćeš pobijediti?«

Caleb je pokupio svoj kaput s naslona stolca i obukao ga. »Osjećao sam se sretnim.« Krenuo je prema vratima.

»Jedna stvar prije no što odeš, rođače«, rekao je Gabe.

Caleb je zastao na vratima i pogledao preko ramena. »Sto?«

»Možda bi bilo dobro da skineš suho lišće s leđa kaputa prije no što se vratiš u plesnu dvoranu«, rekao je Thaddeus, ozbiljna izraza lica.

»Je li to zgnječeno cvijeće u tvojoj kosi?« dodao je Gabe. »Gotovo sam siguran da ono nije u modi ove sezone.«

Gospođa Shute otvorila je vrata kuće u gradu prije no što je Shute potpuno zaustavio kočiju.

Požurila je niza stube odjevena u noćnu kapicu i ogrtač, noseći crnu kožnatu torbu u jednoj ruci. Na svjetlosti obližnje plinske lampe Lucinda je mogla vidjeti tjeskobu na njezinu licu.

»Evo vas napokon, gospođice Bromley«, rekla je gospođa Shute. »Mislila sam da ćete se vratiti kući mnogo ranije. Poslala bih vam

poruku, no nitko je nije mogao donijeti u ovaj kasni sat.«

»O čemu se radi?« brzo je pitala Lucinda.

»Moja nećakinja iz ulice Guppy«, rekla je gospođa Shute. »Javila je prije sat vremena da je susjedov dječak, maleni Harry u jakoj groznici i teško diše. Kaže da je njegova majka poluluda od zabrinutosti.«

»Odmah ću poći«, rekla je Lucinda smirujući je. »Dajte mi torbu.«

»Hvala vam, gospođice.« S izrazom velikog olakšanja, gospođa Shute predala joj je torbu i odmaknula se. Zastala je, lagano se namrštvši. »Vaša kosa, gospođice? Što se dogodilo s njom?«

»Nezgoda«, odrješito je rekla Lucinda.

Shute je pucnuo uzdama. Kočija je oteturala u maglovitu noć. Lucinda je upalila lampu, otvorila torbu i brzo pregledala sadržaj. Sve uobičajene bočice i paketići bili su ondje, uključujući sastojke koje je rabila da napravi paru koja je olakšavala začepljenje pluća kod djece. Ako bude trebala nešto egzotično, poslat će Shutea da ode u kuću po to.

Zadovoljna svojom pripremljenošću, naslonila se i promatrala kroz prozore jezivi krajolik.

Zgrade i druge kočije nakratko bi se pojavile u magli pa ponovno nestajale u njoj. Uskovitlana siva maglica prigušivala je topot kopita i škripu kotača.

Poziv u ulicu Guppy razbio je osjećaj nestvarnosti koji ju je uhvatio na povratku kući s bala.

Jedva je mogla vjerovati kako se upustila u čin intenzivne strasti s Calebom Jonesom. U

kolibi za sušenje, ni manje ni više. Svojedobno je pročitala mnoge senzacionalističke romane, no nije se mogla sjetiti ni jedne scene u kojoj bi junak i junakinja upotrijebili sušionicu za potajni susret.

Potajni susret. Zaista je doživjela tako nešto. Od te spoznaje hvatala ju je lagana vrtoglavica.

Ipak je znala da nije fizički susret među suhim biljem i začinima, koliko god uzbudljiv i zanosan bio, napravio takav kaos u njezinim osjetilima. Njezino tijelo već se oporavilo od slasnog šoka prvog seksualnog iskustva, no još uvijek se osjećala smušeno i neobično zbunjeno. Njezina osjetila šumjela su tonom koji se činio previsokim. Bilo je kao da neke struje iz oblaka paranormalne energije koji su

oslobodili Caleb i ona još uvijek prolaze kroz nju. Intuitivno je osjećala da će se zadržati, spajajući je s Calebom. Pitala se osjeća li i on sada istu rezonanciju povezanosti.

Shute je zaustavio kočiju ispred malene kuće. Bila je to jedina kuća u ulici s osvjetljenim prozorom. Svi ostali domovi bili su u mraku, a njihovi stanovnici legli. Za sat ili dva, žitelji visokog društva zaputit će se kući na spavanje nakon što napuste zabave i klubove, dok će ljudi u ovoj četvrti ustajati. Pojest će jednostavni doručak i zaputiti se u londonske trgovine, tvornice i velika, bogata kućanstva u kojima su radili. Bilo kakav posao od kojeg se moglo živjeti oduvijek je bio rijetka roba.

Shute je otvorio vrata. »Pričekat ću vas ovdje s konjem kao i obično, gospođice Bromley.«

»Hvala vam.« Podigla je torbu i slabašno mu se nasmiješila. »Čini se da se ni vi ni ja noćas nećemo naspavati.«

»To neće biti prvi put, zar ne?«

Vrata kuće su se otvorila. Alice Ross, odjevena u kapu i izlizani ogrtač, tjeskobno je stajala na ulazu.

»Hvala Bogu da ste to vi, gospođice Bromley«, rekla je. »Tako mi je žao što vas smetam u ovo doba, no nisam se tako uplašila još otkako se Annie razboljela za Božić.«

»Molim vas, ne brinite se za vrijeme, gospođo Ross. Žao mi je što kasnim. Bila sam vani kad je vaša poruka stigla.«

»Da, gospođice, vidim.« Alice je promotrila kobaltnoplavu haljinu stidljivim pogledom punim divljenja. »Izgledate prekrasno, gospođice.«

»Hvala«, odsutno je rekla Lucinda. Prošla je kraj Alice i krenula prema sićušnoj figuri u kreveticu ispred ognjišta. »Tu si, Harry. Kako se osjećaš?«

Dječak ju je pogledao, lica zajapurena od groznice. »Bio sam i bolje, gospođice Bromley.«

Disao je hrapavo i teško, na način koji je često viđala kod djece.

»A uskoro ćeš opet biti«, rekla je. Spustila je torbu, otvorila je i izvadila jedan paket. »Dakle, gospođo Ross, ako biste mi zakuhali malo vode, vrlo ćemo brzo olakšati Harryjevo disanje.«

Harry je žmirnuo prema njoj. »Jako ste lijepi, gospođice Bromley.«

»Hvala, Harry«

»Sto vam se dogodilo s kosom?«

Caleb je skinuo kaput, sako i kravatu, a zatim zastao gledajući veliki krevet. Vođenje ljubavi učinilo ga je vedrijim i opuštenijim no što je bio mjesecima. Namjeravao je iskoristiti prednost tog rijetkog osjećaja i krenuti ravno u krevet u spavaćoj sobi koju je rijetko rabio.

A tada je ustanovio da oklijeva. Želio je i trebao san, no posljedice fizičkog oslobođenja i nepoznatog paranormalnog povišenja raspoloženja koje ga je pratilo već su blijedjele.

Još jedan osjećaj šuljao se kako bi mu oteo pre-kratki odmor od sveprisutnog osjećaja hitnosti koji ga je hvatao ovih dana. Osjećaj je još uvijek bio slabašan, a i vrlo različit od njegovih uobičajenih noćnih napada melankolije, no znao je da neće moći zaspati ako legne u krevet.

Napustio je spavaću sobu i zaputio se niz hodnik do svoje knjižnice-laboratorija. Unutra je upalio jednu od svjetiljki i probio se kroz labirint polica za knjige do sefa. Unio je složenu kombinaciju i otvorio vrata. Posegnuvši u tamni otvor, izvadio je dnevnik Erasmusa Jonesa i bilježnicu.

Sjeo je ispred hladnog kamina, skinuo zlatne manšete ukrašene oniksom i zavrnuo rukave do pola podlaktice. Neko je vrijeme sjedio ondje, gledajući ta dva sveska. Oba je bio pročitao nekoliko puta, od početka do kraja. Mali komadi papira označavali su odlomke koji su možda bili važni, a možda i ne.

Isprva je pristupio zadatku s osjećajem iščekivanja, kao i uvijek kada bi se suočio sa složenim problemom ili zagonetkom. Mora postojati neki uzorak, rekao je sebi. Uvijek je postojao neki uzorak.

Trebalo mu je mjesec dana da dešifrira složeni kod koji je njegov pradjed izmislio za ovaj dnevnik. Trebalo mu je gotovo jednako toliko da probije šifru Sylvesterove bilježnice. Kod iz nje pokazao se je drugačijim od ostalih koje je stari gad rabio u ostalim svojim dnevnicima i spisima.

No, nakon takvog obećavajućeg napretka nije našao gotovo ništa što bi ga ohrabrilo.

Erasmusov dnevnik opisivao je postojan pad u ekscentričnost, opsesiju i ludilo. Što se tiče Sylvesterove bilježnice, ona je postajala sve nerazumljivijom. Činilo se kako se sastoji isključivo od tajni unutar tajni, beskrajnog labirinta bez izlaza. Do kraja života Erasmus

je ipak ostao uvjeren da je ona sadržavala ključ za liječenje njegova ludila.

... Transmutacija četiri fizička elementa ne može biti postignuta sve dok se ne otkriju tajne petoga, koji je drevnim narodima bio poznat kao eter. Samo vatra može otkriti tajne...

Tipične alkemičarske besmislice, pomislio je. Bilježnica ih je bila puna. No nije mogao umaći osjećaju da nešto propušta. Sto je u toj proklesoj knjizi toliko opčinilo Erasmusa?

Neugodan nemir brzo je rastao u njemu, pretvarajući se u osjećaj hitnosti. Budući da se više nije mogao koncentrirati, zatvorio je bilježnicu i ustao na noge.

Stajao je ondje na trenutak, pokušavajući usredotočiti um na Hulseyevu istragu. Kad mu to nije pomoglo da smiri misli, krenuo je prema boci s brendijem, posljednjem utočištu kojemu je u posljednje vrijeme pribjegavao prilično često.

Na pola puta je zastao. Možda će skuhati malo onog čaja koji mu je Lucinda dala protiv onoga što je nazivala osjećajem napetosti u njegovoj auri. Večeras je zasigurno bio napet, pomislio je. Nije bio posve siguran u njezinu dijagnozu, no nije bilo upitno da se uvijek osjećao bolje nakon što bi popio malo tog čaja.

Lucinda. Sjećanje na njihove zajedničke trenutke u kolibi za sušenje više nije grijalo njegovu krv. Umjesto toga osjećao se kao da led teče njegovim žilama.

Lucinda.

Naglo je shvatio, na način koji njegova paranormalna priroda nikad nije dovodila u pitanje, da je ona u velikoj opasnosti.

Pare za inhalaciju brzo su djelovale i olakšale Harryjevo disanje za nekoliko minuta.

»To bi trebalo pomoći.« Lucinda je ustala na noge, pomalo se boreći s nespretnom težinom svojih suknji. Nasmiješila se Alice Ross. »Ostavit ću ti dovoljno velike zalihe da prebrodite krizu. No vjerujem da će se brzo oporaviti.«

»Ne znam kako da vam zahvalim, gospođice Bromley«, rekla je Alice. Na licu joj se pojavio izraz olakšanja.

»Možete mi zahvaliti tako da se pobrinete da se mladi Harry vrati u školu čim ozdravi.«

Iz kreveta se začuo uzdah gađenja. »Mogu zaraditi više prodajući *Leteći izvjestitelj* na uglu ulice.«

»Škola je investicija.« Lucinda je zatvorila torbu. »Ako sada budeš išao u školu, u budućnosti ćeš zarađivati mnogo više novca no što možeš zaraditi prodajući novine.«

Gilbert Ross, planina od čovjeka koji je radio kao tesar, stajao je iza Alice.

»Vratit će se u školu čim se oporavi«, zakleo se Gilbert. »Ne brinite se za to, gospođice Bromley.«

Lucinda se nasmiješila i nagnula da pomiluje Harryja po kosi. »Drago mi je da to čujem.«

Uspravila se, pokupila torbu i krenula do vrata. »Zaželjela bih vam laku noć, no čini se da je gotovo jutro.«

Gilbert je otvorio vrata. »Hvala vam, gospođo. Platit ću vam za vašu ljubaznost kao i inače.

Zatrebate li tesarske radove, samo me pozovite.«

»Znam. Hvala vam, gospodine Ross.«

Izašla je van i otkrila da je magla postala znatno gušća dok je ona njegovala Harryja Rossa.

Njezina elegantna kočija lebdjela je u magli.

Njezina osjetila su se uzburkala dok je hodala prema vozilu. Bivala je sve svjesnija vlažne studeni jutarnjeg zraka. *Trebala sam pokupiti svoj plašt prije no što sam pustila Caleba da me odvede s bala. Na što sam mislila? Ah, no znala je odgovor na to. Nije razmišljala ni o čemu osim uzbuđenju vođenja ljubavi i neobičnom osjećaju paranormalne povezanosti s Calebom.*

Sjećanja na vreli susret ponovno su joj bljesnula kroz glavu, no nisu je zagrijala. Zapravo, osjetila je neprirodnu hladnoću.

Prilika u teškom plastu ispravila se i krenula do kočije. Nije rekao ni riječ dok je otvarao vrata i spuštao stube.

Shute ju je uvijek pozdravljao. I uvijek bi imao nešto reći ljudima koje je posjećivala. No nije ni podignuo ruku da se javi Gilbertu Rossu, koji je stajao na vratima.

Osjećaj da nešto nije u redu postajao je snažniji.

Čula je kako se vrata kuće zatvaraju iza nje. Gilbert je očito bio zadovoljan što je ona sada bila sigurna u Shuteovim rukama. Osjećaj panike zgrčio joj je želudac.

Bila se veselila utješnoj toplini pokrivača u kočiji, no bez ikakva logičnog razloga zastala je manje od dvije jarde daleko od vozila. Nešto nije bilo u redu sa Shuteom.

Kaput mu nije dobro pristajao, pomislila je. Bio je previše zategnut u ramenima, a rub je bio malo prekratak. Šešir je također bio pogrešan. Shute je nosio šešir pod sasvim drugačijim kutom.

Tko god to bio, to nije bio Shute.

Okrenula se, namjeravajući potrčati natrag uz stube kuće Rossovih i zakucati na vrata.

»Ne, nećeš«, zarežao je lažni Shute.

Snažna ruka u rukavici udarila ju je preko usta i povukla natrag prema izrazito mišićavim prsima.

Grčevito se borila, pokušavajući nogom udariti noge svog otimača, no stopalo joj se odmah zaplelo u suknje i podsuknje.

»Prestani se opirati, glupa kujo, ili ću te prebiti namrtvo.« Muškarac je govorio tiho. Odvukao ju je prema kočiji. »Grom i pakao, pomozi mi, Sharpy«, rekao je nekome. »Proklete suknje

smetaju. Stalno se spotičem o njih.«

»Ja ću joj primiti noge«, rekao je drugi muškarac. »Pazi da ne preplašimo konja. Posljednje što nam treba jest odbjegla kočija.«

Shvatila je kako još uvijek drži torbu u lijevoj ruci. Grčevito se borila da otvori torbu. Ni jedan od njih dvojice nije obraćao pozornost na to. Kao da im je bilo najvažnije to što se prestala opirati. I Drugi muškarac sad ju je uhvatio za noge. Podigao ju je uvis. Uspjela je otvoriti jedan od dva remenčića na torbi.

»Požuri.« Muškarac u Shuteovu kaputu pridržavao je vrata. »Ubaci je unutra i svezi joj usta prije no što netko odluči pogledati kroz prokleti prozor.«

Drugi zlikovac, onaj koga je zvao Sharpy, trudio se ugurati je kroz vrata malene kočije.

Uspjela je otvoriti drugi remenčić na torbi.

Zavukavši ruku unutra, naslijepo je pokušavala dohvatiti paketić koji je željela, moleći se da uzme onaj pravi.

»Njezine proklete suknje zapele su u vratima«, siknuo je drugi muškarac.

»Nema veze, ja ću se pobrinuti za nju, Perrette. Popni se na kočijaško mjesto i vozi nas odavde.«

Sad je u ruci držala paketić. Rastrgala ga je, zadržala dah i zatvorila oči.

Bacila je šaku sadržaja prema muškarcu koji ju je držao za noge.

Sharpy je zacvilio od iznenađenja kad mu je moćna mješavina suhih, fino mljevenih ljutih papričica uletjela u oči, nos i usta. Ispustio je njezine noge i kriknuo. Nakon krika uslijedilo je kašljanje i hvatanje daha.

»Koji vrag?« rekao je Perrett, zbunjen i nestrpljiv.

Njezine oči još su uvijek bile čvrsto zatvorene, a pluća gorjela od potrebe za dahom. Bacila je još malo praha prema natrag u smjeru Perrettova lica.

Kriknuo je i odmah je pustio. Ne uspjevši se na vrijeme dočekati na noge, snažno je prizemljila na jedno rame i kuk. Njezine suknje djelomično su ublažile pad, no ne posve.

Prostrijelio ju je bol. Instinktivno je udahnula, uvukavši malo praha. Grlo joj je gorjelo.

Otkoturala se ispod kočije, tražeći čist zrak i oprezno otvorila oči.

Oči joj nisu suzile, no sve je izgledalo mutno. U borbi je izgubila naočale.

»Vještica me je oslijepila«, kriknuo je jedan od muškaraca. »Ne mogu disati. *Ne mogu disati.*«

Njegov pratitelj je zavijao.

Čula je još jedan glas u noći. Gilberta Rossa.

»Tu su neki prokleti lakaji«, viknuo je Ross. »Pokušavaju oteti gospođicu Bromley.«

Otvorilo se još vrata. Pojavili su se muškarci u noćnim haljama i kapama. Vidjevši poznatu kočiju, pojurili su prema naprijed.

Nesuđeni otmičari kao da su uspjeli shvatiti činjenicu da su sada u smrtnoj opasnosti od bije-snih stanovnika ulice Guppy. Oteturali su dalje, prema uglu.

Nekolicina muškaraca krenula je za njima, no brzo su odustali od potjere kad su ustanovili da bosim stopalima ne mogu trčati po grubom šljunku.

»Gospođice Bromley«, pozvala je Alice Ross.

Zadignuvši suknje, potrčala je niza stube prema Lucindi.

Lucinda se s bolom uspravila u sjedeći položaj, prilično nespretno zbog krute haljine.

Večernje haljine, pomislila je, nisu smišljene za tako energične aktivnosti. Nakon vođenja ljubavi i pokušaja otmice ljupka kobaltnoplava svilena haljina više nikad neće biti ista.

»Gospođice Bromley, jeste li dobro?« željela je znati Alice.

»Da, mislim da jesam.« Na brzinu je procijenila situaciju. Puis joj je bio ubrzan, grlo bolno od žarenja praha od paprike koji je udahnula. Također je osjećala bol od grubog slijetanja na pločnik. No nijedan od tih problema nije bio ozbiljan, rekla je sebi.

Alice je objema rukama posegnula prema njoj. »Dajte da vam pomognem.«

»Hvala.« Uspjela je stati na noge, svjesna da drhti nakon borbe. Prisilila se da se usredotoči na tekući problem. »Gdje je Shute? Bojim se da su mu ta užasna dvojica učinila nešto grozno.

Jedan od lakaja ukrao mu je kaput. Možda su ga ubili.«

Prekinuli su je udarci kopita i klopotanje brze kočije. Obrisala je oči nadlanicom, pokušavajući vidjeti zamagljeni prizor.

Fijaker je izronio iz magle i stao. Jedna prilika izletjela je iz njega. Bez naočala nije mogla razabrati njegovo lice, no prepoznala ga je svim svojim čulima.

»Calebe«, prošaputala je.

Brzo je koračao prema njoj kroz kovitlac sive jutarnje magle. Dugi kaput lepršao je oko njega poput tamne aure. Činilo se da nije svjestan gomile ljudi koja je miljela po ulici. Kao čarolijom, micali su mu se s puta.

Kad je stigao do Lucinde, obuhvatio je njezina ramena i čvrsto je povukao prema sebi.

»Jesi li dobro?« upitao je.

Gotovo je kriknula dok su njegovi prsti gnječili njezina ramena.

»Da. Molim te, moje rame.«

»Prokletstvo.« Brzo ju je pustio. »Ozlijeđena si.«

»Samo malo natučena. Sto radiš ovdje?«

»Sto se dogodilo?« zahtijevao je, ignorirajući njezino pitanje.

Tada je prvi puta uspjela vidjeti neki smisao u nasilnom događaju. Namrstila se, prisiljavajući se da se koncentrira. »Mislim da su me ta dvojica pokušala oteti. Pretpostavljam da su me namjeravali opljačkati.«

»Vjerojatnije su je pokušali prodati u bordel«, zagrobnim je tonom rekla žena koja je živjela pored Alice. »O takvim stvarima stalno čitamo u novinama.«

»Oh, zaista mislim da nije tako«, rekla je Lucinda.

»Gospođa Badget je u pravu«, objavila je druga žena. »Da, baš sam neki dan u *Letećem izvjestitelju* pročitala članak o uglednim damama koje su oteli i uništili tako sramotno da nisu imale drugog izbora no priključiti se bordelu.«

Lucinda ju je oštro pogledala. »Vjerujte mi, čak i kad bih bila opljačkana i uništena, kao što kažete, to me ne bi navelo da započnem karijeru u bordelu, gospođo Childers. Ipak, to bi me razljutilo. Jako, jako razljutilo. A ja nisam posve bespomoćna. Samo pitajte onu dvojicu zlikovaca.«

Žene su zurile u nju očiju razrogačenih od divljenja.

»U pravu je«, žustro je rekla Alice. »Obojica su plakala poput djece kad su pobjegli.«

»Gdje je Shute?« ponovno je pitala Lucinda, pretražujući maglu.

»Pronašao sam ga«, viknuo je netko.

Svi su se okrenuli u smjeru tog glasa. Shute, u pratnji jednog od susjeda, pojavio se iz uske uličice. Kretao se nestabilno, no bio je na nogama, primijetila je Lucinda s olakšanjem.

Krenula je prema naprijed, odmah posrnula i pala bi na pločnik da je Caleb nije uhvatio.

»Povrijedila si i gležanj?« zahtijevao je, kao da je to bila njezina krivica. Podigao ju je na ruke.

»Ne, mislim da mi je pukla peta na cipeli. Molim vas, pustite me. Moram vidjeti Shutea.«

»Sigurno nisi ozbiljno ozlijeđena?«

»Da, Calebe«, rekla je. »Sigurna sam. Sada me, molim vas, spustite.«

S oklijevanjem ju je postavio na noge. Jedna žena požurila je prema njima.

»Pronašla sam vaše naočale, gospođice Bromley«, rekla je. »No razbijene su.«

»Kod kuće imam drugi par.« Lucinda je šepala prema Shuteu, svjesna da je Caleb slijedi. »Sto su vam učinili, Shute?«

»Moje isprike, gospođice Bromley.« Shute je dotaknuo svoju glavu. »Gadovi su mi se prisuljali iza leđa. Zveknuli su me po glavi prije no što sam mogao znati što se zbiva.«

Pregledala ga je što je bolje mogla na slabom svjetlu. »Mislite li da ste bili u nesvijesti?«

»Ne. Samo omamljen. Prije no što sam se snašao, svezali su me kao pile i stavili mi povez na usta.«

»Krvarite i bez sumnje ste u šoku. Moramo vas uvesti unutra gdje je toplo. Tada ćemo vam previti ranu.«

»Uvedite ga u našu kuću«, rekla je Alice. »Unutra je prilično toplo.«

»Dobro.« Lucinda je nježno usmjerila Shutea prema vratima. »Hoćete li mi, molim vas, donijeti moju torbu, gospođo Ross? Leži na pločniku u blizini kočije.«

»Idem po nju«, rekla je Alice.

Uz Calebovu pomoć, Lucinda je povela Shutea prema vratima.

»Jeste li uspjeli dobro pogledati ljude koji su vas napali?« pitao je Caleb.

»Bojim se da ne mogu ponuditi dobar opis«, rekla je. »Sve se dogodilo tako brzo. No obojica su smrdjela na cigaretni dim.«

»To opisuje samo tri četvrtine zlikovaca u Londonu«, promrmljao je Caleb.

»Jedan od njih zvao se Sharpy, a drugi Perrett«, dodala je.

»Nisu bili iz ovog susjedstva«, rekao je Gilbert Ross. »U to sam siguran.«

»Nije važno«, rekao je Caleb. »Pronaći ću ih.«

»Kako?« pitala je Lucinda, ne dovodeći u pitanje istinitost njegovih riječi. Jednostavno je željela znati koju strategiju namjerava primijeniti.

»Tračevi brzo kruže u kriminalnom podzemlju baš kao i u klubovima i primaćim sobama takozvanih boljih klasa.« U Calebovim očima bilo je nešto mračno i divlje. »Vjerujte mi, Lucinda, pronaći ću ih.«

»Koga ste vruga učinili toj dvojici da su tako pobjegli?« pitao je Caleb. Zvučao je zaintrigirano.

Lucinda ga je pogledala preko ruba svoje šalice čaja. Sada je jasno mogla vidjeti njegovo lice, zahvaljujući rezervnom paru naočala koje je pronašla u ladici svoga stola. Njegove crte lica još su uvijek bile hladne i krute, a u očima je imao neobjašnjivi izraz lica. No onaj

drugi njegov dio, jezivo opasni dio koji je nakratko vidjela nedugo prije u ulici Guppy, bio je ponovno pod kontrolom.

Bili su u knjižnici. Patricia koja je nedugo prije stigla kući im se pridružila, još uvijek u večernjoj haljini.

Caleb je stajao leđima okrenutim prozoru. Skinuo je svoj dugi kaput. Lucinda je bila zapanjena kad je vidjela da nosi košulju i hlače koje je imao ranije na balu. Očito nije legao.

Košulja je bila otkopčana kod grla, a rukavi zasukani.

Sigurno je napustio svoj dom u velikoj žurbi, zaključila je. Nažalost, ta neformalnost ponovno je prizvala slike toga kako je izgledao dok se naginjao preko nje u kolibi za sušenje, popeo na nju i gurnuo je u mirisni ležaj. Svim se silama trudila koncentrirati.

Patricia je bila ta koja je odgovorila na Calebovo pitanje.

»Pretpostavljam da im je u lice bacila prah papričica.« Pogledala je Lucindu. »Zar ne?«

»Da.« Lucinda je spustila svoju šalicu na tanjurić. »Moja majka i ja uvijek smo nosile malo tog praha na putovanjima u inozemstvo s tatom. To nam je postala navika. Mama je smislila originalni recept, no tijekom godina malo sam promijenila sastojke kako bih pojačala učinke.«

»Ja ga također nosim«, rekla je Patricia Calebu. »Kao i moja majka. Dama ne može biti suviše oprezna.«

»Obično nosim prah papričica nadohvat ruke«, objasnila je Lucinda. Pogledala je umrljane i poderane plave svilene suknje večernje haljine. »No nisam uputila madam LaFontaine da ušije džep u ovu haljinu. Zato sam se morala boriti s torbom, što je beskrajno zakompliciralo stvari.«

Caleb je zatresao glavom. »Pretpostavljam da bih trebao biti zapanjen, ali ipak nisam. Očito je da se žene u ovoj obitelji znaju brinuti za sebe.«

»Još uvijek ne mogu vjerovati da su te večeras gotovo oteli, Lucy.« Patricia je zadrhtala. »Ne mogu ni razmišljati o tome. I to u ulici Guppy od svih mjesta. Uvijek si govorila da se ondje osjećaš prilično sigurno.«

»Ondje i jesam sigurna«, rekla je Lucinda.

»Vjeruj mi, ti zlikovci ne žive u tom susjedstvu. Rossovi i drugi bi ih odmah prepoznali.

Pretpostavljam da su se ti lakaji motali u blizini, nadajući se da će iznenaditi neopreznu žrtvu.

Kada su vidjeli moju kočiju zaključili su da ću biti laka meta. Čovjek bi mogao reći da prilika čini lopova.«

»Ne.« Calebov glas bio je dubok i siguran. »Nisu vas odabrali slučajno. Večeras su vas namjerno pokušali oteti. Da su uspjeli, nimalo ne sumnjam da bi vas ubili. Vlasti bi sljedećeg dana izvukli vaše truplo iz rijeke.«

Ostavši bez riječi, Lucinda je mogla samo zuriti u njega.

Patricijina šalica glasno je lupala na tanjuriću. Pogledala je Caleba, usta otvorenih u šoku.

Lucinda se prva oporavila. »Zašto bi me ta dvojica željela ubiti? Sigurna sam da nikad ranije nisam upoznala niti jednoga od njih.«

»Sudeći po opisima koje sam dobio od stanovnika ulice Guppy, to nisu bili obični lakaji ni najamni radnici. Nije im bilo nimalo stalo do tebe. Onaj tko ih je unajmio da vas otmu onaj je koji želi da umrete.«

Bol je prostrijelio Lucindino rame. »Bojala sam se da ćete to reći.«

»Niste odgovorili na pitanje, gospodine«, rekla je Patricia. »Zašto bi itko želio ubiti Lucy?«

Calebov izraz lica bio je hladan i smiren. Lucinda je mogla osjetiti energiju u atmosferi oko

njega. Na svoj način, on je lovio.

»Mislím da je očito kako je osoba koja je naručila otmicu otkrila da vodim istragu za vašu sestričnu«, rekao je. »Boji se da bi mi ona mogla dati tragove koji su mi potrebni da otkrijem dr. Basila Hulseya. A ako pronađem Hulseya, pronaći ću i one koji financiraju njegova istraživanja osnivačeve formule.«

Lucinda je vrlo mirno sjedila u naslonjaču. »Drugim riječima, netko iz Reda smaragdne plo-

čice večeras me je pokušao oteti i ubiti.«

Caleb je lagano nagnuo glavu. »Postoji devedeset i sedam posto šanse da se je baš to dogodilo.«

Zadrhtala je. »Pa, vi zaista ne pokušavate umotati stvari u celofan.«

»To nije moj stil, Lucinda. Zar biste radije da to činim?«

Nasmiješila se. »Ne, naravno da ne.«

Zadovoljno je kimnuo. »Nisam ni mislio. U tome smo vrlo slični. Draža vam je istina.«

»Najčešće jest«, rekla je ispod glasa.

Patricia se okrenula prema njoj. »No to znači da si u velikoj opasnosti, Lucy. Onaj tko je unajmio tu užasnu dvojicu zasigurno će te pokušati ponovno oteti.«

»Ipak, vjerojatno ne usred bijela dana«, rekao je Caleb, sada vrlo zamišljen. »I vrlo vjerojatno ne iz ove kuće. To bi bilo previše riskantno, zbog susjeda i posluge. Ne zaboravi da vas večeras nisu pokušali oteti sve dok niste bili u ulici Guppy.«

»Sigurno su motrili ovu kuću«, rekla je Lucinda. »Slijedili su me, vrebajući priliku.«

»Da«, rekao je Caleb. »No sumnjam da ćeš ponovno vidjeti bilo koga od njih. Red smaragdne pločice ne tolerira neuspjeh.«

Lucinda je zadrhtala. »Mislite li da će ih ubiti?«

Caleb je slegnuo ramenima. »To me ne bi iznenadilo, iako je moguće da će živjeti barem još

neko vrijeme. Zapravo, nadam se da hoće.«

»Zašto?« upitala je Patricia.

»Zato što imam mnogo pitanja za njih. Ako imaju imalo zdravog razuma, sakrit će se. Prema onome što sam čuo, Red svoje članove regrutira iz viših klasa. Takvi pojedinci vjerojatno nemaju potrebne veze da bi u kriminalnom podzemlju pronašli one koji ne žele biti pronađeni.«

Lucinda je podigla obrve. »No vi imate takve veze?«

»Pokoju«, rekao je. »Ni približno toliko mnogo koliko vjerujem da će mi u budućnosti trebati.

Agenciji će očitito biti potrebni takvi ljudi.«

»Jeziva pomisao«, rekla je Lucinda.

»U međuvremenu, ne mogu neprestano biti s vama i gospođicom Patricijom,« nastavio je,

»zato ću zaposliti tjelohranitelja da čuva obje.«

Prostrijelila ju je panika. »Mislite li da je i Patricia u opasnosti?«

»Vi ste očitito primarna meta«, rekao je. »No da sam na mjestu onoga tko stoji iza noćasnih aktivnosti, promatrao bih vašu rođakinju kao elegantan način da vas namame u zamku.«

»Da, naravno«, šapnula je Lucinda. »Na to nisam pomislila.«

Patricia je bila vidljivo impresionirana. »Bez uvrede, gospodine Jones, no vi razmišljate na stvarno neobičan način.«

»Vi niste prvi koji mi ukazuje na tu nesretnu naviku.« Zastao je i izvukao sat. »Gotovo je sedam. Moram odmah poslati poruku. Želim da tjelohranitelj dođe na ovu adresu što je ranije moguće kako bih ja mogao nastaviti s drugim aspektima ove istrage.«

Lucinda je spustila šalicu. »Nikad nisam imala posla s tjelohraniteljem. Nisam posve sigurna kako se čovjek treba ponašati prema takvoj osobi.«

»Razmišljajte o njemu kao o lakaju«, rekao je Caleb. Otvorio je ladicu stola i izvukao list papira. »Drugim riječima, pobrinite se za to da vam je uvijek pri ruci.«

Ira Ellerbeck otvorio je poklopac svoje sićušne zlatno-smaragdne burmutice. Izvježbanim pokretom uzeo je prstohvat žućkastog praha, podignuo ga prema nosu i ušmrkao.

Šmrkanje više nije bio moderan način uzimanja duhana jer su ga zamijenile cigarete i cigare.

Osobno, smatrao je biljku *Nicotiana tabacum* odbojnom u svakom obliku. No, tu biljku nije ni nosio u svom sićušnom spremniku. Droga u burmutici bila je snažnija i nebrojeno puta opasnija.

Odmah je osjetio trenje povišene svijesti i otvorio se ključajućim strujanjima koja su kružila golemim staklenikom. Gomila halucinogenih kaktusa i gljiva, velebilja, turske metvice, bunike, opijumskih makova i još mnogo toga - a sve brižno kultivirano i križano uz pomoć njegova jedinstvenog dara da pojača njihova otrovna i opojna svojstva - oda-šiljala je svoje mračne energije u atmosferu. Njegovi živci smirili su se u trenutku i samopouzdanje mu se vratilo.

Pogledao je svog sina. Allister se naslonio na rub radnog stola s dokonom elegancijom.

»Sto je pošlo po zlu?« upitao je Ellerbeck koji je sada već potpuno povratio samokontrolu, barem na neko vrijeme.

»Dvojica lopova koje sam unajmio pretrpjela su neuspjeh.« Allisterova usta su se iskrivila u očitom preziru. »Prema glasinama u ulici Guppy, gospođica Bromley odvrtila im je pozornost nekom stvari koja im je opekla oči i otežala im disanje. U nastaloj zbrci uspjela je pozvati pomoć.«

Ellerbeck je osjetio nalet bijesa. Uz velik napor volje uspio je potisnuti taj osjećaj koji mu je odvrćao pozornost. Formula je imala

neke naporne popratne efekte, a jedan od njih bio je taj da, osim što je privremeno pojačavala njegova oslabljena paranormalna čula, potiče neke nasilne emocije. Nažalost, nije otkrio taj problem sve dok nije Allistera naviknuo na tu drogu.

Sada je bilo prekasno za obojicu. Nada je brzo blijedjela. Imao je još samo nekoliko mjeseci, u najboljem slučaju. Ako Hulsey uskoro ne smisli poboljšanu verziju formule, sve će biti izgubljeno.

»Moraš se riješiti obojice«, rekao je. »Ako im Jones uđe u trag...«

»Ne brini.« Allister se nasmiješio, uzbuđen od pomisli na još dva ubojstva. »Večeras ću se pobrinuti za Sharpvja i Perretta. U međuvremenu, malo je vjerojatno da će oni otići na policiju. To bi bilo identično priznanju sudionništva u pokušaju otmice. Čak i ako budu razgovarali s Jonesom, ne predstavljaju opasnost za nas. Nikako ne mogu znati tko sam.

Koliko oni znaju, trebali su oteti gospođicu Bromley kako bi je prodali kao prostitutku. Zaista nema problema, uvjeravam te.«

»Prokletstvo, zar ne vidiš? Problem je u tome što Caleb Jones sada zna da je netko pokušavao oteti Bromleyevu. Otišao je tako daleko da je doveo tjelohranitelja u njezino kućanstvo.«

Bio je tako siguran da će uklanjanje apotekarke završiti tu stvar; tako siguran da će otkrivanjem Daykinicina sudjelovanja u trovanju Jones smatrati istragu završenom.

Umjesto toga Jones je nastavio istraživati. U trenutku očaja odlučili su se riješiti Lucinde Bromley. Sada je i taj plan propao.

Thaxter mu je donio vijesti prije jednog sata. Prema glasinama koje su jutros kružile klubovima, Caleb Jones bio je u intimnoj vezi s Lucindom Bromley. Moglo je postojati samo jedno logično objašnjenje, a ono nije bilo romantične prirode. Jones je krenuo u lov.

»Zbog čega misliš da je Edmund Fletcher tjelohranitelj?« pitao je Allister. »Prema riječima služavke s kojom sam danas popodne razgovarao na trgu Landreth, on je obiteljski prijatelj koji će neko vrijeme ostati kod gospođice Bromley i njezine sestrične.«

Ellerbeck se odupro porivu da baci tešku kantu za zalijevanje kroz stakleni zid. Umjesto toga je podigao staklenku i krenuo puteljkom pored svoje zbirke biljki mesožderki. Primijetio je da jedna od velikih

biljaka *Nepenthes rajah* još uvijek probavlja svoj posljednji obrok, sićušnog miša.

Stao je ispred intenzivno zelene biljke *Dionaea*.

»To bi bila prevelika slučajnost«, rekao je. »Govorimo o Calebu Jonesu. On je sigurno osjetio što se je sinoć stvarno dogodilo. Nema nikakve sumnje da je Fletcher tjelohranitelj.«

»Lako bih se mogao riješiti Fletchera za tebe.«

Ellerbeck je uzdahnuo. »Jones bi jednostavno postavio još čuvara u Bromleyino kućastvo.«

»Mogu se pobrinuti i za Jonesa.«

»Nemoj biti tako siguran u to.«

Allister se napeo od bijesa kao što bi uvijek činio kada bi Ellerbeck natuknuo da njegov dar ima svoja ograničenja.

»Rekao si mi da Jones ima samo nekakav intuitivni dar«, rekao je Allister. »Možda je jako dobar u šahu, no njegova sposobnost neće ga zaštititi od onog što ja mogu učiniti.«

Gnjev je preplavio Ellerbecka poput vrele kiseline koja ga je tjerala da poželi zavrištati.

Pokušao je, no nije uspio sakriti emocije u svom glasu. »Grom i pakao, zar ne vidiš? Kad bi uspio ubiti Caleba Jonesa, imali bismo još veći problem od onoga s kojim se sada suočavamo.«

»Sto želiš reći?«

Ellerbeck se borio protiv svoje frustracije. Kad samo pomisli kako je nekoć vjerovao da bi droga mogla spasiti njegova sina. Allister je oduvijek bio opasan. Njegovo ludilo pokazalo se u ranoj dobi. No nekoliko tjedana nakon što je počeo uzimati formulu činilo se da je postao stabilniji. Ipak, za nekoliko su se dana pojavili popratni efekti.

»Razmisli o tome što predlažeš«, rekao je Ellerbeck. »Ubojstvo Caleba Jonesa privuklo bi pozornost gospodara, Vijeća i cijele obitelji Jones. To je posljednje što želimo.«

»No nitko ne bi trebao znati da je Jones ubijen«, insistirao je Allister. »Znaš kako ja radim.«

Izgledalo bi da je umro od srčanog udara, baš kao Daykinica.«

»Nije uobičajeno da muškarac u najboljim godinama umre od srčanog udara.«

»Povremeno se i to događa.«

»Ne u obitelji Jones. Oni su prilično zdravi. Tvoje metode mogle bi zadovoljiti članove Vijeća, no vjeruj mi kad ti kažem da bez vrlo uvjerljivog objašnjenja nitko u klanu Jonesovih ne bi vjerovao da je Caleb Jones umro prirodnom smrću. Ni za trenutak. Gospodar i svi ostali u tom prokletom obiteljskom stablu prevrnuli bi svaki kamen u Londonu dok ne bi pronašli odgovore.«

»Ne bi pronašli ništa.«

»Nemoj biti tako siguran u to. Sumnjam da bi itko od nas preživio istragu koja bi se pokrenula. Čak i ako nas Jonesovi ne bi uspjeli otkriti, Prvi krug bio bi bijesan. Vođe bi se pobrinuli da potpuno ostanemo bez našeg izvora droge.«

»Imamo Hulseya. On može nastaviti izrađivati formulu.«

»Prvi krug bi nam ga uzeo u trenutku.«

Allister je počeo koračati duž jednog od pute-ljaka. »Našli bismo uvjerljivo objašnjenje.

Grom i pakao, otkuda ti taj neprirodan strah od obitelji Jones?«

»Postoji razlog zašto je svaki gospodar Ezoteričnog društva još od osnivanja te organizacije bio Jones.«

»Naravno da postoji razlog. Sam osnivač bio je Jones. Nije nikakva tajna zašto je njegovo potomstvo uvijek imalo toliki utjecaj u Društvu. To je jednostavno tradicija.«

Tradicija je imala svoju ulogu, pomislio je Ellerbeck. Ali i moć i dar. Nije se moglo osporiti da je u krvnoj liniji obitelji Jones i jedno i drugo snažno. U tom su klanu lovci bili osobito brojni. Sasvim slučajno Caleb Jones nije bio obdaren tim obiteljskim darom, no mnogi od onih koji bi pošli u potragu za njegovim ubojicom zasigurno bi posjedovali takve natprirodne predatorske sposobnosti.

Ako je samo djelić legendi koje kruže o toj obitelji istinit, bilo je sigurno da bi svoju potragu tjeroali do vrata pakla i dalje.

No nije imalo smisla pokušavati to objasniti Allisteru. Osim tračka ludila, on je bio obdaren i prirodnom bahatošću koja je obilježavala sve mladiće u ranim dvadesetima. Nikakve očeve riječi nisu mogle to poništiti. Jedina nada koja je postojala za njih dvojicu bila je da Hulsev pripravi poboljšanu verziju droge.

Moram nam kupiti malo vremena.

Razmislio je o onome što je Allister upravo rekao. *Smislit ćemo uvjerljivo objašnjenje.*

Promatrao je pauka na dnu staklenke. On mu je uzvratio pogled svojim jezivo neljudskim očima. Članovi Prvog kruga bili bi jednako toliko bez milosti ako bi otkrili da su stvari pošle naopako.

Uvjerljivo objašnjenje. To bi predstavljalo veliki rizik, no možda bi moglo upaliti. Nisu imali što izgubiti. On je umirao, a njegov sin padao je natrag u ludilo.

»Možda si u pravu«, konačno je rekao Ellerbeck. »Možda bismo trebali ukloniti Caleba Jonesa.«

»Znam da bi ti bilo draže da izbjegavamo svaki kontakt s Društvom i Jonesovima«, rekao je Allister, osjećajući da mu se otvaraju nove mogućnosti. »No više nemamo izbora. Sviđalo nam se to ili ne, zahvaljujući Lucindi Bromley, Caleb Jones uvučen je u ovu stvar. Ti tvrdiš

da je opasan.«

»On je Jones«, jednostavno je rekao Ellerbeck.

»Vrlo dobro, ako ne možeš smisliti način da ga uvjeriš da napusti taj slučaj, nemamo drugog izbora nego ga se riješiti prije no što otkrije tragove koji bi ga odveli do Hulseya. Doktor neće izdržati ni pet minuta ispitivanja.«

»On je cijelo vrijeme bio slaba točka u ovom poslu. No trebamo ga, AUistere. On je jedini daroviti čovjek kojega poznajem, a koji bi mogao smanjiti popratne učinke formule.«

»Droga radi vrlo dobro što se mene tiče.«

To je zato što si već lud, pomislio je Ellerbeck. Velika depresija prijetila je da ga utopi.

Njegov jedini sin bio je luđak s darom za ubojstva.

Postavio je staklenku na radnu klupu, izvukao burmuticu i ušmrkao još prstohvat droge.

U istom trenu raspršila se je težina njegovih morbidnih misli. S vremenom će Hulsej usavršiti formulu i Allister će biti spašen. *A i ja.*

Vrijeme je bilo od ključne važnosti.

»Dao si mi ideju.« Išekivanje je pulsiralo kroz njega. »Možda smo bili suviše oprezni u svom pristupu. Očajnička vremena zahtijevaju očajničke mjere.«

Allister je na trenutak bio zatečen tim priznanjem, no ubrzo se oporavio. »Ne brini, bez pro-hlema ću se riješiti Caleba Jonesa za tebe.«

»Vjerujem ti. No morat ćeš izvesti taj poduhvat iui način koji će zadovoljiti obitelj Jones. Oni moraju biti pod snažnim dojmom da tu ne treba tražiti nikakvu tajnu. Smrt koja izgleda kao srčani ili moždani udar neće biti dovoljna.«

Allister se iskesio. »Imaš li nekakav plan?«

»Ako bi Caleba Jonesa pronašli mrtvog, samo bi jedna stvar mogla zaustaviti njegovu obitelj da ne rastrgaju cijeli London u potrazi za ubojicom.«

»Sto?«

»Ubojičina smrt.«

Allisterovo čelo se namrštilo. »Namjeravaš baciti sumnju na nekog drugog?«

»Da.« Vrlo sličan plan već je jednom uspio, pomislio je Ellerbeck. Nema razloga da ponovno ne upali.

Allister je izgledao sumnjičavo. »Sviđa mi se ta ideja, no da bude uvjerljiva, dokazi moraju ukazivati na nekoga tko ima vrlo snažan motiv.«

»Ne samo motiv, nego i trovačku povijest. Drugim riječima, savršen sumnjivac.«

Allisterovo lice nekoliko je trenutaka bilo bezizražajno. Zatim mu je sinulo.

»Lucinda Bromley?« rekao je lagano povisivši glas od zapanjenosti.

»Prema svim izvještajima, Jones je u intimnoj vezi s njom. Gospođica Bromley otrovala je svog posljednjeg ljubavnika. Zašto ne i sljedećeg?«

Allister se nasmiješio svojim polaganim, hladnim osmijehom. »To je proketo genijalno. Neće biti problem izrežirati scenu kako bi izgledalo da je Jones umro od otrova.«

»Znam da misliš kako će on biti lagana meta, no to treba pažljivo isplanirati. Ne možemo si priuštiti nove pogreške.«

»Ne brini, pobrinut ću se za sve.«

Ellerbeck je ponovno podignuo staklenku, skinuo joj poklopac i okrenuo je naopako. Pauk se otkotrljao u krvavo crvena usta Venerine muholovke. Nazubljene lisnate ralje zatvorile su se brže no što ih je oko moglo pratiti i zapečatile paukovu sudbinu.

Ellerbeck je na trenutak promatrao paukovu beskorisnu borbu. Plan će upaliti. Mora upaliti.

»Gospodin Fletcher zasigurno nije lakaj«, tiho je bjesnjela Patricia sljedećeg prijepodneva.

»Štoviše, on se očito i ne zna tako ponašati. Vidi ga kako se naslanja na zid i jede sendviče kao da je gost u ovom kućanstvu.«

Lucinda je izmijenila brz pogled s lady Milden. Bilo je dva i trideset popodne, a primaća soba bila je ukrašena s više od pola tuceta elegantno odjevenih mladića. Kroz prozor je mogla vidjeti još dvojicu prilično nervozne gospode u ranim dvadesetima kako se penju uza stube noseći bukete u rukama.

Soba je već bila krcata svakojakim rezanim cvijećem. Bila je prisiljena prigušiti svoja čula kako bi potisnula zadah propadanja, no Patricia i lady Milden cvjetne su darove smatrale prekrasnim.

No njezina osjetila nije protresla samo esencija gomile mrtvog cvijeća. Slabe struje paranormalne energije lagano su pulsirale prostorijom. Svi Patricijini obožavatelji bili su članovi Društva. To znači da je svaki od njih bio obdaren određenim darom. Stavite toliko nadarenih ljudi u zatvoren prostor pa će čak i osoba minimalne osjetljivosti primijetiti nešto u atmosferi, pomislila je.

Gospođa Shute i dvije njezine nećakinje koje su došle pomoći s očekivanom gomilom udvarača neprestano su ulijetale i izlijetale noseći svježeg skuhan čaj i beskrajn niz sendviča i kolačića. Bilo je zapanjujuće koliko zdravi mladi muškarci mogu pojesti, razmišljala je Lucinda.

Društvena pravila koja su vladala ovakvim susretima mladih dama i gospode bila su vrlo stroga. Patricia je bila smještena u naslonjaču ispred čajnika. Lucinda i lady Milden sjedile su na stolcima sa svake strane, okružujući je, no istodobno dajući prostora obožavateljima da priđu Patriciji i popričaju s njom.

Nijedan od mladića nije trebao ostati dulje od deset ili najviše petnaest minuta, no prošlo je pola sata i do sada nitko nije otišao, a novi su stizali svake minute. Naizmjenice su davali komplimente Patriciji, no pod budnim očima lady Milden i Lucinde ni jedan od njih nije uspio dugo održavati razgovor.

»Složiti ću se da gospodin Fletcher nipošto ne može proći kao lakaj«, mirno je rekla Lucinda.

»Zbog toga smo ga lady Milden i ja odlučile predstaviti kao obiteljskog prijatelja.«

»Ali on nije obiteljski prijatelj«, otrešla se Patricia. »On bi trebao biti nekakav sluga, no uopće ne slijedi naredbe. Rekla sam mu da ostane vani u hodniku. I odande je bez problema mogao motriti. Umjesto toga je insistirao na dolasku ovamo.«

Lucinda je morala priznati da Edmund Fletcher nije bio ono što je itko od njih očekivao od tjelohranitelja. Čovjek bi pretpostavio da muškarci koji odabiru takvu karijeru dolaze s ulice.

Gospodin Fletcher, s druge strane, nije se samo odijevao kao moderni mladi gospodin nego je imao i manire, držanje i - što je bilo najteže imitirati - naglasak dobro odgojenog i obrazovanog muškarca. Također je bio, osjetila je, muškarac značajna dara.

»Samo ignorirajte gospodina Fletchera«, vedro je savjetovala lady Milden. »Mislim da samo pokušava obaviti svoje dužnosti.«

»Ne samo što ne prihvaća naredbe nego ih i pokušava davati«, promrmljala je Patricia. »Imao je toliko drskosti da me obavijesti kako ne bih trebala stajati ispred prozora. Možete li to zamisliti?«

Mladić rumena lica s oklijevanjem je prišao noseći praznu šalicu. Patricia mu je uputila ono što je Lucinda smatrala iznimno zanosnim osmijehom.

»Još čaja, gospodine Riverton?« upitala je Patricia.

»Da, hvala vam, gospođice McDaniel.« Očaran, Riverton je pružio svoju šalicu. »Iz onoga što ste rekli na balu shvatio sam da vas zanima arheologija.«

»Jest, tako je, gospodine«, Patricia je elegantno ulila čaj u njegovu šalicu. »To je moja strast.«

»Ja je također strastveno volim«, rekao je Riverton.

»Doista?« Patricia se ponovno blistavo osmjehnula.

S druge strane sobe Edmund Fletcher zakolutao je očima i slistio ostatak sendviča. Lucindi se učinilo da je od njegove reakcije Patricia još sjajnije zablistala.

Gospoda Shute pojavila se na vratima. »Gospodin Sutton i gospodin Dodson.«

Novopridošle su uveli u primaću sobu. Lucindi se učinilo da je osjetila porast razine energije dok su oni već prisutni odmjeravali nove suparnike. Lady Milden činila se iznimno zadovoljna svojim postignućem. Edmund Fletcher pojeo je još jedan sendvič i izgledao kao da se još više dosađuje.

Drhtaj svjesnosti naveo je Lucindu da ponovno pogleda kroz prozor. Vidjela je Caleba kako silazi iz kočije i penje se uza prednje stubište. Nakon nekoliko sekundi začula je njegov dubok glas iz hodnika.

Gospođa Shute ponovno se pojavila. »Gospodin Jones.«

Caleb je ušao u primaću sobu poput prirodne nepogode. Šum muških glasova naglo je utihnuo. Mladi muškarci maknuli su se s puta došljaku gledajući ga s mješavinom opreza, divljenja i zavisti, kao što bi mladunčad mogla gledati potpuno odraslog lava. Razina energije u primaćoj sobi podigla se za nekoliko stupnjeva.

Caleb je jednom kimnuo Edmundu Fletcheru koji mu je uzvratio tihi pozdrav uljudnim nagnjanjem glave.

Ignorirajući druge muškarce u blizini, Caleb je stao ispred Lucinde, Patricije i lady Milden.

»Moje dame«, rekao je. »Mogu li posuditi gospođicu Bromley na trenutak? Zaista bih želio obići njezin staklenik.«

»Da, naravno«, rekla je lady Milden prije no što je Lucinda mogla progovoriti u svoje ime.

»Samo itrijed. Patricia i ja ćemo se same lijepo snaći.«

Lucinda je ustala i krenula prema vratima s Calebom. Nije progovorila dok nisu izišli na hodnik.

»Obići moj staklenik, gospodine Jones«, rekla je oporo.

»To mi se činilo kao dovoljno razumno objašnjenje da vas izvedem iz primaće sobe.«

»Cijenim to. Dobro će mi doći odmor. Bolno je gledati svu tu revnu gospodu koja pokušava pristojno razgovarati s Patricijom.«

»Izgleda da ženidbeno posredništvo dobro napreduje«, primijetio je.

»Da. Lady Milden nada se da će za nekoliko dana pronaći idealnog muškarca za nju.«

»Sto je s gospođicom Patricijom? Pokazuje li ona ikakve znakove zanimanja za ikoga od mladića koje sam ondje vidio?« upitao je Caleb.

»Šarmantna je prema svima njima i čini se da uživa u njihovu društvu, no jedini jaki osjećaj koji sam uspjela primijetiti bilo je neobjašnjivo neprijateljstvo prema gospodinu Fletcheru.«

»Koga vruga joj se on zamjerio?«

»Bojim se da je to djelomično njegova krivnja. Jasno joj je dao do znanja da nema visoko mišljenje o njezinim obožavateljima, a ni o

čitavom tom projektu. Vjerujem da smatra kako je Patricijin pristup pronalaženju supruga suviše poslovan. Rekao je nešto u stilu da se osjeća kao da prisustvuje aukciji stoke u Tattersallu.«

Caleb se namrštio. »To je neobično gledište. Meni korištenje savjetodavnih usluga lady Milden izgleda kao izrazito učinkovit i logičan pristup tom problemu.«

»Da, gospodine Jones, to ste već rekli.« Povala ga je u knjižnicu.

»Kako je danas vaše rame?«

»Još uvijek je pomalo bolno, no to se moglo očekivati. Shute se također lijepo oporavlja.

Pretpostavljam da ste danas došli ovamo jer imate neke novosti o napretku vaše istrage?«

»Ne.« Otvorio je vrata i pustio je ispred sebe u staklenik. »Danas sam došao ovamo jer zbog svih tih događanja nismo imali priliku popričati.«

»O čemu?«

»Kolibi za sušenje.«

Užasnuta, okrenula se prema njemu. Mogla je osjetiti kako joj rumenilo oblijeva lice, no uspjela je zadržati hladan i smiren glas; svjetska žena u svakom smislu. A to je i postala zahvaljujući onome što se zbilo u kolibi za sušenje, pomislila je.

Lagano je pročistila grlo. »Ne mislim da je razgovor o toj temi nužan. Takve stvari povremeno se događaju između zrelih muškaraca i žena.«

»Meni se ne događaju. Nikad u životu nisam doživio susret takve prirode u kolibi za sušenje.«

Vrlo oprezno je zatvorio vrata i pogledao je s uznemirujuće pribranim izrazom. Njegovo lice bilo je ozbiljnije no obično. »Očito je da je to iskustvo i za vas bilo novo.«

»Nije da sam imala mnogo prilika takve vrste, gospodine«, rekla je ljuti to. »O čemu se tu ima razgovarati?«

»U normalnim okolnostima, o braku.«

»*Braku.*«

»Nažalost, nisam u položaju ponuditi vam ga.«

Počela se osjećati prilično nestabilnom. Automatski je primila najbliži čvrsti predmet, radnu klupu, i pokušala normalno disati.

»Uvjeravam vas da nikad nisam očekivala takvu ponudu.« Mahnula je rukom na način za koji se nadala da izgleda poput ležernog odbacivanja. »Nisam nedužna mlada dama poput Patricije koja mora čuvati svoju reputaciju. Zaboga, moja je nepovratno uništena kad je moj zaručnik umro.«

»Bila si nedužna«, rekao je kao da smatra da je počinila neki veliki zločin. »Znao sam to i prije no što sam vas poveo u kolibu za sušenje, no to sam odlučio ignorirati.«

Sada je shvatila. Nije ju okrivljavao. Optuživao je sebe da je počinio zločin.

Izravnala je ramena. »Imam dvadeset i sedam godina, gospodine. Vjerujte mi da radosti nedužnosti imaju svoje granice. U jednom trenutku neznanje više nije blagoslov. Noćasnje događaje smatram izrazito prosvjetljujućima i... i poučnima.«

»Poučnima?« ponovio je neutralnim tonom.

»I prosvjetljujućima.«

»Drago mi je čuti da smatrate da naši trenutki u kolibi za sušenje nisu bili potpuno izgubljeno vrijeme.«

Treptala je. Njegov ton nije se promijenio, no nešto joj je govorilo da ga je uvrijedila. Dobro.

Neka se uvrijedi. Trenutačno se nije osjećala nimalo milosrdnom prema njemu. Uzela je par vrtnih škara i počela rezati uvenule cvjetove orhideja.

»Nemojte više ni trenutka provesti razmišljajući o našem susretu u kolibi za sušenje, gospodine Jones«, rekla je.

»To će biti problem. Ne mogu prestati razmišljati o tome.«

Bila je toliko zatečena da je gotovo odrezala mladi pupoljak. Puis joj je podivljao. Vrlo oprezno odložila je škare.

»Sto ste rekli?« upitala je.

Provukao je prste kroz kosu. »Shvatio sam da će uspomene na proteklu noć zauvijek biti sa mnom.«

Nije se činio oduševljenim tim otkrićem.

»Zao mi je ako to smatrate problemom, gospodine Jones.« Sada je već zvučala zajedljivo.

»Možda ste trebali razmišljati o mogućnosti takvog ishoda prije no što se predložili šetnju do kolibe za sušenje.«

»Ne kažem da su uspomene problem. No trebat će mi neko vrijeme da se prilagodim tome.«

Namrštio se. »Uvijek sam uspijevaao potisnuti takve nasrtljive misli kad bih se poželio koncentrirati.«

»Ja sam sada nametljiva misao?« Prekrižila je ruke ispod prsa. »Gospodine Jones, možda bi vas moglo zanimati da to nije kompliment kakav žena želi čuti od muškarca nakon intimnog susreta.«

»Loše se nosim s time, zar ne?«

»Da«, procijedila je kroza zube. »Tako je.«

»Bez sumnje zato što pokušavam izbjeći temu braka.«

Ohladila se. »Vi ste taj koji je započeo tu temu. Ne ja.«

»Lucinda, imate svako pravo očekivati bračnu ponudu. Ja se smatram časnim čovjekom.

Trebao bih vam to ponuditi. Žao mi je što moram reći da ne mogu.« Zastao je. »Pa, svakako ne sada. Možda i nikad.«

Bol se je miješala s bijesom gnječeći njezino srce toliko jako da je jedva mogla disati. Ne da se željela udati za njega, pomislila je. No bilo bi lijepo znati da je susret u kolibi za sušenje njemu bio nešto više od mrlje na časti i nekoliko nametljivih misli.

Utočište je pronašla u ponosu.

»Osvrnite se oko sebe, Calebe Jones.« Mahnula je rukom pokazavši staklenik i veliku kuću iza njega. »Zar nije očito da se ne moram udati ni za koga? Sama sam preživjela veliki skandal. Lijepo upravljam nasljedstvom koje sam dobila od roditelja i živim ugodnim životom. Imam svoju strast prema botanici, a pomaganje ljudima iz ulice Guppy pričinjava mi neizmjereno zadovoljstvo. To je više no što je potrebno da ženi ispuni život. Vjerujte mi, za damu u mojoj situaciji ljubavna je veza praktičnija od braka.«

»Da, vidim.« Njegove tamne obrve spojile su se u divljoj crti iznad njegovih očiju. »Jasno mi je da ne uspijevam zadovoljiti većinu vaših očekivanja od supruga.«

»Nije u tome stvar, gospodine.«

»Hipotetski govoreći, što bi vam muškarac u mom položaju trebao ponuditi kako bi vas naveo da se udate za njega?«

Već je dobro upoznala taj hladan, intenzivan pogled. Caleb je osjetio da treba riješiti još jedan misterij.

»Trebao bi mi ponuditi ljubav, gospodine«, rekla je. »A ja bih trebala moći uzvratiti mu osjećaje.«

»Vidim.« Lagano se okrenuo kao da ga je naglo zainteresirala obližnja biljka *Welwitschia mirabilis*. »Oduvijek sam smatrao da je ljubav nemoguće izmjeriti ili opisati na ikakav jasan i smislen način.«

To je bio pravi logičan, znanstveni um na djelu. Ako se nešto nije moglo objasniti, bilo je lakše pretvarati se da to ne postoji. Gotovo da ga je mogla žaliti.

Gotovo.

»Da.« Hladno se je nasmiješila. »Ljubav je nemoguće definirati riječima. Baš kao što je paranor-malne boje cvijeća koje vidim kada otvorim svoja osjetila nemoguće opisati.«

Pogledao ju je preko ramena. »Ako je tako, kako netko može znati da je to iskustvo?«

To ju je zaustavilo. Nije mu mogla priznati osjećaje koje gaji prema njemu. On je bio, u svojoj srži, pošten čovjek. Zbog toga ga je jutros i mučila grižnja savjesti. Nije mu željela dodatno otežati taj teret krivice. Naposljetku, bila je jednako odgovorna za ono što se zbilo među njima. Štoviše, nije žalila zbog tog nevjerojatnog iskustva iako sada plaća cijenu.

Podignula je kanticu i počela marljivo zalijevati žensku paprat. »Lady Milden kaže da je to stvar intuicije, osjećanja svojevrsne psihičke povezanosti.« *Baš kao što sam ja osjetila u kolibi za sušenje.*

Oči su mu se stisnule. »Jeste li osjećali takvu vrstu veze sa svojim zaručnikom?«

Posve izvan sebe, prilično je naglo spustila kanticu. Sirom je otvorila svoja osjetila, crpeći utjehu iz životne energije staklenika.

»Ne«, rekla je, ponovno zadobivši dio kontrole. »No činilo se da je u svakom smislu idealan za mene. Ispunio je sve zahtjeve s mog popisa. Sve do posljednjeg. Bila sam sigurna da će se između nas roditi ljubav. Kako ne bi? Vidite, to obećavaju svi priručnici o bračnoj sreći.

Pažljivo odaberite supruga i ljubav će uslijediti.«

»Dobri Bože. Zar postoje i knjige o toj temi?«

Njegova zapanjenost bila bi zabavna u nekim drugim okolnostima, zaključila je.

»Na stotine njih«, rekla je. »Da i ne spominjemo bezbrojne članke koji izlaze u ženskim časopisima.«

»Prokletstvo, to nisam znao. Nikad nisam čuo za takve knjige i članke za muškarce.«

»Vrlo vjerojatno zato što se muškarcima ne bi dalo to čitati«, rekla je. »Zašto i bi? Brak za njih ne predstavlja takav rizik kao za žene. Muškarci uživaju mnogo više prava i sloboda. Ne moraju neprestano brinuti da će ih izopćiti iz pristojnog svijeta ako ih uhvate u kompromitirajućoj situaciji. Mogu putovati kad i kamo žele a da ih nitko čudno ne gleda.

Mogu birati između mnogih zanimanja. Nesretan brak lako mogu nadoknaditi skupom lju-bavnicom. A ako muškarac ipak odluči napustiti svoju suprugu, može biti siguran da će mu brakorazvodni zakoni u svakom smislu ići na ruku.«

»Možete prestati s predavanjem, Lucinda«, rekao je Caleb oporo. »Ne brinite, svaki muškarac iz obitelji Jones dovoljno ga je često slušao od žena iz naše obitelji.«

Zacrvenjela se. »Da, naravno. Oprostite mi. Vjerujem da imate vrlo moderna gledišta o temi ženskih prava.« *Što je vjerojatno jedan od mnogih razloga zašto sam se zaljubila u tebe.*

Namrštio se. »Kažete da je vaš zaručnik ispunio baš svaki zahtjev s vašeg popisa?«

Uzdahnula je. »Ponovno imate onakav pogled.«

»Kakav pogled?«

»Onaj koji mi govori da ste otkrili tragove još jedne tajne. Odgovor na vaše pitanje je da.

Gospodin Glasson činio se zaista savršenim. Gledajući unazad, bilo je zapanjujuće koliko je bio savršen. No tek nakon što smo se zaručili shvatila sam istinu. On je ispunio samo jedan od mojih zahtjeva.«

»Koji?«

»Zaista je bio vrlo darovit«, rekla je. »Mogla sam to osjetiti kad sam bila u njegovoj blizini.«

»Botanički?«

»Ne, iako je posjedovao neka znanja o toj temi. Na kraju sam otkrila da je sve u vezi s njim bilo prijetrovno. Ipak je nekako uspio uvjeriti ne samo mene nego i moga oca da bi mi bio idealan suprug.«

»Drugim riječima, bio je nadaren za prijevaru.«

»Da, što je prilično zapanjujuće.« Zatresla je glavom, još uvijek zbunjena time kako ju je prevario Ian Glasson. »Čak je i tata bio prevaren, a uvjeravam vas da je moj otac odlično prosuđivao ljude.«

Calebov izraz lica postao je još zamišljeniji. »Zvuči kao da je Glasson posjedovao kameleonski dar.«

Trepnula je. »Sto?«

»U slobodno vrijeme osmišljam taksonomiju različitih vrsta snažnih darova. Društvu je potrebna korisnija metoda klasificiranja i opisivanja načina na koji se manifestiraju snažne paranormalne sposobnosti.«

»Iznenadujete me, gospodine«, rekla je, zabavljena. »Mislila sam da nemate slobodnog vremena.«

Ignorirao je tu primjedbu u trenutku prešavši na novu temu. »Kod većine nadarenih ljudi, paranormalne sposobnosti ne uzdižu se iznad razine nejasne, općenite osjetljivosti.«

»Intuicija.«

»Da. No moja istraživanja povijesnih zapisa Društva kao i moja vlastita zapažanja ukazuju na to da, kad god se pojavi vrlo snažan dar, on je gotovo uvijek usko specijaliziran.«

To ju je već zaintrigiralo. »Kao što je moj dar za analiziranje energije biljaka?«

»Točno. Ili dar za hipnozu ili čitanje aure. Kameleoni imaju sposobnost ne samo osjetiti što netko drugi želi nego i tijekom kratkih razdoblja stvoriti iluziju da mogu ispuniti te želje.«

Namrštila se. »Koliko kratka razdoblja?«

»Potrebno je jako mnogo energije za održavanje te iluzije, osobito ako je potencijalna žrtva

inteligentna ili i sama posjeduje veliku količinu osjetljivosti. Prije ili kasnije, ta slika biva razbijena i otkriva se prava priroda kameleona.«

»To vjerojatno objašnjava zašto je gospodin Glasson vrlo rijetko dugo boravio u mom dru-

štvu.« Oklijevala je. »Iako smo u nekim prigodama, kad bismo posjetili kazalište ili predavanje, nekoliko sati proveli zajedno.«

»To su bile situacije u kojima je vaša pozornost bila usmjerena na druge stvari. Tada nije morao trošiti mnogo energije tijekom duljeg razdoblja.« Caleb ju je gledao proučavajući je.

»Sto vas je navelo da posumnjate kako nije ono za što se izdaje?«
Zacrvenjela se i lagano okrenula od njega. »Morate shvatiti da sam na početku našeg poznanstva bila vrlo impresionirana njegovom suzdržanošću.«

»Suzdržanošću?« Caleb je zvučao zbunjeno.

Caleb je bio genijalan muškarac, no ponekad je mogao biti zapanjujuće tupav.

»Gospodin Glasson bio je savršeni gospodin«, razjasnila je.

»Ne vidim zašto bi to trebalo pobuditi vaše sumnje.«

Okrenula se na peti kako bi mu ponovno bila okrenuta sučelice.
»Zaboga, Ian Glasson ljubio me je kao da sam njegova sestra ili tetka usidjelica. Riječi *čedno i nestrastveno* ne mogu to ni približno opisati. Trebam li biti još jasnija?«

Caleb je izgledao šokirano kad je konačno shvatio. »Zaboga. Ljubio vas je kao da ste njegova tetka?«

»Uvjeravam vas, izrazito je pazio na pristojnost.« Stegnula je ruku na kojoj je nosila prsten u malu šaku. »Sve dok me nije pokušao silovati u vrtovima Botaničkog društva Carstairs.«

U tom trenutku Caleb je sve vidio sa savršenom jasnoćom.

»Napao vas je jer ste toga dana pokušali razvrgnuti zaruke«, rekao je.

»Nakon smrti moga oca nešto se promijenilo u našoj vezi«, rekla je tiho. »Počela sam uočavati lanove mane. Jednom kad su mi oči bile otvorene mnoge su stvari uskoro postale očite. Otkrila sam da održava vezu s jednom udovicom.«

»Kad je shvatio da će vas izgubiti, učinio je jedino čega se mogao dosjetiti. Pokušao vas je kompromitirati toliko temeljito da nemate drugog izbora nego udati se za njega.«

Bila je šokirana brzim sažimanjem događaja, no oprezno je kimnula glavom. »Da, to je točno to što se dogodilo. Ispalo je da je od mene želio samo moje nasljedstvo.«

»Vidjeli su vas kako bježite iz udaljenog dijela vrta gdje vas je pokušao napastovati. Bili ste raščupani, a haljina vam je bila poderana. Takvo ponasanje bilo bi moguće ignorirati da je nakon njega uslijedilo vjenčanje. No nakon što se pročulo da su zaruke raskinute, naglo ste došli na zao glas.«

»Čestitam, gospodine. Temeljito ste istražili slučaj.«

Nešto u njezinu tonu reklo mu je da njezine riječi nisu bile zamišljene kao kompliment, no toliko je duboko uronio u labirint koji je konstruirao da nije obraćao pozornost na to. Krenuo je najbližom šljunčanom stazom, zalazeći dublje u džunglu.

»Jeste li ga posuli prahom od papričica?« pitao je.

»Ne, to nije bilo potrebno.«

»Kako ste pobjegli iz njegova stiska?«

»Gurnula sam mu lepezu u trbuh a zatim prema oku. Bio je prilično iznenađen, mislim, ili barem nespreman na takvu reakciju. Napravio je instinktivan pokret da zaštiti oči, pustio me i pobjegla sam.«

Caleb je zamišljao prizor dugačke sklopljene lepeze. »Nikad nisam imao pojma da te stvari mogu biti toliko opasne.« Počeo je osjećati divljenje. »Vrlo lukavo, Lucinda.«

»Da, pa, mislim da je to zbog svih tih ekspedicija lova na biljke. Čovjek nauči svašta.«

»Kažu da putovanje proširuje horizonte«, rekao je. »Nekoliko dana nakon završetka zaruka, lan Glasson je pronađen usmrćen otrovom.«

Čuo je kako njezine elegantne visoke čizme krčkaju po šljunčanom putu iza njega.

»Svi su pretpostavljali da sam ja odgovorna«, rekla je.

»Svi su grijeshili.«

Njezini koraci na šljunku postali su brži jer je pokušavala održavati njegov tempo. »Zbog čega ste tako sigurni u to? Nema sumnje da je lan bio otrovan.«

»Cijanidom, prema novinskim izvješćima.«

»Da.«

»To nije otrov koji biste vi upotrijebili. « Ogleđao se oko sebe promatrajući masu zelenila.

»Vi biste upotrijebili mnogo profinjeniju tvar koju bi bilo gotovo nemoguće otkriti. Siguran sam da u ovom stakleniku ne vlada nestašica sirovog materijala.«

Iza njega se začula kratka, napeta tišina.

»Mislim da ću to prihvatiti kao kompliment«, rekla je monotonim glasom.

»To je jednostavna činjenica.«

»Činjenica koju nitko drugi nije nikada primijetio.«

Stao je, sjeo na željeznu klupu, ispružio noge i zagledao se u veliku palmu čiji su listovi bili oblikovani poput lepeze. »Baš kao što nitko nije obratio nikakvu pozornost na činjenicu da je vaš otac navodno počinio samoubojstvo pištoljem te da je njegov partner također ubijen cijanidom, a ne nekim biljnim otrovom.«

Sjela je kraj njega. Njezina bogato nabrana haljina dodirnula je njegovu nogu. Otvorio je svoja čula njezinoj energiji.

»Sto želite reći, gospodine Jones?« pitala je tiho.

Mogao je osjetiti novu napetost u njoj. Već je pogodila što je namjeravao reći. Ponekad se činilo da gotovo može čitati njegove misli. Nitko drugi nikada nije mogao osjetiti smjer njegovih misli kao što je to njoj uspijevalo.

»U sva tri slučaja ubojica je želio da smrti izgledaju sumnjivo. Htio je da netko bude okrivljen za njih. No upotrijebio je pogrešnu metodu za ubojstvo vašega oca.«

»Pištolj? Pa, bilo bi gotovo nevjerojatno otrovati tatu. Njegov dar bio je sličan momemu.

Mogao bi osjetiti otrovnu tvar, čak i cijanid, bez obzira koliko ona prikrivena bila.«

»No da se vaš otac zaista želio ubiti, vjerojatno bi uzeo otrov.«

»Gotovo sigurno.«

»Ubojica je upotrijebio cijanid na druge dvije žrtve jer je on istodobno brz i dramatičan. Mora biti primijećen.«

»Čak je ostavio bočice otrova na poprištu zločina«, rekla je.

»Kad je partner vašeg oca pronađen mrtav od otrova, vaš otac bio je očiti sumnjivac. A kada je Glasson pronađen u sličnim okolnostima, sumnja je pala na vas.« Jednom je kimnuo.

»Čovjek se mora diviti simetriji tog plana.«

»Prilično je uredan i promišljen«, složila se ona, zvučeći pomalo šokirano.

»Da, jest.«

Bilo mu je veliko zadovoljstvo što je mogao raspravljati s njom o logici tog slučaja. U stvari, to je bilo više od zadovoljstva, bilo mu je od goleme pomoći. Iz nekog razloga razgovor s Lucindom pomagao mu je da razbistri svoje misli.

»No u vašoj teoriji nedostaje jedna stvar«, rekla je ona.

»Identitet ubojice?«

»Da, i to. No ja sam razmišljala o motivu.«

»Naći ćemo ga kada pronađemo ubojicu.«

Pomno ga je proučavala. »Vjerujete da je jedna osoba ubila svu trojicu?«

»Imajući u vidu vrijeme i primijenjene tehnike, pretpostavio bih da vjerojatnost kako je ubojica vašeg oca i njegova partnera također odgovoran za smrt vašeg zaručnika iznosi oko devedeset i sedam posto.«

Podigla je obrve. »Sigurni ste da to nije devedeset i pet ili devedeset i šest posto?«

To je bilo razumno pitanje pa je na brzinu ponovio svoje proračune.

»Zasigurno devedeset i sedam«, rekao je.

Lagani bljesak podsmješljivosti nestao je s njezina lica. »Ozbiljni ste, zar ne?«

»Da.«

»Ali to nema smisla. Kakva bi veza mogla postojati između smrti moga zaručnika i smrti mojeg oca i njegova partnera?«

»Još uvijek ne znam, no kakva god ona bila, sve je povezano s krađom paprati i smrću gospođe Daykin.« Proučavao je lišće ispred sebe. »Ovaj staklenik nit je koja povezuje cijeli slučaj. Ovdje negdje leži odgovor.«

»Hmm.«

Naglo je okrenuo glavu kako bi je pogledao. »Sto je?«

»Ne znam kakvog bi to značaja moglo imati, no nedugo nakon ubojstva moga oca i njegova partnera zbila se još jedna krađa.«

Energija je zapucketala njegovim čulima.

»Biljka?« pitao je, želeći biti siguran.

»Da. To je bila mala, neidentificirana vrsta koju smo pronašli na posljednjoj ekspediciji u Amazonu. Osjetila sam da ima neka neobična hipnotička svojstva. Mislila sam da bi se mogla pokazati ljekovitom. No nestala je nedugo nakon našeg povratka. Nije bilo vremena ni da joj damo ime.«

»Koliko je prošlo od vašeg povratka do krađe?«

»Nekoliko tjedana, mislim. Kada sam primijetila da je nema, odmah sam rekla svom ocu. Bio

je izrazito uznemiren krađom, no, koliko znam, na tome je sve završilo. Čovjek baš i ne može pozvati Scotland Yard da istraži krađu

biljke.«

»Ne, naravno da ne može. Takav slučaj bio bi izvan dosega sposobnosti policije. Krađu biljaka najbolje je prepustiti ekspertnim istraživačkim tvrtkama kao što je agencija Jones.«

Nasmiješila se. »Pa, gospodine Jones, je li to bio mali pokušaj humora?«

»Ja nemam smisla za humor. Pitajte koga želite.«

»Vrlo dobro, pretpostavimo da ste u pravu u svojim zaključcima.«

»Obično jesam.«

»Da, naravno«, rekla je oporo. »Pretpostavimo li da ste nepogrešivi, kako objašnjavate činjenicu da su se prva tri ubojstva zbila prije gotovo godinu i po dana, mnogo prije krađe moje paprati i smrti gospođe Daykin?«

»Još uvijek ne znam.« Pogledao je svoju ruku koja je bila omotana oko njezine. »No postoji uzorak. On svakog dana postaje sve uočljiviji.«

Tražio je riječi koje bi mogle objasniti ono što je tako jasno opažao svojim darom kad ga je gospođa Shute pozvala s drugog kraja staklenika.«

»Gospodine Jones? Jeste li tu?«

Lucinda je brzo ustala i krenula niz puteljak prema vratima. »Ovdje smo, gospođo Shute.

Samo sam gospodinu Jonesu pokazivala ljekovito bilje.«

Caleb je ustao na noge, pitajući se zašto je smatrala nužnim izmisliti malu laž kako bi objasnila svoju prisutnost u stražnjem kraju staklenika. Primijetio je i da izgleda prilično zajapureno. Sa zakašnjenjem mu je sinulo kako je bila zabrinuta da gospođa Shute ne zaključi kako se njezina gazdarica prepustila nekim nedoličnim aktivnostima skrivena lišćem. Njegova veza s Lucindom postajala je komplicirana.

Skrenuo je iza ugla i ugledao domaćicu. Izgledala je neuobičajeno napeto i tjeskobno.

»Sto je bilo, gospođo Shute?« pitao je.

»Na vratima je jedan dečko. Kaže da se zove Kit Hubbard. Tvrdi da ima važnu poruku za vas.

Nešto o nekom mrtvacu.«

Tijelo je bilo ispruženo u uskoj uličici u blizini rijeke. Bilo je to malo carstvo neprestanog sumraka čak i za sunčanih dana, no u magli je zaudaralo na neprirodnu, nezdravu atmosferu.

Prikladno mjesto za smrt, pomislio je Caleb. Naježio se. Otvorio je svoja čula strujama nedavnog nasilja koje su vijugale u blizini.

»Mladi Kit kaže mi da je on na ulicama bio poznat kao Sharpy«, rekao je. »Očito je bio vješt s nožem.«

»On je zasigurno jedan od otmičara«, rekla je Lucinda.

»Sigurni ste?« pitao je ne sumnjajući u njezinu izjavu, no kao i obično, želio je znati razloge.

Nije joj bio namjeravao dopustiti da mu se pridruži. Svađa je bila kratka, zajedljiva i on je izgubio. No ipak, uvijek mu je bilo teško ići protiv logike. Kad ga je Lucinda hladnokrvno podsjetila da je imala neka iskustva s nasilnom smrću i da njezini stručni savjeti mogu biti od pomoći, bio je prisiljen priznati poraz.

Da bude iskren, dio njega koji je reagirao na lov bio je uzbuđen njihovim zajedničkim rješavanjem slučaja. Osim toga, osjetio je da intenzivne reakcije nisu rezervirane samo za njega. Energija je rezonirala između Lucinde i njega. Nikad nije osjetio ništa slično s bilo kim drugim.

»Sigurna sam u to«, rekla je Lucinda. »Nisam dobro pogledala ni jednoga od muškaraca, no mogla sam osjetiti određenu mješavinu *Nicotiana tabacum* koju je svaki od njih pušio.«

»Vaš dar me zapanjuje, Lucinda.«

»Duhan je ipak otrov. Sporo djeluje, no ipak je otrov.«

»Uh. Ja sam čuo da je dobar za živce.«

»Nemojte vjerovati svemu što pročitate u novinama.«

»Nikada to ne činim.« Ponovno je usredotočio svoju pozornost na mrtvaca. »Pa, sumnjam da je Sharpy umro od posljedica pušenja. No, kao i u Daykinicinu slučaju, nije bilo znakova nasilja. Imate li kakvih ideja?«

»Nije umro od otrova.« Lucinda je pogledala mrtvaca. »U to sam sigurna.«

Caleb je čučnuo pored tijela i proučavao izraz užasa uklesan u njegovo lice. »Čini se da je u trenutku smrti bio prestravljen.«

»Poput gospođe Daykin?«

»Da. To bi moglo objasniti krikove za koje Kit kaže da je čuo u krčmi.«

»Kao i zašto je njegov pratitelj viđen kako bježi iz ove uličice *kao da ga naganjaju svi demoni pakla*«, rekla je Lucinda ponavljajući Kitove riječi.

»No koga ili što su vidjeli?« Brzo je pregledao Sharpyjevu odjeću. »Nema sumnje da je to bilo ubojstvo. Izvukao je nož iz skrivenih korica remenom pričvršćenih za mrtvačevu nogu.

»No što to znači? On je bio prekaljeni čovjek s ulice, no nije imao vremena ni izvući nož u samoobrani.«

»Mislite li da je doslovno prestrašen nasmrt?«

Caleb je ustao. »Pretpostavljam da je uzrok smrti bio paranormalne prirode.«

Lucinda ga je pogledala kroz sjenovite maglice koje su se skupljale u uličici. Osjetio je njezinu zapanjenost i šok.

»Postoje oni koji mogu ubiti svojim darom i ne ostaviti ni traga?« pitala je, zvučeći prilično prestravljeno.

»Ta sposobnost je izrazito rijetka«, rekao je. Proučavao je tijelo. »No povremeno sam naišao na opise takvih talenata u dnevnicima i spisima Društva. U suštini, ubojica stvara razinu panike toliko visoku da može izazvati srčani ili moždani udar.«

»No čini se da ovaj čovjek nije ni pokušao pobjeći.«

»Nije ni Daykinica. Prema mom istraživanju, žrtva je doslovno paralizirana strahom i ne može ni podići ruku kako bi se obranila, još manje pobjeći kako bi se spasila.«

»Moji roditelji bili su registrirani članovi Društva. Ja sam u njemu rođena. No nikad nisam

čuła za tako jezive darove.«

»Društvo i moja obitelj imali su dobrog razloga da se potruđe zatajiti takve informacije.«

Uzeo ju je za ruku i povukao prema izlazu iz uličice. »Baš kao što daju sve od sebe kako bi osnivačevoj formuli dali status mita i legende.«

»Mislim da mogu shvatiti zašto.«

»Javnost paranormalno uglavnom smatra izvorom zabave i čuđenja. Veliku većinu onih koji tvrde da posjeduju takve darove doživljavaju kao mađioničare i zabavljače ili u najgorem slučaju

šarlatane. No samo zamislite kako bi građani reagirali da se pročuje kako neki ljudi doslovno mogu počinuti ubojstvo a da ne ostave nikakve tragove ili dokaze.«

Lucinda je zadrhtala. Osjetio je to jer su mu prsti bili omotani oko njezina lakta.

»Savršeni otrov«, rekla je tiho. »Nemoguće ga je otkriti.«

»Da.«

Okrenula je glavu kako bi ga proučavala iz tajanstvene tame ispod svoje kapuljače. »Policija će biti bespomoćna u ovom slučaju. Neće pronaći ništa što bi ukazivalo na ubojstvo. Za ovog jadnika neće biti pravde osim ako ne pronađemo njegova ubojicu.«

Čvršće joj je stisnuo ruku. »Taj *jadnik* vas je nedavno pokušao oteti i ubiti.«

»Priznajem da me je sigurno pokušao oteti, no ne mogu pouzdano znati da me je namjeravao ubiti. To je vaša teorija i samo teorija.«

»Vjerujte mi. Imam mnogo više iskustva sa zločinačkim umom od vas, Lucinda.«

»S obzirom na prirodu mog savjetodavnog rada s inspektorom Spellarom, sumnjam da je vaše iskustvo mnogo bogatije od moga.«

»Određivanje je li netko otrovan ili ne nije isto kao istraživanje ubojstva.«

»A koliko se dugo agencija Jones bavi tim poslom?« pitala je malo preumiljato. »Nešto manje od dva mjeseca? Ja sam radila s inspektorom Spellarom gotovo godinu dana.«

»Ne mogu vjerovati da se svađamo oko toga.« Tužno se nasmiješio. »Ako bi ikome od nas bilo imalo stalo do finih manira, zasigurno bismo bili šokirani našom zajedničkom fascinacijom kriminalnim umom.«

»Svi smatraju kriminalni um fascinantnim«, rekla je žustro. »Iako većina oklijeva to priznati.

Dovoljno je samo pobrojiti novine i jeftine romane koji se svakog dana u tjednu mogu kupiti na londonskim ulicama. A u svima njima pojavljuju se najgrozniji opisi zločina i nasilnih smrti.«

»Složit ću se s time.« Preko ramena je pogledao tijelo u uličici. »No sumnjam da će ovo ubojstvo privući mnogo pozornosti.«

»Neće«, ozbiljno je rekla Lucinda. I ona se osvrnula. »Novinama su draže priče koje mogu popratiti golicavim skandalima. Smrt malenog

uličnog zlikovca koji je očigledno umro prirodnom smrću neće biti uzbudljivo štivo uz sutrašnji doručak.«

Glavna priča na naslovnici *Letećeg izvjestitelja* sljedećeg jutra nije imala nikakve veze s otkrićem mrtva tijela u uličici. Lucinda je naglo uzdahnula i odmah se zagrcnula gutljajem kave. Zgrabila je salvetu da pokrije usta dok je pokušavala doći do daha.

Patricia koja je sjedila preko puta nje uznemireno se namrštila. »Jesi li dobro, Lucy?«

Edmund Fletcher, koji je dopola pojeo drugi tanjur umućenih jaja, spustio je vilicu, odgurnuo stolac i brzo zaobišao stol. Žustro je udario Lucindu između lopatica.

»Hvala.« Mahnula je salvetom, tjerajući ga natrag do njegova mjesta. »Dobro sam, gospodine Fletcher«, promucala je. »Doista.«

Patricia je podigla obrve. »Je li te uznemirilo nešto u jutarnjim novinama?«

»Uništena sam«, rekla je Lucinda. »Po drugi put, mislim, iako priznajem da sam možda zaboravila brojiti.«

»Ne može biti toliko loše«, insistirala je Patricia. »Sto god to bilo, moraš nam pročitati.«

»Zašto ne?« rekla je Lucinda. »Ostatak Londona bez sumnje upravo čini isto.«

Počela je naglas čitati članak. Patricia i Edmund su slušali, hipnotizirani.

IZVJEŠTAJI POKUŠAJU OTMICE U ULICI GUPPY ZLIKOVCU POKUŠALI PRODATI ŽRTVU U BORDEL

Piše: Gilbert Otford

Dama čije je ime dobilo značajno mjesto u ovim novinama prilikom slučaja ubojstva, ovoga je tjedna jedva izbjegla šokantnu sudbinu u ulici Guppy.

Gospođicu Lucindu Bromley, kćer zloglasnog trovača Arthura Bromleya, koja je kasnije osumnjičena za ubojstvo svog zaručnika, umalo su otela dvojica razbojnika koji zarađuju prodajući ugledne žene u sramotan život. Svjedoci tvrde da je samo junačka akcija velikog broja ljudi na poprištu tog događaja spasila gospođicu Bromley od sudbine gore od smrti.

Uljudnost i duboko poštovanje prema tankoćutnosti naših čitatelja priječi vašem dopisniku da vam izloži detalje mračne budućnosti koja

bi čekala gospođicu Bromley da je otmica uspjela.

Dovoljno je reći kako nema sumnje da bi se dotična dama našla *zatočenom u jednom od onih prežira vrijednih ustanova koje zadovoljavaju neprirodne želje najizopačenijih i najnemoralnijih pripadnika muškog roda.*

Vaš skromni dopisnik ipak se pita bi li nesuđeni otmičari odabrali neku drugu žrtvu da su znali identitet one koju su odabrali. Na koncu, dama čiji je zaručnik umro *od trovanja* nakon što je popio šalicu čaja koju mu je ona *natočila mogla bi se pokazati ponešto riskantnom za svog potencijalnog poslodavca, da ne spominjemo klijente te ustanove.*

»Ne slažem se«, prilično ozbiljno rekao je Caleb s vrata. »Po mom mišljenju, zanimljiva prošlost uvijek je dobrodošao začin.«

Zatečena, Lucinda je udarila novinama po stolu i zagledala se u njega. Neugodna tišina ispunila je sobu. Caleb se držao poput muškarca koji je posve razumno prokomentirao jutarnje vijesti. No odavao ga je sjaj u očima. To je bio, pomislila je Lucinda, vrlo loš trenutak da iskaže svoj prilično čudan smisao za humor.

»Dobro jutro, gospodine Jones«, rekla je otresito. »Nisam čula da kucate.«

»Oprostite što kasnim. Jedna od služavki maloprije me je vidjela da stižem i bila toliko ljubazna da mi otvori vrata.« Prišao je stolu za posluživanje i proučavao niz jela. »Jaja jutros izgledaju izvanredno.«

»I jesu«, brzo je rekao Edmund. »Svakako probajte i džem od ogrozda. Gospođa Shute ga sama priprema.«

»Hvala na prijedlogu.«

Caleb je uzeo veliku žlicu za posluživanje i natrpao umućena jaja na tanjur.

»Kavu, gospodine?« upitala je Patricia podižući lončić.

»Da, hvala, dobro će mi doći.« Sjeo je na čelo stola. »Bio sam budan veći dio noći istražujući u knjižnici.«

Lucinda je prstom potapšala naslovnu stranicu novina. »Pročitali ste članak Gilberta Otforda, pretpostavljam?«

»Nikad ne propuštam izdanje *Letećeg izvjestitelja*«, uvjerio ju je Caleb. »Najbolji izvor tračeva u gradu. Biste li mi htjeli dodati maslac?«

»To je užasno«, bjesnjela je Lucinda. »U iskušenju sam da odem u redakciju *Izvjestitelja* i kažem Otfordovu uredniku što mislim o tome.«

»Moglo je biti i gore«, brzo je rekla Patricia.

Lucinda je stisnula oči. »Ne vidim kako.«

Usljedila je još jedna kratka tišina dok su svi pokušavali zamisliti skandalozniju priču.

»Otmičari su mogli biti uspješni«, konačno je rekao Edmund.

Drugi su ga pogledali.

Zacrvenio se. »Jednostavno sam se složio s gospođicom Patricijom. Priča je mogla biti mnogo gora.«

Patricia je napravila grimasu. »Gospodin Fletcher je u pravu. Ne mogu ni razmišljati o tome što bi se dogodilo da su te ti užasni ljudi uspjeli oteti s ulice, Lucy.«

»Pa, nisu uspjeli«, mrko je rekla Lucinda. »A sada ćeš se i ti morati nositi s rezultatima Otfordove priče. Odnosno, taj će teret pasti na lady Milden. Ove vijesti zasigurno će probuditi stari skandal.«

Caleb je posegnuo za kriškom tosta. »Mislim da podcjenjujete Victorijinu moć i u Društvu i u visokom društvu, Lucinda.«

»Ciljate li na moć obitelji Jones?« upitala je Patricia.

»Jednom riječju, da.« Nije bio ponosan niti se ispričavao, jednostavno je izražavao činjenice kakvima ih je doživljavao.

Lucinda je mahnula prema njemu savijenim novinama. »Neke stvari ne može popraviti ni obitelj Jones.«

»Istina.« Nezainteresirano je pogledao novine. »No ta Otfordova priča nije jedna od njih.«

Uzdahnula je, ponovno spustila novine na stol i lagano se nasmiješila.

»Ne prestajete me zapanjivati, gospodine Jones«, rekla je ironično.

»To često čujem.« Uzeo je nož za pekmez. »No u većini slučajeva taj komentar nije izrečen pohvalno.«

»Ako se ni gospodin Jones ni lady Milden ne brinu za učinke te priče na tvoju reputaciju, Lucy, mislim da ni mi ne bismo trebale«, rekla je Patricia. Pogledala je na zidni sat. »Kad smo kod lady Milden, ona će stići svakog trena. Danas imamo pretrpan raspored koji započinje pohodom u trgovine.«

Edmund je napravio grimasu. »Kako uzbudljivo. Jedva čekam.«

Patricia ga je otrovno pogledala. »Nitko nije ikada da nas trebate pratiti.«

»Da, netko je rekao da vas mora pratiti.« Caleb je zagrabilo još malo jaja. »Ja.«

»Oh. Dobro.« Patricia je pročistila grlo i nastavila čitati popis. »Poslijepodne ćemo prisustvovati predavanju o arheologiji.«

»Gdje će se sigurno pojaviti onaj idiot Riverton«, promrmljao je Edmund.

Patricia ga je pogledala. »Gospodin Riverton uvjerio me je da strastveno voli arheologiju.«

To je zabavljalo Edmunda. »Jedino što Riverton strastveno voli jest vaše nasljedstvo.«

»Lady Milden nikada me ne bi upoznala s njim da je vjerovala kako je to slučaj«, uzvratila mu je Patricia. Iz prednjeg hodnika začulo se prigušeno kucanje. »To je sigurno ona.«

»Što je tako zanimljivo u arheologiji?« pitao je Edmund. »To je samo gomila drevnih ostataka i spomenika.«

»Budite pažljivi na današnjem predavanju i možda ćete saznati što drevne predmete čini toliko zanimljivima.« Patricia se vratila svom popisu. »Navečer je zakazano još jedno društveno okupljanje, bal kod Wrothmerevih.«

Edmund se iskesio i pogledao Caleba. »Kako bih trebao čuvati gospođicu Patriciju na balu?«

»Očito ćete i vi morati biti ondje«, objavila je Victoria marširajući u prostoriju. »A zbog svoje uloge obiteljskog prijatelja morat ćete i plesati s gospođicom Patricijom barem jednom ili dvaput da biste održali tu iluziju.«

Caleb i Edmund ustali su kako bi je pozdravili. Edmund joj je pridržao stolac. Izgledao je zapanjeno.

»Sto je bilo?« Victoria je sjela. »Zar nemate ni jedno večernje odijelo, gospodine Fletcher?«

Ako ne, sigurna sam da vas Calebov krojač može odjenuti.«

»Uh, imam večernju odjeću«, tiho je rekao Edmund. »Bila mi je potrebna u mom prošlom zanimanju.«

»Dok ste bili mađioničar, mislite?« rekla je Victoria. »Odlično. Dakle, to neće biti problem, zar ne?« Okrenula se Lucindi. »Je li vam

madam LaFontaine dostavila drugu večernju haljinu koju sam naručila za vas?»

»Stigla je jučer poslijepodne«, rekla je Lucinda. »No sigurno ste vidjeli onu nesretnu priču u jutarnjim novinama?»

»Hmmm?« lady Milden bacila je pogled na primjerak *Letećeg izvjestitelja*. »Oh, da, onu o tome kako su vas ti muškarci pokušali oteti i prodati u bordel. Vrlo uzbudljiva stvar, moram priznati. Kladim se da će večeras svi muškarci stajati u redu kako bi plesali s vama.«

Sat kasnije Lucinda je još uvijek bila rastrgana između iznerviranosti i krajnje zbunjenosti.

»Jednostavno ne mogu shvatiti zašto je lady Milden uvjeren da će moja reputacija zloglasne žene biti cijenjena na večerašnjem balu«, bjesnjela je.

»Ne očekujte od mene da to objasnim«, rekao je Caleb. »Nijanse društvenog ophođenja neshvatljive su mi.«

Stajali su u tajanstvenom carstvu u koje se nikad nije nadala da će ući: Calebovoj knjižnici-laboratoriju. Kad ju je pozvao da ga otprati do njegova doma nakon što su lady Milden, Patricia i Edmund otišli u pohod po trgovinama, najprije je bila zbunjena a zatim zainteresirana. Istina, njezin status usidjelice omogućavao joj je stupanj slobode kakav imaju udovice. Više nije morala toliko brižno čuvati svoju reputaciju kao Patricia. Ipak, posjet samcu u njegovu domu bila je vrlo odvažna stvar.

Pa opet, kada se radilo o njezinoj reputaciji, nije mogla više gotovo ništa izgubiti, pomislila je.

Okrenula je leđa najbližoj polici prašnjavih svezaka uvezanih u kožu i pogledala Caleba.

»Ne, gospodine Jones, nijanse vam nisu neshvatljive«, rekla je. »Ništa ne izmiče moći vašeg opažanja. Maniri koje diktira društvo možda su vam dosadni ili vam smetaju, no ni na trenutak ne mogu povjerovati da ih niste svjesni. Vrlo dobro znate kako se stvari odvijaju u najvišim društvenim krugovima, no pretpostavljam da jednostavno odabirete ignorirati pravila osim ako njihovo slijeđenje ne služi vašim namjerama.«

Zatvorio je vrata i okrenuo se dok mu je jedna snažna ruka još bila omotana oko kvake. Usta su mu se lagano nakrivila.

»A to je, draga moja, prava tajna moći u pristojnom svijetu«, rekao je.

»Dijeli li cijela obitelj vaše mišljenje?«

»To bi lako mogao biti obiteljski moto.« Gledao ju je kako se ponovno okreće drevnim svescima. »Ova polica puna je alkemičarskih traktata. Zanima vas ta tema?«

»Stari alkemičari bili su prvenstveno zaokupljeni elementima, zar ne? Živa, srebro, zlato. Ja sam sklonija botanici, kao što znate.«

»Moj predak Sylvester Jones sebe je smatrao alkemičarom, no njegovi su interesi zapravo pokrivali mnoge znanstvene grane. Obavio je mnogo botaničkih istraživanja. U stvari, većina sastojaka u toj njegovoj prokletoj formuli načinjena je od različitih biljaka.«

»Čuvate li u ovoj knjižnici osnivačeve dnevnik i spise?« upitala je.

»Imam ih nekoliko, ali nipošto ne sve. Mnogo ih je više u Velikom sefu Ezoterične kuće.

Gabe želi pokrenuti projekt prepisivanja zapisa starog gada tako da imamo duplikate ako se neki izgube ili unište. No to neće biti brz ni jednostavan poduhvat.«

»Zbog količine radova koji je ostavio za sobom?«

»Toga i činjenice da je sve napisao šifrom koju je sam smislio. Također pretpostavljamo da nekoliko svezaka nedostaje. Otkrili smo veliku knjižnicu kada smo iskopavali Sylvesterov grob, no postoje značajne praznine ako se datumi uzmu u obzir.«

»Sto se dogodilo s knjigama koje nedostaju?«

»Tko zna? Ja mislim kako je vrlo vjerojatno da su neke od njih završile u rukama triju žena s kojima je imao potomstvo. Druge su možda ukradene. Imao je mnogo neprijatelja i suparnika.«

»Gdje držite osnivačeve dnevnik iz ove zbirke?«

Pogledao je prema teškim čeličnim vratima smještenim u jednom od debelih kamenih zidova.

»Oni su u toj riznici, zajedno s nekim... drugim knjigama.«

Bljesak intuicije rekao joj je kakve su te *druge knjige*, no nije o tome željela razgovarati.

»Kako fascinantno mjesto.« Vratila je svezak na policu i polako odšetala niz red između dvije velike police za knjige, povremeno zastajkujući da bi pročitala naslove utisnute u kožnate hrptove. »Prilično je nalik mom stakleniku, svijet za sebe.

Svaki put kad čovjek skrene iza ugla, ondje pronade nešto jedinstveno i fascinantno.«

Iza nje je ostala tišina. Pogledala je Caleba preko ramena i vidjela kako proučava knjižnicu kao da je nikad prije nije vidio.

»Nisam o tome razmišljao na taj način«, rekao je naposljetku. »No u pravu ste. Ovo je moj staklenik.« Ispružio je ruku i dodirnuo jednu od drevnih knjiga. »Većina ljudi ovu prostoriju smatra klaustrorobičnom. Pitaju se kako ovdje mogu provoditi toliko vremena. Dovraga, čitava prokleta kuća stvara im nelagodu.«

Nasmiješila se. »Vi niste poput većine ljudi, Calebe.«

»Niste ni vi.«

Skrenula je u drugi red knjižnice. On ju je slijedio.

»Brinete li se još uvijek za onaj članak iz jutarnjih novina?« upitao je.

»Ne toliko kao kad sam ga prvi put pročitala«, priznala je. Uzela je drugu knjigu s police.

»Ono što me je najviše brinulo bio je njegov mogući učinak na Patricijin projekt pronalaženja supruga. No ako lady Milden smatra da je pokušaj otmice sestrične njezine klijentice s namjerom prodaje dotične rođakinje u bordel tek puka trivijalnost, tko sam ja da joj proturječim?«

»A to što ste sami sa mnom?« rekao je Caleb. »Je li vas to brine?«

Tama se vratila u njega i njegov glas od čega su joj se naježile dlačice na zatiljku. Atmosfera je naglo bila ispunjena energijom koju je samo on mogao stvoriti, onom koja je uzdizala i mamila sva njezina čula. Intimne struje moći koje su pulsirale između njih, osobito kad su bili vrlo blizu jedni drugome, svakog su dana postajale sve snažnije. Je li i on to osjećao, pitala se.

Sigurno nije mogao biti slijep za to.

Impulzivno je pokušala atmosferu učiniti malo lakšom.

»Zaboravljate da sam jedva umakla profesiji koja bi me prisilila da pretrpim najpožudnije i naj-izopačenije želje muškog roda«, rekla je otvarajući knjigu koju je držala u ruci.

»Uvjeravam vas da me, u usporedbi s takvom sudbinom, nimalo ne brine činjenica da sam sama s vama.«

»Ja sam muškarac«, rekao je. Iz njegova glasa nije se moglo ništa iščitati. Bio je posve neutra-lan.

»Da, primijetila sam.« Okrenula je stranicu. Činilo joj se da se latinski tekst malo zamutio.

Morala se koncentrirati kako bi ga pročitala. *Povijest alkemije*.

»A kad god pomislim na vas, ispunjen sam požudnim željama«, rekao je Caleb istim, suviše ravnim glasom.

Vrlo polagano je zatvorila knjigu i okrenula se prema njemu. Vrelina u njegovim očima bila je jednako intimna i moćna kao nevidljive struje energije koje su kružile oko nje. Shvatila je da joj srce kuca vrlo brzo.

»Jesu li te želje također izopačene?« tiho je upitala.

»Mislim da nisu«, rekao je, ozbiljan kao i obično. »Izopačeni impulsi podrazumijevaju nešto neprirodno, zar ne?«

Čvrsto je stisnula knjigu. »Mislim da je to ispravna definicija.«

»Ono što osjećam kad sam s tobom čini se potpuno prirodnim.« Krenuo je prema njoj i nježno uzeo teški svezak iz njezinih ruku. »I vrlo potrebnim.«

»U tom slučaju, mislim da ne trebam biti suviše zabrinuta«, prošaptala je.

Neopisivi nalet uzbuđenja i sigurnosti ponovno ga je pogodio, kao i uvijek kad je bio u njezinoj blizini. Znao je da će kada je dodirne zaboraviti na sve proklete knjige u riznici i prijeteći osjećaj propasti koji ga je uvijek obuzimao kad bi ih pročitao. Njegova ruka tresla se od snage njegove želje dok je stavljao *Povijest alkemije* natrag na policu.

Povukao ju je u svoj zagrljaj. Došla je voljno, s opojnom vrelinom u očima.

»One noći u kolibi za sušenje oslobodila si me na neko vrijeme«, rekao je usnica blizu njezinih. »Želim se ponovno osjetiti tako.«

Njezini prsti stisnuli su se na njegovu ramenu. »Calebe, o čemu govoriš?«

»Ništa. To nije važno. Jedino si ti važna.«

Sjenke su sakrile slatku toplinu u njezinim očima. Znao je da će se ona prepirati s njime i zahtijevati odgovore koje nije želio dati. Zato ju je umjesto toga poljubio.

Zagrljaj je počeo polagano i promišljeno. Želio je da traje što je dulje moguće, želio je čuvati osjećaj ispravnosti i duboke sigurnosti koji ga je preplavljivao dok je bio s njom. No kada je ona uzdahnula i

zagrlila ga oko vrata njegova strast gorjela je žestinom koja je prijetila da će ga proždrijeti. Njegova intuicija je vrištala. *Moguće je da imaš vrlo malo vremena s njom. Ne smiješ ga gubiti.*

Podignuo ju je i odnio do ležaja ispred kamina. Činilo mu se da mu treba cijela vječnost da skine njezine čizme s visokom petom, tešku haljinu i slojeve donjeg rublja ispod nje.

Kad je ostala samo u čarapama spustio ju je na zgužvani prekrivač koji je pokrivač uski krevet.

Jedan trenutak mogao je samo stajati ondje, upijajući taj prizor. U mjesecom obasjanoj tami kolibe za sušenje oslanjao se na svoj osjet dodira i energiju koju su stvarali kako bi zaključio da je ona savršena za njega. No sada ju je mogao vidjeti, a pogled na nju kako ondje leži i čeka ga opčinio ga

»Preljepa si«, rekao je.

Sramežljivo se nasmiješila. »Uz tebe se osjećam prelijepom.«

»Uz tebe se osjećam slobodnim.«

Slobodan od kaveza koji se postepeno zatvarao oko njega.

Htio joj je reći za dnevnik i bilježnicu, no bojao se da će to uništiti magiju između njih.

Posljednja stvar koju je želio od nje bilo je sažaljenje. Još uvijek je postojala mogućnost da pobjegne svojoj sudbini. Dok je bio s njom, osjećao je tu nadu. Dovraga, i pobjeći će.

Skinuo je kaput, povukao čvor kravate i skinuo košulju. Njegove cipele i hlače bile su sljedeće. Sve je nemarno bacio na hrpu na podu. Tada je zastao, nelagodno svjestan toga da ga proučava kao što je On prije nekoliko trenutaka gledao nju.

Sinulo mu je da su jedini goli muškarci koje je ikada vidjela vjerojatno bile klasične skulpture. On nije bio *David* isklesan od hladnog, uglačanog mramora i savršen u svakom pogledu. Bio je muškarac obdaren svim grubim i tvrdim površinama koje su bile karakteristične za njegov spol. I bio je potpuno, bolno uspravan.

»Muškarce nije tako lijepo gledati kao žene«, upozorio ju je.

Polagano se nasmiješila. »Meni je lijepo gledati te, Calebe.«

Ispružila je ruku. Obuzelo ga je olakšanje. Uhvatio je njezine prste i pustio je da ga povuče dolje na ležaj kraj sebe, ondje gdje je želio biti. Ponovno ju je poljubio spuštajući je na leđa i zaro-bivši njezinu nogu svojom tako da je može temeljitije istražiti.

Zaćaran mekim, nježnim krivuljama njezinih grudi, sagnuo je glavu i usnicama uhvatio jednu bradavicu. Drhtala je u njegovu zagrljaju. Kada je dlanom pomilovao zanosne obline njezine stražnjice ona je promrmljala nešto i prislonila dlan na njegova gola prsa. Činilo mu se da toplina njezinih prstiju prodire negdje duboko u njega, do njegova srca.

Dodirivao ju je drugdje, tražeći vruće, vlažne tajne između njezinih bedara, želeći osjetiti potpuni sjaj njezine energije. Migoljila se uz njega i ispustila maleni, prigušeni krik.

Polako, oprezno, započela je vlastito taktilno istraživanje. Drhtao je pod njezinim dodirima.

Nadolazeća oluja njihove uzajamne želje zakovitlala je atmosferu i obavila ih. Intimnost tog trenutka uzbuđivala ga je kao ništa do sad. Možda je imao vrlo malo vremena s njom, no u onom što je imao uživati će svim svojim čulima. Taj je osjećaj tražio cijelog svog života, a to nije ni znao.

Naposljetku, kad više nije mogao podnositi očajničku potrebu, ušao je u nju, prodirući

polagano, duboko, prisvajajući je svojom snagom čak i dok se je prepuštao njezinoj.

S Lucindom je bio slobodan osloboditi svu opasnu vrelinu koja je gorjela u srži njegova bića.

Struje su se sudarale i rezonirale. Svjetlucaње njihovih spojenih energija osvjetlilo je prostor oko njih bojama i plamenovima koje je moguće potpuno cijenity samo širom otvorenim svim čulima.

Na trenutak, uhvaćen u srcu oluje, vidio je snagu sirovog kaosa i nasmijao se uzorcima koje je ondje vidio.

Nešto kasnije osjetio je kako se ona meškolji kraj njega. Čvršće ju je stisnuo. Pokušala se osloboditi iz njegova zagrljaja. Otvorio je oči i s oklijevanjem je pustio. Brzo je sjela, a zatim stala na noge i počela se odijevati s takvom brzinom i odlučnošću da je to doživio kao znak za uzbunu.

»Što je bilo?« pitao je gledajući zidni sat. Prošlo je manje od četrdeset minuta. Sjeo je i posegnuo za svojim hlačama. »Jesi li zbog mene zakasnila na neki sastanak?«

»Da.« Navukla je kombine preko glave, stavila naočale na nos i pogledala ga sa strogim izrazom lica. »Sastanak počinje sad. S

tobom. Već je krajnje vrijeme da mi kažeš što skrivaš od mene.«

Želudac mu se zavezao u čvor. Ugodan osjećaj nestao je kao da ga nikad nije ni bilo.

»Zašto misliš da imam tajne?« upitao je.

Navukla je suknje svoje haljine i prslučićem pokrila grudi. »Ne pokušavaj izbjeći to pitanje, Calebe. Imaš više tajni od većine muškaraca. Rekla sam sebi da imaš pravo na svoju privatnost, no više ni trenutka ne mogu trpjeti taj misterij. Sad smo ljubavnici. Imam prava.«

»Vodili smo ljubav točno dvaput.« Zgrabio je svoje hlače i počeo se odijevati, neobjašnjivo ljutit. »Zbog čega misliš da ti to daje ikakva prava?«

»Možda mi manjka iskustva u tim stvarima, no nisam naivna.« Zakopčala je haljinu, gledajući ga stisnutih očiju. »Ljubavnici međusobno nemaju tajni.«

»Nisam znao da postoji takvo pravilo. Nikada nisam imao problema s čuvanjem svojih tajni od...« Prekinuo se i nakašljao.

»Drugih žena s kojima si bio intiman?« dovršila je ona. »Ja nisam druge žene, Calebe.«

Osjetio je da se počinje crvenjeti. »Ne moraš me podsjećati na to.« Bio je na rubu da izgubi kontrolu, što se rijetko događalo. Uzeo je košulju i intenzivno se koncentrirao na zakopčavanje.

»Ne mogu nastaviti ovako«, tiho je rekla Lucinda.

Sada je iznutra bio toliko hladan da bi mogao vječno ostati zamrznut.

»Shvaćam.« Usredotočio se na zakapčanje košulje. Iz nekog čudnog razloga uzorak gumbi i rupica činio se nevjerojatno kompliciranim. »Imaš svako pravo zahtijevati brak. No rekao sam ti da ti ga ne mogu dati.«

»Gluposti. Ne radi se o braku. To je nešto mnogo važnije.«

Stavio je ruke na kukove. »A koji vrag bi to trebalo biti?«

»Istina.«

Izdahnuo je polagano, duboko. »Ni to ti ne mogu dati.«

»Zašto ne?«

Provukao je prste kroz kosu. »Zato što će to uništiti sve što imamo zajedno i ne mogu se prisiliti da to učinim. Previše te trebam.«

»Oh, Calebe, što god to bilo, ne može biti toliko strašno da se ne mogu s time suočiti.«

Požurila je prema ležaju i zgrabila ga za košulju. »Zar ne shvaćaš? S time se moramo suočiti zajedno.«

»Zašto?«

»Zato što utječe na oboje.«

»To utječe na mene, ne na tebe. Ne brini, Lucinda.«

»Prestani.« Sada je već bila vrlo odrješita. »Ne pokušavaj mi reći da nisi svjestan povezanosti

između nas. Čak i da sutra otploviš u najdalji kraj svijeta nikada ne bih bila slobodna od tebe.«

Preplavila ga je ljutnja. Čvrsto ju je zgrabio za globeve.

»Ni ja ne bih nikada mogao pobjeći od tebe«, rekao je. »Bez obzira što mi se dogodi, koliko duboko potonuo u ludilo, nikada te neću zaboraviti, Lucinda Bromley. Kunem se svojom dušom.«

»Ludilo?« Oči su joj se raširile. »O čemu govoriš? Primijetila sam da znaš biti vrlo tvrdoglav, ponekad i pomalo opsesivan. No sigurno nisi lud.«

»Ne još.«

Pustio ju je i krenuo u labirint polica. Kada je stigao do vrata riznice upisao je kombinaciju koja je otvorila masivnu bravu.

Do trenutka kad ga je Lucinda stigla, čelična vrata bučno su se otvarala i iza sebe otkrivala more noći. Opipljiva energija pulsirala je iz sjenki, zbog tolikih paranormalnih predmeta na jednome mjestu. Osjetio je kako su mu se čula uzburkala i znao je da je Lucinda jednako svjesna uznemirujućih struja.

Kako se je otvor proširio, svjetlost najbliže lampe prelila se je u zijevajuću tamu osvjetljujući police pune drevnih knjiga i neobičnih predmeta. Posegnuo je prema gore i uzeo čeličnu kutiju u kojoj se nalazio dnevnik i bilježnica.

Lucindine obrve skupile su se iznad ruba njezinih naočala. Obavila je ruke oko sebe i zadrhtala kao da je promrzla od hladnog propuha.

»Sto je, pobogu, to?« pitala je, sada oprezna.

»To je razlog zašto sam pomalo napet ovih dana.« Krenuo je natrag kroz labirint polica i postavio škrinju na stol ispred kamina. Podignuvši poklopac, izvukao je dva sveska uvezana u kožu.

Proučavala je knjige s izrazom intenzivne znatiželje. »Sto je to?«

»Zanimat će te da je agencija Jones nedavno riješila prilično star slučaj ubojstva. Ubojica se zove Barnabus Selbourne i mrtav je gotovo pola stoljeća. No Selbourne nije čovjek koji bi dopustio da ga takva sitnica zaustavi. Vrlo je velika vjerojatnost da će ponovno ubiti.«

»Bože dragi, koga?«

»Čini se da sam ja sljedeći na njegovu popisu.«

Razumijevanje je obasjalo Lucindino lice. Iza leća naočala njezine oči bile su vrlo plave i vrlo intenzivne. »Misliš da ta mala bilježnica može ubiti?«

»Vjerujem da je to već učinila. Žrtva je bio moj pradjed, Erasmus Jones.«

Spustio je knjigu natrag u čeličnu škrinju i uzeo bocu s brendijem. »Kažeš da želiš znati istinu?« Natočio je piće u čašu. »Vrlo dobro, sjedi i dobit ćeš je.«

Polagano je utonula u jedan od stolaca, s nelagodnom gledajućim kako je iskapio pola sadržaja čaše jednim gutljajem. Zatim je sjeo i ponovno izvukao bilježnicu iz čelične škrinje.

»Kao prvo, detalji našeg malog slučaja ubojstva«, rekao je. Primio je bilježnicu objema rukama i promatrao kožnate korice. »Motiv je postao jasan čim sam završio s dešifriranjem koda koji je Erasmus upotrijebio u svom dnevniku. Sve počinje s ljubavnim trokutom.«

Podsmješljivo ju je pogledao. »Jesam li ti rekao da nisam romantičar?«

»Da, vjerujem kako si to spomenuo jednom ili dvaput.«

»Mislim da ni Erasmus Jones nije vjerovao u ljubav. No shvaćao je žudnju i želio je spasiti jednu mladu ženu od paklenog braka. Otac Isabel Harkin želio ju je prisiliti da se uda za zlikovca u ovoj predstavi.«

»Barnabusa Selbournea?«

»Da. Čini se kako je Selbourne bio poznat po svom nasilnom temperamentu. Ostao je udovac tri puta prije nego što je ponudio Isabelinu ocu velik novac za njezinu ruku. Sve tri njegove bivše žene umrle su prije vremena onoga o čemu su ljudi pričali da je bio vrlo kratak i nesretan brak.«

»Selbourne ih je ubio?« pitala je tiho.

»To je Erasmus zaključio. Kao što sam rekao, bio je odlučan u namjeri da spasi Isabel iste sudbine. Pobjegli su i vjenčali se. Kad su se vratili, Isabelin otac bio je bijesan, no to nije bilo ništa u usporedbi sa Selbourneovim bijesom. Moj pradjed u svom je dnevniku napisao kako se činilo da je Selbourne bio lišen svog odabranog plijena.«

»Kako jezivi izraz.«

»Erasmus je primijetio da su sve Selbourneove bivše supruge bile površno, no svejedno zapanjujuće slične jedna drugoj i Isabeli. Ista boja kose, oči, proporcije, dob i tako dalje.«

»Drugim riječima, Selbourne je bio opsjednut ženama koje su izgledale poput Isabel.«

»Tijekom godine nakon vjenčanja, netko je dva puta pokušao ubiti mog pradjeda. Sumnjao je kako Selbourne stoji iza tih napada, no to nije uspio dokazati. Tada je Selbourne pokušao ubiti Isabel. U tom trenutku Erasmus je zaključio da nema izbora. Morao je ubiti Selbournea.«

»Kako je to namjeravao učiniti?« upitala je Lucinda, fascinirana.

»Na staromodan način. Pištolji u zoru. Selbourne je bio snažno ranjen i umro je dva dana kasnije. No već je pripremio svoju osvetu za slučaj da ne preživi taj susret. Njegova osveta trebala je biti zaista hladna i promišljena.«

»Sto se dogodilo?«

»Nekoliko tjedana nakon dvoboja, ova mala bilježnica pala je u ruke moga pradjeda. Kružile su glasine da je to izgubljena bilježnica nikog drugog do Sylvestera Jonesa. Erasmus je naravno bio zaintrigiran njome i odmah se je bacio na dešifriranje koda.«

»Je li uspio?«

Caleb je stavio svezak na stol. »Nakon što je proveo nekoliko tjedana radeći na njoj, uspio je prevesti neke dijelove, no oni nisu imali nikakva smisla. Zaključio je da postoji druga šifra skrivena u prvoj i pokušao pronaći uzorke. U mjesecima koji su uslijedili postao je sve opsjednutiji dešifriranjem bilježnice. Vrlo brzo je poludio. Nedugo potom je umro.«

»Sto mu se dogodilo?«

»Na kraju je potpalio svoj vlastiti laboratorij, skočio kroz prozor i slomio vrat.« Caleb je prislonio glavu uz naslon stolca. Zatvorio je

oči. »No prije toga se pobrinuo da bilježnica i dnevnik ostanu sačuvani za one nakon njega koji posjeduju njegov dar.«

Lucinda je zadrhtala. »Kakva tragedija.«

Caleb je otvorio oči i popio još brendija. Spustio je čašu s velikom preciznošću. »I tako je rođena obiteljska legenda.«

»Muškarci iz obitelji Jones koji su rođeni s tvojim darom osuđeni su da polude zbog svojih para-normalnih sposobnosti. Je li to ta legenda?«

»Da.«

»Zaista vjeruješ da je nešto u toj bilježnici izludilo tvoga pradjeda?«

»Da.«

»Vjeruješ li da je bilježnicu napisao Sylvester?«

»Ne. To je zasigurno krivotvorina koju je načinio Barnabus Selbourne.«

»Kako knjiga može izluditi čovjeka?« pitala je.

»Mislim da je to povezano sa šifrom.« Caleb je okrenuo čašu u svojoj ruci. »Dešifriranje je za Erasmusa postala opsesija. Tonuo je dublje i dublje u labirint, tražeći uzorak, no nikad ga nije pronašao. Znao je da ludi, no u jednom se trenutku uvjerio da svoju sudbinu može izbjeći ako dešifrira prokletu bilježnicu. Ipak, na kraju je bio izgubljen.«

Nagnula se naprijed i stavila ruku na njegovo bedro. Topao dodir imao je čudotvorno smirujući utjecaj na njegova čula.

»Govoriš kao da je bilježnica nekako začarala tvog pradjeda«, rekla je nježno. »Valjda ne vjeruješ u magiju, Calebe.«

»Ne. Ali vjerujem u moć opsesije. Bog mi pomogao, Lucinda, već mjesecima osjećam kako bivam uvučen u kaos u toj grozomornoj bilježnici.«

»Spali je«, rekla je energično.

»Kad bih barem mogao. Svakog dana i svake noći pomišljam na tu mogućnost. Više i ne brojim koliko sam puta naložio vatru i pokušao baciti bilježnicu u plamenove. No nisam se uspio prisiliti na to.«

»Što te priječi?« pitala je.

Pogledao ju je. »Ista stvar koja je zaustavila Krasmsusa. Znam da to zvuči bizarno i iracionalno, no moj mi dar govori da ne smijem uništiti bilježnicu prije no što otkrijem njezine tajne.«

»Zašto ne?«

»Iz nekog razloga koji ne mogu objasniti siguran sam da, iako bi me ta bilježnica mogla ubiti, to je također moja jedina nada da pobjegnem od prokletstva.«

»Hmm.«

Popio je brendi i stavio čašu na stol. »Ne znam točno kakvu sam reakciju očekivao od tebe, no to zasigurno nije bilo *hmm*.«

Osjetio se dotučenim. Bio je rekao sebi da ne želi njezino sažaljenje, no mogla je pokazati malo više suosjećanja. Prije no što je mogao protumačiti svoju reakciju na to malo *hmm*, ona je uzela bilježnicu i otvorila je.

»Tako znači«, rekla je polagano okrećući stranice. »Kako zanimljivo.«

Prihvatio se za rukohvat stolca i ustao. Trebalo mu je još jedno piće.

»Drago mi je što tu prokletu stvar smatraš zanimljivom«, rekao je. Podignuo je bocu i natočio si još jednu veliku dozu. »Osobito zato što sumnjam da možeš pročitati i naslovnu stranicu. Napisana je istom prokletom šifrom koju je Selbourne upotrijebio u bilježnici.«

»Ne mogu je pročitati«, rekla je mirno okrećući sljedeću stranicu. »No mogu ti reći da te ona sigurno neće izluditi.«

Gotovo je ispustio bocu. Na trenutak je mogao samo zuriti u nju.

»Kako znaš?« rekao je naposljetku.

Okrenula je još nekoliko stranica. »U pravu si što se tiče bilježnice. Ona jest izludila tvoga pradjeda, no ne tako što ga je namamila u kaotični svemir stvoren kodom koji je nemoguće dešifrirati.«

Zaboravio je na brendi, samo je stajao ondje, gledajući je opčinjen.

»Onda kako?« pitao je. Čak je i njemu samome vlastiti glas zvučao grubo i sirovo.

»Otrov, naravno.«

»Otrov?«

Namreškala je nos. »Njime su natopljene same stranice bilježnice. Papir je bez sumnje bio uronjen u otrovnu tvar, a zatim osušen prije no što je autor uzeo pero. Svaki put kad bi tvoj pradjed okrenuo stranicu, upio bi još malo otrova. Pretpostavljam kako je Selbourne rabio rukavice kako bi se zaštitio dok je pisao te besmislice u bilježnicu. Na tvoju sreću, otrov je sad star gotovo stoljeće.«

Sinulo mu je da ona drži bilježnicu u svojim golim rukama.
»Prokletstvo, Lucinda, spusti je.«

Upitno ga je pogledala. »Zašto?«

»Upravo si rekla da je otrovana.« Istrgnuo joj je bilježnicu iz ruku i bacio je u hladni kamin.

»Ne smiješ je dodirivati.«

»Oh, ona neće djelovati na mene ni većinu drugih ljudi. Otrov ima paranormalni učinak, no precizno je ugođen da djeluje samo na ljude s tvojim darom. Osjećam ga, no meni ne može nauditi.«

»Jesi li sigurna?«

»Sto posto.« Pogledala je bilježnicu. »Selbourne je zasigurno bio genijalni trovač kad je mogao pripremiti tako elegantnu smrtonosnu tvar. Pretpostavljam da je njegov dar bio prilično sličan momemu.«

»On nije bio nimalo nalik na tebe. Selbourne je bio alkemičar o kojem se pričalo da se bavi okultnim.«

»Mislim da je vjerojatnije kako se bavio nekim vrlo egzotičnim halucinogenim tvarima.

Prepoznajem neke sastojke otrova, ali ne i sve. Predlažem ti da spališ tu stvar.«

»Odlična ideja.« Krenuo je prema kaminu i počeo slagati vatru.
»Čudno, no čak i sad kad znam da je otrovana, dio mene odupire se ideji spaljivanja bilježnice.«

»Tvoje neprirodno zanimanje za nju posve je razumljivo. Otrov je izgubio većinu svoje moći, no još uvijek ga ima više nego dovoljno da potrese tvoja čula i stvori tu nezdravu fascinaciju koju osjećaš. Tvoj pradjed nije imao šanse protiv svježe pripremljenog otrova.«

Gledao je kako plamenovi počinju lizati bilježnicu. »Bio sam u pravu u jednoj stvari, da je ta prokleta bilježnica bila oružje ubojstva.«

»Da.«

Ustao je, i žaračem otvorio kožne korice kako bi plamenovi mogli lakše dosegnuti stranice.

Morao se boriti protiv poriva da izvuče prokletu stvar iz vatre.

»Savjetovala bih ti da se udaljiš od plamenova«, rekla je Lucinda.
»Lako je moguće da dim sadrži tragove otrova.«

»Toga sam se i sam trebao sjetiti.« Vratio se do stolca, sjeo i gledao knjižicu kako gori.

»Dugujem ti svoje zdravlje i svoj život, Lucinda.«

»Gluposti. Ne sumnjam da bi se i dalje uspio odupirati učincima otrova.«

Pogledao ju je. »Nisam posve siguran u to. Čak i kad me ne bi uspjela izluditi, sigurno bi mi pretvorila život u pravi pakao.«

»Pa, da, priznajem da je velika sreća što imaš toliku mentalnu snagu. Bojim se da bi nešto slabiji čovjek već završio u luđačkoj košulji.«

Prisilio se da skrene pogled od goruće bilježnice. »Hoću li i dalje biti toliko prokleta opčinjen tom stvari do kraja života iako je knjiga pretvorena u pepeo?«

»Ne, učinci će brzo izbljedjeti. No još nekoliko šalica čaja koji sam ti pripremila ubrzat će proces oporavka, osobito zato što više nisi izložen otrovu.« Sumnjičavo ga je pogledala. »Pio si čaj, jesi li?«

»Da.« Pogledao je čajnik i paketiće na obližnjoj polici. »Primijetio sam da se osjećam bolje nakon što popijem šalicu-dvije. No čim bih ponovno uzeo dnevnik, moja bi se opsesija vratila.«

»Svaki put kad bi je otvorio uzeo bi još jednu dozu otrova. Lucinda se nasmiješila. »Čestitke na rješavanju slučaja, gospodine Jones.«

»Ne«, rekao je. »Ti si ga riješila. Ne znam kako da ti zahvalim, Lucinda. Dugujem ti više no što ti ikada mogu vratiti.«

»Ne budi smiješan.« Njezin je ton naglo postao prilično otresit. Čvrsto je sklopila ruke u krilu i zagledala se u goreću knjigu. »Ne duguješ mi ništa.«

»Lucinda...«

Okrenula je glavu i pogledala ga hladnim, nečitljivim pogledom. »Nisam učinila ništa više za tebe no ti za mene kad si riješio Fairburnov slučaj. Sad je izjednačeno.«

»Nisam znao da brojimo bodove.« Ponovno se počeo ljutiti. »Stvar je u tome da smo odličan tim.«

»Slažem se. Oboje crpimo veliko zadovoljstvo iz procesa rješavanja zločina. Kad se taj slučaj paprati razriješi, bit će mi drago da ponudim savjete u budućim slučajevima obitelji Jones.«

»Zapravo, mislio sam na nešto formalniji savez.«

»Jesi li?« Podigla je obrve. »Pa, pretpostavljam da bismo mogli sastaviti ugovor, no ne čini mi se nužnim da u to uvlačimo odvjetnike. Mislim da ćemo se dobro slagati ako stvari ostanu neformalne, a ti?«

»Prokletstvo, Lucinda. Govorim o nama. Tebi i meni. Upravo smo se složili kako smo vrlo dobar tim.«

Oči su joj se raširile. »Da.«

Opustio se. »Pa onda, zašto ne ozakoniti stvari?«

Lice joj se razvedrilo od uzbuđenja. Zasjejala je.

»Kako divna ideja«, rekla je entuzijastično. »Naravno, morat ću razmisliti o tome.«

»Oduvijek si mi se činila vrlo odlučnom.«

»No, ta je odluka toliko obvezujuća. Tako formalna. Tako *zakonita*.«

»Pa, da. U tome je i stvar, zar ne?«

»No gotovo sam sigurna kako će moj odgovor biti da.«

Pomalo se opustio. »Dobro.«

»Nakon svega, prilika da budem ravnopravni partner u tvojoj agenciji suviše je uzbudljiva da bih je odbila.«

»Sto?«

»Već vidim.« Podigla je obje ruke, uokvirujući nevidljivu sliku. »Bromley i Jones.«

Uspravio se u stolcu, ne mogavši vjerovati svojim ušima. »Koji vrag?«

»Shvaćam, tebi bi bilo draže Jones i Bromley. Ti si ipak osnovao tvrtku. No čovjek mora razmisliti o tržišnim aspektima takvih dogovora. Bromley i Jones bolje zvuči. Nekako je ritmičnije.«

»Ako i na trenutak pomišljaš da ću tu tvrtku nazvati Bromley i Jones, razmisli ponovno. Ne govorim o tome i ti to znaš.«

»Oh, dobro, ako misliš praviti probleme oko toga, neka bude Jones i Bromley. No to je moja posljednja ponuda.«

»Dovraga.«

»Oh, bojim se da ćemo te pregovore morati nastaviti nekom drugom prigodom. « Brzo je ustala. »Kasno je. Moram kući.«

»Prokletstvo, Lucinda...«

»Večeras je bal Wrothmereovih. Treba se pobrinuti za toliko detalja. Mislim da je Victoria rekla da frizerka stiže u dva.« Živahno mu se nasmiješila. »Ne brini, sigurna sam da će ti se, čim se navikneš, sviđati kako zvuči Bromley i Jones.«

»Stvar je u tome što je gospođica Patricia tako inteligentna žena«, rekao je Edmund. Kipteća frustracija podcrtavala je svaku njegovu riječ. »Zašto sama ne može vidjeti da ni jedan od te gomile

razmetljivih šminkera nije pravi za nju? Polovicu zanima samo njezino nasljedstvo, a druga polovica opčinjena je njezinim izgledom. Ni jedan od njih nije u nju istinski zaljubljen.«

»Ako želite da vam objasnim što žena želi od supruga i zašto to želi, pitate pogrešnog čovjeka.« Caleb je nalio malo serija u svoju čašu. »Pitajte me nešto jednostavno, primjerice koja je vjerojatnost da poremećeni znanstvenik Basil Hulsey u ovom trenutku radi na novoj verziji osnivačeve formule. Dobar sam u takvim stvarima.«

Prisilio se da popije malo serija. Mrzio je šeri, osobito onu neugodno slatku vrstu koja se Lucindi očigledno dopadala. No njegov izbor pića bio je ograničen. On i Edmund bili su u Lucindinoj knjižnici i samo im je seri bio na raspolaganju. Lucinda i Patricia bile su gore i odijevale se za bal. Victoria je bila s njima, nadzirući posljednje detalje.

Edmund je počeo koračati prostorijom. Zastao je, na trenutak ometen. »Jeste li imali ikakve sreće u pronalaženju Hulseya?«

»Ponešto.« Caleb se naslonio na Lucindin stol. »No ni približno dovoljno.« Izvukao je džepni sat i pogledao na njega. »Nadam se da će mi večeras krenuti.«

»Sto očekujete da ćete saznati večeras?«

»Imam sastanak s drugim otmičarom.«

»Pronašli ste ga?« Uzbuđenje je nakratko zamijenilo kipteću razdraženost u Edmundovim očima. »Pristao je naći se s vama?«

»Ne baš. Mladi Kit posjetio me je prije sat vremena. Rekao je da je taj čovjek viđen kako se svake noći opija u jednoj gostionici otkad je njegov suradnik umro. Moj je plan večeras se suočiti s njime. Nadam se da će element iznenađenja raditi u moju korist.«

Edmund se namrštio. »Ne biste smjeli ići sami. Povedite me sa sobom.«

»Ne, trebam vas da čuvate Patriciju i Lucindu.«

»Tada povedite nekog drugog. Možda nekog od rođaka.«

»Kit tvrdi da je taj čovjek vrlo napet. To što je vidio smrt svoga partnera očito ga je vrlo uznemirilo. Da vidi kako mu pristupaju dvojica nezna-naca, vjerojatno bi pobjegao u noć i morali bismo ga ponovno tražiti. Ne, takvu situaciju najbolje je razriješiti nešto nježnije.«

»Ako tako kažete.« Edmund nije bio posve zadovoljan, no nije insistirao. Nastavio je koračati. »Zaista vjerujete da lady Milden zna što čini sa svojim ženidbenim posredništvom?«

»Nemam pojma.« Popio je još malo lošeg serija, a zatim potpuno odustao od njega. Stavio je čašu sa strane. »Tek se vrlo kratko bavi tim poslom. Nije bilo vremena da procijenim njezinu vještinu.«

»Trebale bi proći godine da se sazna posjeduje li ona uistinu dar za takve stvari. U

međuvremenu, gospođica Patricia mogla bi se lako naći u braku s nekim grubijanom ili lovcem na miraz. Život će joj biti uništen. Riverton mi se čini osobito mutnim. Sumnjam da neće prezati ni pred čime da oženi nasljednicu.«

Caleb je razmišljao o tome nekoliko minuta gledajući kako Edmund korača prostorijom.

»Gospođica Patricia baš i nije nasljednica«, rekao je neutralnim tonom. »Koliko ja znam, ona će naslijediti ugodna primanja, no ne i veliko bogatstvo.«

»Sve što ja znam jest da njezina primanja, kolika god ona bila, Rivertonu izgledaju vrlo primamljivo. Kunem se, ako ga još jednom čujem kako strastveno voli arheologiju, bacit ću ga kroz najbliži prozor.«

»Izgledate mi vrlo zabrinutima za buduću sreću gospođice Patricije«, primijetio je Caleb.

»Bio sam pod dojmom da smatrate kako je njezin pristup braku prilično hladnokrvan.«

Edmundov izraz lica se smračio. »To je baš to, gospođica Patricia nije hladna žena. Zapravo, baš suprotno. Bojim se da se u strahu da je emocije ne zavedu na krivi put bori protiv svoje

vlastite tople prirode. Taj takozvani znanstveni pristup pronalaženju prikladnog supruga je bedastoća. Jeste li vidjeli taj prokleti popis zahtjeva koji je dala lady Milden?«

»Vjerujem da je spomenula svoje kriterije, da.« Stisnuo je oči, razmišljajući o tome. »Očito je ideju dobila od gospođice Bromley.«

Bromley i Jones. Kako je, dovraga, Lucinda uspjela to smisliti? Bila je suviše inteligentna da bi pogrešno shvatila njegovu ponudu. Ako se nije željela udati za njega, zašto mu to nije otvoreno rekla? Čemu to blesavo ćaskanje o partnerstvu u njegovoj tvrtci?

Osim ako ga doista nije pogrešno razumjela. Bože. Je li moguće da nije bio jasan?

»Muškarac kojeg ona traži ne postoji«, objavio je Edmund.

»Sto?« Caleb se prisilio da obrati pozornost na Edmunda. »Aha. Popis. Lady Milden očito nije imala problema s prikupljanjem velikog broja prikladnih udvarača.«

»No svi su oni neprikladni za gospođicu Patriciju, svaki do posljednjeg«, insistirao je Edmund.

»Sigurni ste u to?«

»Sto posto. Osjećam da imam dužnost spasiti gospođicu Patriciju, no ona me ne želi slušati.

Kunem se, odnosi se prema meni kao da sam pas čuvar. Uvijek mi ili daje naredbe ili me tapša po glavi.«

»Tapša vas po glavi?«

»U prenesenom smislu.«

»Shvaćam«, rekao je Caleb.

Imao je nelagodan osjećaj da bi trebao smisliti nešto zrelo i korisno, nekakav muževni savjet, no ništa mu nije padalo na pamet. Možda zato što je još uvijek pokušavao sam sebi dati savjet o istoj temi.

Bromley i Jones.

Možda je prokleti popis bio pravi problem. Bio je spreman priznati da ne zadovoljava sve Lucindine zahtjeve od supruga, no ona je priznala da su odličan tim. Očito je bilo da osjeća i fizičku privlačnost.

Je li moguće da ti faktori nisu bili dovoljni da je nagovore na kompromis? Je li morao posjedovati svaku prokletu karakteristiku koju je nabrojila na tom popisu? Dovraga, zar će morati razviti vedar i optimističan temperament? Neke stvari bile su izvan dosega i najsnažnijeg dara.

Njihova veza bila je kratka, no nije mu bila draga nesigurnost takvih odnosa. Sto ako se jednom pojavi muškarac koji odgovara Lucindinim stavkama iz popisa i obori je s nogu zavodljivim razgovorom o tajnama reprodukcije paprati ili senzualnim aspektima oprašivanja?

Victoria je umarširala u sobu, a Lucinda i Patricia za njom.

»Spremni smo, gospodo«, objavila je poput zapovjednika koji namjerava povesti trupe u bitku.

Caleb se automatski odmaknuo od stola. Bio je maglovito svjestan toga da je Edmund naglo stao i okrenuo se ženama.

Začula se kratka tišina dok su obojica zurila u dame.

Lucinda se namrštila. »Nešto nije u redu, gospodine Jones?«

Shvatio je da bulji u nju. Nije si mogao pomoći. I/.gledala je očaravajuće u tamnoljubičastoj haljini obrubljenoj baršunastim vrpcama i diskretno smještenim kristalima koji su odražavali svjetlost. Dugačke, pripijene rukavice naglašavale su elegantan oblik njezinih ruku.

Baršunasta traka na njezinu vratu bila je ukrašena s još sjajnih kristala.

Shvatio je kako mu je suđeno da do kraja života osjeća to uzbuđenje energije i intimnosti kad god bi ona ušla u sobu. *To je dobro. Ti pripadaš meni. Dovraga s tvojim savršenim suprugom.*

Ako je dovoljno budalast da se pojavi, ja ću se pobrinuti da nestane.

Pobogu, počeo je zvučati poput Fletchera. No ozbiljno je mislio svaku riječ. No vjerojatno

nije bilo pravo vrijeme da to kaže naglas.

Kad sumnjaš, osloni se na fine manire.

Sabrao se je, prešao prostoriju, uzeo Lucindu za ruku i naklonio se.

»Ne«, rekao je. »Sve je u redu. Bio sam samo zatečen, to je sve. Vi i gospođica Patricia večeras izgledate senzacionalno. Slažete li se, Fletcheru?«

Edmund se lagano trgnuo kao da se i on upravo izvukao iz transa. Krenuo je prema Patriciji da je primi za ruku i uspio se formalno nakloniti.

»Ljupko«, rekao je. Zvučao je kao da mu se grlo naglo stisnulo. »Izgledate poput princeze iz bajke u toj svijetloplavoj haljini.«

Patricia se zacrvjenjela. »Hvala vam, gospodine Fletcher.«

Victoria se nakašljala da privuče svačiju pozornost. »Gospodine Fletcher, vi ćete pratiti Patriciju i mene u mojoj kočiji. Gospodin Jones pratit će Lucindu u njezinu vozilu. Zbog nedavnog članka u *Letećem izvjestitelju* od ključne je važnosti da večeras bude viđen kako prati Lucindu u plesnu dvoranu.«

Lucinda je napravila grimasu. »Zaista, mislim da to nije nužno.«

»Ne svađajte se sa stručnjakom«, rekao je Caleb. Primio ju je pod ruku.

Izašli su na hodnik gdje je gospođa Shute otvorila vrata. Dvije kočije čekale su na ulici. Caleb je slijedio Lucindu u sjenovitu unutrašnjost njezina malena vozila i sjeo nasuprot njoj.

»Sto se dogodilo?« odmah je pitala Lucinda.

»Molim?«

»Vidim da se nešto zbilo«, rekla je. »U tvojoj auri je neka nova napetost. Jesi li večeras popio čaja kao što sam te uputila?«

»Bojim se da tvoj čaj, koliko god dobar bio, ne može utjecati na trenutačni izvor moje napetosti.«

»No rekao si da te smiruje.«

»Doista je tako kad se radi o otrovu. Ipak, ono što sada osjećam nema nikakve veze s tom prokletom bilježnicom.«

»Sto je onda? Možda imam drugi lijek.«

Nasmiješio se. »Kao i uvijek, imaš. Nažalost, imam vremena samo za malu dozu.«

Nagnuo se je naprijed i poljubio je brzo, snažno i posesivno.

»To će biti dosta za sad«, rekao je naslonivši se prije no što je ona mogla odgovoriti. »Imam nove vijesti.«

Rekao joj je za Kitovu poruku i svoju namjeru da se sretne s otmičarom. Odmah se uznemirila.

»Ne smiješ sam otići onamo«, rekla je. »Povedi gospodina Fletchera sa sobom.«

»I on mi je to predložio. Reći ću ti istu stvar koju sam rekao njemu. Njegov je posao čuvati tebe i gospođicu Patriciju. Ja ću se snaći sam.«

»Jesi li naoružan?«

»Da. Ali siguran sam da neće biti potrebe za oružjem. Ne brini se za mene. Otpratit ću te u plesnu dvoranu. Plesat ćemo da nas svi vide, a onda ću se iskrasti za oko sat vremena. Vratit ću se na vrijeme da te odvedem kući.«

»Odjeven si za plesnu dvoranu, a ne za susret sa zlikovcem u lučkoj krčmi.«

»Vjerovala ili ne, razmislio sam u tome«, rekao je. »Imam kaput i šešir koji će sakriti moju formalnu odjeću.«

»Ne sviđa mi se taj plan.« U svjetlosti lampe njezino lice bilo je zasjenjeno brigom. »Imam loš predosjećaj u vezi s tim.«

»Vjeruj mom daru, draga. Pretpostavljam da vjerojatnost kako će susret s otmičarom proći mirno iznosi devedeset i tri posto.«

»To ostavlja sedam posto mogućnosti pogreške.« Čvrsto je stisnula svoju lepezu. »Obećaj mi da ćeš biti oprezan, Calebe.«

»Mogu i bolje od toga. Imaš moju riječ da ću se vratiti na vrijeme da s tobom otplesem još

jedan valcer prije no što te vratim kući s bala.«

»On je demon, kažem vam.« Perrett je zastao da popije još malo džina. Obrisao je usta prljavim rukavom svojega kaputa. Nagnuvši se još malo naprijed preko stola, spustio je glas.

»Ravno iz pakla. Ne bih vjerovao da nisam vidio vlastitim očima. Krila kao šišmiš. Kandže umjesto prstiju. Oči su mu sjale poput vrućeg ugljena, zaista.«

Caleb je sumnjao da je taj opis bio posve točan, no bilo je jasno da je Perrett bio jako uplašen.

Također je bio iznenađujuće očajan da o svom zastrašujućem iskustvu priča s neznancem.

Caleb je bio pod dojmom da su otmičarevi suradnici zaključili da je njihov drug izgubio razum i sada su se odnosili prema njemu kao prema luđaku. Kada je Perrett otkrio nekoga tko je bio spreman uzeti njegovu priču za ozbiljno, brane su pale.

Sjedili su u odjeljku u stražnjem dijelu krčme. Caleb je bio svjestan da težak šal, šešir, dugačak kaput i čizme predstavljaju nesavršenu masku, no poslužiti će. Bio je siguran da ga nitko iz lokala kasnije neće moći detaljno opisati. Samo to je bilo važno.

»Kažete da vas je taj demon unajmio da otmete gospođicu Bromley?« pitao je Caleb.

Perrett se iskesio. »Čekajte malo, tko je govorio o otmici? To je bio samo jednostavan i jasan poslovni dogovor. Gad nam je rekao kako radi za određenu ustanovu koja nabavlja otmjene žene kako bi zabavljale gospodu. Znete o čemu se radi. Među određenom klijentelom postoji potražnja za pleme-nitašicama.«

»Tako znači.«

»Osobno, to nikad nisam shvaćao. Dajte mi požudnu curu koja je svoj zanat izučila na ulici.

Takva ženska zna kako zadovoljiti muškarca. Otmjene žene su, uglavnom, nekvalificirana radna snaga. Bacanje novca, ako me pitate.«

»Muškarac koji vas je unajmio nije htio bilo koju otmjenu ženu, zar ne? Platilo vam je da mu dove-dete gospođicu Bromley.«

Perrett je slegnuo ramenima. »To se uglavnom tako radi. Mušterija izabere određenu ženu, obično onu koja nema mnogo novca, obitelj ili supruga koji bi pozvali policiju. Standardni ugovor. Pola dobijemo unaprijed, ostatak nakon što isporučimo robu.«

»Zašto ste se drugi put našli s mušterijom kad ste znali da mu ne možete dovesti gospođicu Bromley?«

»Mislilo sam da će shvatiti kad mu kažemo što se dogodilo i naručiti neku drugu ženu koja bi zamijenila Bromleyicu. Nije bila naša krivnja što je nismo mogli oteti. Ta vještica bacila nam je nekakav prah u lice. Sharpy i ja mislili smo da ćemo oslijepjeti i ugušiti se nasmrtno na cesti.«

»No naručitelj nije bio zainteresiran za nove narudžbe, pretpostavljam?«

»Ne.« Perrett je zadrhtao. »Podivljao je. Rekao je neku besmislicu o tome kako je smrt cijena neuspjeha kad radite za Krug. Sharpy i ja smo mislili da je pomalo lud, ako ćemo iskreno.

Tada je upotrijebio nekakvu magiju da ubije Sharpyja.« Perrettove oči su se ovlažile. »To nije bilo potrebno. Ne bismo mu naudili. Zaboga, pa mi smo bili ti koji su povrijeđeni na poslu.«

Uzbuđenje spoznaje preplavilo je Caleba. Duboko u kristalnom labirintu koji je konstruirao zasvijetlio je cijeli prolaz. Kretao se u pravom smjeru.

»Demon je upotrijebio riječ *Krug*?« pitao je oprezno.

»Da.« Perrettova široka ramena su se zatresla. Popio je još malo džina da smiri živce, a zatim spustio bocu. »Nekakva banda, pretpostavljam.« Njegova usta iskrenula su se u gađenju.

»Gospoda stvaraju partnerstva za poslovne svrhe isto kao i svi mi. Jedina je razlika da svoje planove kuju u ekskluzivnim klubovima, a ne krčmama i uličicama te da svoja djelovanja opisuju šminkerskim riječima kao što su *konzorcij* i *društvo* a ne *banda*.«

»Da«, rekao je Caleb. »Tako je.« U posljednje vrijeme riječ koja mu je padala na pamet dok je razmišljao o Basilu Hulseyu i grupici

izdajnika za koje je bio uvjeren da rade unutar Ezoteričnog društva bila je *kabala*.

»Ali Sharpy i ja nismo znali da nas je unajmila gospodska banda zvana Krug. Dovraga, mislili

smo da radimo za jednog čovjeka, ne za demona. Samo što nismo znali da je on demon, naravno. Nikada ne bismo poslovali s njim da smo to znali.«

»Je li vam rekao nešto drugo o Krugu?«

Perrett je zatresao glavom. »Ne. Ništa. Samo se zagledao u Sharpyja. Tada je jedan Sharpy počeo vrištati. Odjednom sam se uplašio kao nikada u životu. Znao sam, što god taj gad radi Sharpyju, to će uskoro učiniti meni. Kunem se, osjetio sam nešto u zraku. Kao električne iskre. Znao sam da ne mogu pomoći Sharpyju pa sam pobjegao da spasim život.«

»Je li demon dodirnuo Sharpyja? Dao mu nešto da pojede ili popije? Je li imao kakvo oružje?«

»Ne, to vam pokušavam objasniti.« Perrett se ogledao po tihoj krčmi i spustio svoj glas do šapta. »Nitko mi ne vjeruje. Misle da sam lud. No kažem vam da čudovište ni u jednom trenutku nije izvuklo nož ili pištolj. Sigurno je bio barem deset koraka udaljen od nas kad je upotrijebio svoju magiju na Sharpyju.«

»Sto mi još možete reći o tom demonu?« upitao je Caleb. »Osim da je imao svjetleće oči, krila i kandže.«

Perrett je slegnuo ramenima i popio još malo džina. »Nema se tu više mnogo reći.«

»Je li govorio kao obrazovan čovjek?«

Perrettovo široko lice se namrštilo. »Da, zvučao je pomalo kao vi, kad smo kod toga. Rekao sam vam da je bio gospodin. Ne biste očekivali od demona da se pretvara kako je običan radnik, zar ne?«

»Ne, vjerojatno ne. Je li bio odjeven kao gospodin?«

»Jest.«

»Jeste li mu dobro pogledali lice?«

»Ne. Oba puta smo se sastali noću u mračnoj ulici. Nosio je šešir, šal i kaput s visokim ovratnikom.« Perrett je zastao, zbunjeno se mršteći. »Poput vas.«

»Je li stigao u privatnoj kočiji?«

Perrett je zatresao raščupanom glavom. Tjeskoba se počela probijati kroz izmaglicu džina.

»Fijaker«, rekao je. »Zašto vam je stalo do toga kakvu je kočiju imao?«

Caleb je ignorirao pitanje. »Je li nosio kakav nakit?« Bez obzira koliko pijan bio, profesionalni kriminalac ne bi zaboravio ni detalja kad je riječ o vrijednostima.

Perrettove oči zablistale su kratkim bljeskom uzbuđenja. »Imao je vrlo lijepu malu burmuticu.

Vidio sam je kako svjetluca na svjetlu lampe kad ju je izvukao iz džepa. Izgledala je poput pravog zlata. Imala je neko kamenje na vrhu. Bilo je pre-mračno da vidim kakvo. Ipak, ne dijamante. Možda smaragde. Mogli su biti i safiri. Taj predmet postigao bi dobru cijenu na crnom tržištu.«

»Demon je šmrkao prah?«

»Da. Uzeo je prstohvat prije no što je magijom ubio Sharpyja.«

»Zanimljivo.«

Perrett je potonuo natrag u izmaglicu pijanog očaja. »Vi ste poput svih ostalih. Ne vjerujete mi.«

»Vjerujem vam svaku riječ, Perrette.« Caleb je posegnuo u kaput i izvadio nekoliko novčanica. Bacio ih je na stol.

Perrett je odmah bio prikovan prizorom novca. »Čemu to?«

»Plaća za vrlo informativnu priču.« Caleb je ustao. »Ubacit ću i besplatan savjet. Ja bih izbjegavao buduće susrete s tim demonom, da sam na vašem mjestu.«

Perrett se trznuo. »Ne brinite. Pobrinut ću se da me nikad ne pronađe.«

»Kako ćete to učiniti?«

Perrett je slegnuo ramenima. »Može on biti demon, no kao što sam rekao, također je i gospodin. Ta sorta nikad ne dolazi u ovaj dio grada. Ne znaju se snaći u ovakvim kvartovima.

Ovdje sam siguran.«

»Ne budite tako sigurni u to«, tiho je rekao Caleb. »Čovjek se može snaći na ulici ako nešto dovoljno želi od nekoga poput vas.«

Perrett se smrznuo. Njegove džinom zamagljene oči prvo su se raširile u šokiranoj spoznaji, a potom u panici. Uslijedio je trenutak-

dva tišine dok je Caleb čekao da usvoji činjenicu kako je jedan gospodin večeras uspio doći do krčme Crveni pas.

»Tko ste vi?« prošaputao je Perrett.

»Sjećate li se dame koju ste pokušali oteti u ulici Guppy?«

»Što s njom?«

»Ona je moja«, rekao je Caleb. »Jedini razlog što ste još živi jest to da trebam informacije od vas. No kunem vam se da ću vas, ako joj još jednom priđete, pronaći jednako lako kao što sam učinio večeras.«

Nasmiješio se.

Perrettova usta otvorila su se i zatvorila nekoliko puta. Iz njih nisu izašle nikakve riječi. Počeo je nekontrolirano drhtati.

Zadovoljan, Caleb je krenuo prema vratima. Možda nije posjedovao upečatljivije predatorske darove koji su dominirali obiteljskim stablom Jonesovih, no svejedno je bio lovac u srcu. Tu je poruku mogao poslati s osmijehom.

Sat kasnije Lucinda je stajala s Victorijom, Patricijom i Edmundom u maloj niši glavne plesne dvorane. Zajedno su promatrali elegantnu gomilu.

»Baš kao što ste rekli, lady Milden«, sa zadovoljstvom je objavila Patricia. »Čini se da svaki gospodin u ovoj prostoriji želi plesati s Lucindom. Vjerujem da je bila na podiju češće nego ja.«

»Ne shvaćam.« Lucinda je uzela još jednu čašu limunade s poslužavnika. Umirala je od žeđi.

Jedini razlog zašto je prihvatila toliko poziva na ples bio je taj što joj je fizička aktivnost privremeno odvrćala pozornost od rastućeg osjećaja nadolazeće katastrofe. Nije mogla umaći osjećaju da je Caleb počinio kobnu pogrešku susrećući se s otmičarom. »Zašto je žena za koju svi vjeruju da je umalo prodana u bordel toliko privlačna?«

Victoria se smireno nasmiješila zadovoljnim osmijehom. »Nikad ne podcjenjujte privlačnost zloglasne dame, osobito one na koju prava polaže pripadnik obitelji Jones.«

Lucinda se zagrcnula limunadom. »Prava?« procijedila je. »Kakva prava? Sto to govorite?«

Gospodin Jones je večeras otplesao jedan ples sa mnom, a potom otišao.«

»Možda ćete mi vjerovati kad vam kažem da glasine o vašem poznanstvu s Calebom Jonesom kruže već danima«, vedro je rekla Victoria.

Lucinda je osjetila kako joj je u lice navrlo rumenilo. »Unajmila sam ga zbog njegove profesionalne sposobnosti da mi istraži jednu privatnu stvar. Naše poznanstvo je poslovno.«

Victoria se nasmijala. »Nitko tko vas je vidio kako plešete s njime neku večer pa ponovno večeras nikako ne bi mogao zaključiti da je vaš odnos ograničen na posao.«

»To postaje nezgodno«, rekla je Lucinda.

»Gluposti.« Victoria je lepezom odmahнула na čitavu priču. »Nema tu ničeg nezgodnog.«

Podigla je obrvu Edmundu. »Mislim kako je krajnje vrijeme da odvedete Patriciju na podij, gospodine Fletcher. Moramo održavati dojam da ste obiteljski prijatelj.«

Lucinda se mogla zakleti da se Edmund zacrvenio. Patricia je poprimila ružičastu boju i iznenada postala vrlo zaposlena namještanjem kukica koje su pridržavale rep njezine haljine.

Edmund se ukočio i vrlo službeno sagnuo glavu. »Gospođice Patricia, hoćete li mi učiniti tu čast?«

Patricia je prestala petljati po haljini, duboko udahнула i pružila mu ruku. Edmund ju je poveo sa sobom.

Victoria je blistala od entuzijazma. »Zar nisu divan par?«

Lucinda je gledala kako Edmund i Patricia kreću prema plesnom podiju.

»Onda kad se ne prepiru. Iskreno, mislim da nikad nisam čula dvoje mladih ljudi koji se svađaju više od njih dvoje. To je dovoljno da...« Zastala je i okrenula glavu da pogleda Victoriju. »Oh, zaboga, nećete mi valjda reći da su oni jedno za drugo?«

»Savršen par. Naravno, znala sam to čim sam ih vidjela zajedno. Sada ćemo vidjeti što će se dogoditi. Nema premca valceru kad treba ubrzati puis romantike.«

Lucinda je vidjela Edmunda kako povlači Patriciju malo bliže i dugo se okreće s njom. Čak i s te udaljenosti vidjelo se da Patricia blista.«

»Hmm«, rekla je. »Pa, pretpostavljam da to objašnjava prepirke i hihotanje. No predviđam probleme. Gospodin Fletcher čini se vrlo dragim i potpuno se je posvetio zaštiti Patricije, no bojim se da ne

ispunjava njezina očekivanja od supruga. Ne čini se da ima stalne, pristojne vlastite prihode, ako ništa drugo. Koliko sam shvatila, njegov rad za gospodina Jonesa povremene je i nepredvidljive prirode. I ne zna ništa o arheologiji.«

»Obične sitnice, uvjeravam vas.«

»Nisam sigurna da će Patricia i njezini roditelji takve stvari smatrati sitnicama.«

»Kada je energija prava, ljubav pronađe put.«

Lucinda ju je pogledala. »Ljubav može pronaći put, no može i dovesti do katastrofe. Jedna je stvar kada se žena određene dobi upusti u nedozvoljenu vezu, a sasvim druga kad to učini

mlada dama poput moje rođakinje. Znaete to baš kao i ja.«

»Uvjeravam vas da se ne bavim promicanjem nedozvoljenih veza«, rekla je Victoria uvrijeđeno. »Ja sam ženidbena posrednica i svoje profesionalne odgovornosti shvaćam vrlo ozbiljno. Zapamtite, Patricia i gospodin Fletcher stupit će u pristojan brak.«

»Unatoč očitim zaprekama.«

»Ne«, rekla je Victoria. »Baš zbog njih. Gajenje ljubavi prilično je slično gajenju dobrog grožđa za vino.«

»Mislite da su plodovi slađi kad se loza treba boriti s ponešto težim okolnostima?«

»Baš tako.«

Nikakvi fijakeri ni kočije nisu lutali mračnim ulicama u blizini krčme Crveni pas. Nije ih otjerala gusta magla nego činjenica da su kočijaši bili svjesni kako si malo koji stanovnik tog slabo osvijetljenog susjedstva može priuštiti luksuz putovanja kočijom.

Caleb je hodao prema uglu gdje je jedna plinska lampa svijetlila u magli. Svjetlo je služilo za snalaženje, no nije prodiralo duboko u noć. Njegova intuicija upozorila ga je da ga netko slijedi prije no što je začuo korake koji su odjekivali iza njega. Vrata krčme nisu se ponovno otvorila. Tko god se skrivao ondje u sjenama, gledao je ulaz s druge strane ulice, čekajući njega.

Slijedili su ga s bala Wrothmereovih, pomislio je. To je objašnjavalo nelagodan osjećaj koji je imao protekli sat vremena.

Vrelina i energija pulsirale su kroz njega stvarajući isti osjećaj uzbuđenja koji je iskusio kad su nekoć mračni dijelovi labirinta bili naglo osvijetljeni. Postojala je mogućnost da je čovjek koji ga je

slijedio običan lopov koji traži prikladnu žrtvu koju bi orobio, no njegov mu je dar govorio da nije tako. Procijenio je kako ima devedeset i devet posto šanse da će susresti Perrettova demona.

I dalje je hodao mirno i promišljeno kao da nije svjestan da ga netko slijedi. Koraci su se približili. Nije imalo smisla okretati se kako bi pokušao baciti pogled na svog progonitelja.

Samo bi pravi lovac obdaren paranormalnim noćnim vidom mogao vidjeti išta više od tamne sjene u gustoj magli.

Skinuo je jednu rukavicu, zavukao ruku u džep svoga kaputa i izvukao pištolj. Držeći ga uz nogu, krenuo je u svjetleću maglu koja je okruživala uličnu lampu.

Sokantni udar straha došao je niotkuda. Na trenutak je zaustavio njegov dah, udario njegova čula i živce. Čuo se je oštar zveket. Maglovito je shvatio da je ispustio pištolj.

Teturajući se zaustavio, zamrznut bezimеноm stravom za koju je, u jednom djeliću mozga, znao da nema nikakve logične ni razumne osnove. Srce mu je snažno udaralo. Pluća su mu se stisnula. Mogao je samo disati.

Naglo je potonuo u najgoru noćnu moru, viseći na rubu provalije kaosa. Sirova panika kružila je njegovim venama.

Instinktivno i intuitivno izoštrio je sva svoja čula kako bi odgovorio na napad. Njegov dar je zablistao. Osjećaj nadolazećeg kaosa lagano se smanjio, omogućujući mu da izvuče nekoliko činjenica iz močvare neobjašnjive tame koja je prijetila da će ga proždrijeti.

On ti to radi. Tako je ubio Sharpy ja i Daykinicu. On stvara snažnu paniku kod svojih žrtava.

Moraš se oduprijeti li ćeš biti uvučen u kaos.

Nije želio tako napustiti svijet kao žrtva oluje posve nasumične, besmislene energije. Pronaći će uzorak jasnoće, razuma i stabilnosti. To je bio njegov dar i upotrijebit će ga kako bi ostao svjestan pa makar pritom umro.

Perrettov demon stvorio se iz magle i krenuo u mutno svjetlo. Nije bilo plamena u očima, dugih kandži niti divovskih šišmišjih krila, no Caleb je bez sumnje znao da je suočen s čudovištem.

»Iznenaden sam što vas večeras vidim ovdje, Jones.« Stvorenje se zaustavilo nekoliko stopa daleko. »Ovo nije susjedstvo u kakvom bi čovjek očekivao pronaći čovjeka vašeg staleža. Sto vas dovodi na

ove ulice? Neka zabavna požuda koju je nemoguće zadovoljiti u nekom boljem dijelu grada? Omiljena pušionica opijuma?»

Caleb nije rekao ništa. Nije bio siguran da može govoriti. Plamteća energija koja je napadala njegova osjetila kao da mu je paralizirala jezik. No njegov dar reagirao je na njegovu volju.

Duboko u njegovu umu labirint je postajao oštiji, jasniji, razumljiviji. Ovdje je svijetlio kristalni zid, ondje pod. Sad je samo trebao pronaći način da poveže osvjetljene dijelove.

»Dopustite mi da se predstavim«, rekao je demon. Ležernim pokretom skinuo je rukavicu, posegao u džep kaputa i izvukao maleni predmet koji je zlatno sjajio na mutnom svjetlu.

»Zovem se Allister Norcross.«

Otvorio je burmuticu i izvukao prstohvat pra-škastog sadržaja. Držeći mješavinu u blizini nosa, naglo je udahnuo.

Trenutak kasnije još jedan snažan udar panike opržio je Calebova čula. Sve što je mogao jest ne pasti na pločnik u drhtavom, bezumnom užasu.

»Ah, da, nova verzija formule zaista radi vrlo dobro«, rekao je Norcross. »Hulsey je bio u pravu.«

U labirintu je zasvijetlilo još hodnika. Caleb je odgurnuo plimni val straha i usredotočio se na uzorak. Mogao je to. Znao je kako držati emocije na udaljenosti dok upotrebljava svoj dar.

Proveo je većinu života učeći kako kontrolirati jezgru divlje, opasne energije koja je bila izvor njegove paranormalne moći.

»Moram reći da ste me razočarali, gospodine.« Norcross je zatvorio burmuticu i vratio je u džep. »Očekivao sam više od jednog člana legendarne obitelji Jones.«

»Sto želite od mene?« rekao je Caleb.

»Dakle, pronašli ste jezik, zar ne?« Norcross je bio zadovoljan. »Vrlo dobro. Sada sam pomalo impresioniran. Vrlo malo ljudi može izustiti smislenu rečenicu kad pokažem svoj dar.«

Caleb nije rekao ništa.

»Reći ću vam što želim od vas, Calebe Jones.« Uzbuđenje se prišuljalo u Norcrossov glas.

»Želim vas gledati kako ludite od straha, a zatim želim gledati kako umirete od čiste jeze.«

»Zašto?«

»Zato što uživam u takvoj zabavi, naravno. Ako vam je to ikakva utjeha, bit ćete prikladni pokusni kunić za najnoviju verziju formule. Hulsey mi ju je dao ovog popodneva i još nisam imao prilike iskušati je. Ipak, to će biti predstava samo za jednoga. Nažalost, istina o tome što mogu učiniti moćima svoga uma mogu ostati poznate i cijenjene u vrlo uskom krugu.«

»Jednom od krugova unutar Reda srebrne pločice.«

Na nekoliko sekundi pritisak straha je popustio. Caleb je shvatio da je ta izjava iznenadila Norcrossa tako da je izgubio koncentraciju na neko vrijeme. Stvaranje straha tako visoke razine sigurno zahtijeva veliku energiju i intenzivnu usredotočenost.

Ipak, sekundu ranije udario ga je još jedan val panike. Iako je bio pripremljen za njega, Caleb je osjetio kako mu se kaos primiče.

»Dakle, saznali ste nešto o Redu«, rekao je Norcross. »Vjerojatno više nego što znaju neki drugi ljudi. Vrlo dobro, gospodine Jones. Da odgovorim na vaše pitanje, ja sam član Sedmog kruga moći. No to će se uskoro promijeniti. Mi koji smo u tom krugu uskoro ćemo biti uzdignuti do mnogo više razine.«

»Moje ubojstvo je cijena napretka?«

Norcross se nasmijao. »Ne, Jones, vaše je ubojstvo postalo nužno jer ste proglašeni prijateljom Krugu. Nemamo drugog izbora nego vas se riješiti sada kad je očito da ste otkrili Hulseyev trag. Vidite, ne možemo dopustiti da ga nađete. To bi upropastilo sve. Nakon što nestanete, posjetit ću gospođicu Bromley i tako završiti priču.«

S tim riječima zasvijetlilo je još desetak hodnika u nekoliko dimenzija labirinta. Nova vrsta straha prostrijelila je Caleba. Više nije bilo dovoljno da zadrži svoje mentalno zdravlje do posljednjeg daha. Morao je preživjeti ovaj susret da zaštiti Lucindu. Ta spoznaja dala mu je novu snagu koncentracije.

»Gospođica Bromley vam ne predstavlja prijateljicu«, rekao je.

»Možda ne, no zaista ne možemo više riskirati. Javnost i novine neće biti pretjerano iznenađeni kad saznaju da vas je otrovala baš kao što je učinila sa svojim zaručnikom. Zatim će si oduzeti život, baš poput svog oca. Vrlo uredno, zar ne mislite?«

»Lucinda ne zna ništa o vašem prokletom Krugu.«

»Vi biste barem trebali shvaćati što znači biti temeljit. A sad, ovaj je razgovor bio zanimljiv,

no sada je završen. Zbogom, gospodine Jones.«

Kaos se podignuo iz ponora poput tamnog vala nekontrolirane moći. Caleb je potražio utočište u najsnažnije osvijetljenom dijelu labirinta u dimenziji gdje je najvažnija istina svijetlila snagom sunca. Morao je preživjeti jer on je bio sve što je stajalo između ovog demona i Lucinde. Odgovori, kad bi ih čovjek konačno vidio, uvijek su bili toliko zapanjujuće jednostavni.

Kovitlajuća tama zapljusnula je zdanje u njegovu umu. Caleb je gledao taj prizor iz sigurnosti kristalne strukture. Obuzelo ga je čudno uzbuđenje. Čovjek ne dobiva često priliku promatrati sirovu snagu čistog kaosa. Bio je opčinjen.

Učinilo mu se da je čuo kako neki čovjek vrišti negdje u noći, no ignorirao je to jer mu je sva pozornost bila usmjerena na divlje struje. Koncentrirao se je jače, sada siguran da može uočiti i najslabija svjetlucanja u uzorku koji se nalazio u samom srcu energetske oluje.

Znao je da su odgovori ondje i da ga čekaju. Također je s potpunom sigurnošću shvatio da nitko ne može potpuno shvatiti takve velike istine i ostati mentalno zdrav. Ipak, pogled ili dva bit će dovoljan da ga uzbuđuje do kraja života.

»Prestani, proklet bio!«

Krik koji je pratio te riječi odvrćao mu je pažnju. Caleb ga je ignorirao. Tko bi sanjao da u kaosu postoji tako blistava ljepota? Nikad je neće moći analizirati, a kamoli kontrolirati. No mogao je uživati u divljoj snazi vatrene energije koja je davala vatru njegovu daru.

»Moje srce. Moje srce. Ne možeš to činiti. Prestani.«

Posljednje riječi završile su još jednim prestravljenim krikom.

Više nije mogao tolerirati tu distrakciju. Trebalo je nešto učiniti s Norcrossom. Caleb je skrenuo pogled s hipnotizirajućih struja kaosa.

Norcross je izvukao pištolj. Iako ga je stiskao objema rukama, pištolj se divlje tresao.

Njegovo srce bila je izvijena maska užasa.

»Što mi činiš?« procijedio je. »Eksplodirat ću. Ubijaš me.« Pokušao je uperiti pištolj u Calebovo srce. »Ti si taj koji treba umrijeti, gade, ne ja.«

Norcross je namjeravao povrijediti Lucindu. Caleb je mogao učiniti samo jednu stvar.

Uzeo je pregršt kaosa i zgnječio Norcrossa kao što bi netko zgnječio dosadnog kukca.

Allister Norcross po posljednji je put otvorio usta, no iz njih nije izašao nikakav krik.

Stropostao se na pločnik i jako umirio.

»Siguran si da je mrtav?« upitala je Lucinda.

»To nije stanje kojemu je lako postaviti pogrešnu dijagnozu«, rekao je Caleb. U njegovu glasu nije bilo baš nikakvih emocija.

»Ponekad stanje nesvijesti može oponašati smrt.«

»Vjeruj mi, on je mrtav, Lucinda. Uskoro ćeš i sama vidjeti.«

Bili su u njezinoj kočiji na putu na poprište sukoba. Prije kratkog vremena pao joj je kamen sa srca kad je vidjela Caleba kako ulazi u plesnu halu pa se jedva suzdržala da se ne slomi i zaplače od olakšanja. No u trenutku kad joj se približio osjetila je zapaljivu energiju nasilja kako svjetluca u atmosferi oko njega.

Znala je da njezina tjeskoba tijekom večeri nije bila proizvod njezine mašte. Caleb je gotovo umro. Trebat će dugo vremena da se njezini živci oporave od te spoznaje, pomislila je.

No bila je zabrinutija za Caleba. Nešto je bilo duboko pogrešno. Mogla je to osjetiti. Upravo se borio za svoj život i ubio čovjeka, podsjetila se. Takve stvari uzimale su jeziv danak.

»Rekao je da se zove Allister Norcross?« upitala je.

»Da.«

»Jesi li ga poznavao?«

»Ne.«

»Sto si učinio s tijelom?«

»Morao sam ga ostaviti u napuštenoj zgradi.« Pogledao je kroz prozor u maglom obavijenu noć. »Nisam imao izbora. U tom dijelu grada dovoljno je teško pronaći fijaker i za žive ljude.

Sumnjam da bi itko želio povesti mrtvog putnika.«

»Zašto želiš da pogledam tijelo?« upitala je.

»Zato što bi svojim darom mogla razabrati stvari koje su meni nejasne.« Okrenuo se prema njoj. »Žao mi je što moraš prolaziti kroz ovo, Lucinda. No mislim da je važno.«

»Shvaćam.« Čvršće je obavila plašt oko svojih ramena. Drhtala je, ne od hladnoće noći nego u odgovoru na ledene i vatrene struje njegove aure.

Shute je zaustavio kočiju u praznoj ulici ispred zamračene zgrade. Caleb je prvi izišao.

Lucinda je išla za njim.

»Stanite ovdje i čuvajte stražu«, rekao je Caleb Shuteu.

»Da, gospodine«, rekao je Shute. »Evo, trebat će vam svjetiljka.«

Caleb je uzeo svjetiljku i upalio je. Vatrene svjetlost pretvorila je njegove oči u sjenovite zdence bez dna. Hladnoća je ponovno prostrijelila Lucindu. Osjećaj da je nešto pogrešno postao je jači.

Bez riječi, Caleb se okrenuo i poveo je niz usku uličicu. Stao je na vratima i gurnuo ih prema unutra. Smirila je živce i svoja čula kao što je uvijek činila kad je znala da će se suočiti sa smrću i oprezno ušla u prostoriju.

Toliko o mogućnosti da je Norcross možda pao u komu. Nije bilo upitno da je čovjek na podu mrtav.

»Prepoznaješ li ga?« upitao je Caleb.

»Ne.«

»On nije neki botaničar ili znanstvenik kojega si srela? Možda na predavanju ili raspravi?

Netko koga je tvoj otac poznavao?«

Zatresla je glavom. »Ne poznajem ga, Calebe.«

»Sto mi možeš reći o njegovoj smrti?«

Pogledala je prema gore, iznenađena pitanjem. »Rekao si da si ga ubio.«

»Da.«

»Ja... pretpostavljam da si upotrijebio pištolj«, rekla je s oklijevanjem.

»Ne.«

»Nož?«

»Dobro pogledaj, Lucinda«, rekao je vrlo tiho. »Nigdje nema krvi.«

S oklijevanjem je prišla bliže tijelu. »Možda je udario glavom tijekom tučnjave?«

»Ne«, ponovno je rekao istim ravnim i smrtonosnim tonom.

Oprezno se potpuno otvorila paranormalnim ostacima koji su se zadržavali na tijelu.

Odjednom je postojana energija neobičnih i opasnih biljaka zapljusnula njezina čula. Naglo je udahнула i napravila korak natrag.

»Sto je bilo?« pitao je Caleb.

»Ovdje ima otrova«, rekla je tiho. »No on nije sličan ničemu s čime sam se ikad susrela. On je zasigurno paranormalne prirode i utjecao je na dar ovog čovjeka na nepredvidljive načine.

Djeluje snažno razarajuće i uništava unatoč tome što privremeno pojačava osjetila.«

»Osnivačeva formula.« Caleb je zvučao vrlo sigurno. »Rekao je da mu je Hulsey ovog popodneva dao novu, poboljšanu verziju.«

»Posve sam sigurna da bi ga ta droga ubila da ti nisi to učinio prije nje. I to vrlo brzo, mislim.«

Izvukao je rupčić i čučnuo kraj Norcrossa. Njegove ruke bile su zaštićene kožnim rukavicama, no upotrijebio je četverokut teškog platna kako bi uklonio maleni predmet iz mrtvačeva kaputa.

Svjetlost svjetiljke obasjala je elegantnu zlatnu burmuticu ukrašenu trokutom načinjenim od zelenih kamenčića.

»Nosio je burmuticu?« Namrštila se. »Nisam osjetila nikakav duhan na njemu.«

»U ovoj je kutiji prah. Mislim da je to droga.«

Popravila je naočale i bolje pogledala poklopac kutije. »Izgledaju kao smaragdi.«

»Siguran sam da jesu.« Caleb je proučavao burmuticu kao da se radi o sićušnom eksplozivnom uređaju. »Sam dizajn je alkemičarski, simbol za vatru.«

Ponovno je izoštrila čula.

»Što god bilo u toj kutiji, sadrži sastojke otrova koji je mrtvac uzimao«, rekla je.

»Je li opasno dirati kutiju?«

»Ne. Čisto sumnjam da bi puki kontakt s prahom mogao imati ikakve ozbiljne ili trajne posljedice. Čovjek bi trebao udahnuti barem dozu-dvije prije no što se javi trajno djelovanje na paranormalna osjetila. Žrtva bi bez sumnje mislila da ta droga pojačava njezine moći.«

»A zapravo je ubija.«

»Da.« Oklijevala je, pokušavajući procijeniti smrtonosnu esenciju praha. »Snažan muškarac poput Norcrossa mogao bi izdržati najdulje tri do četiri dana. Netko stariji ili slabiji umro bi brže.«

Caleb je proučavao sićušni predmet od smaragda i zlata. »Kako predlažeš da uništimo prah u ovoj kutiji?«

»Gotovo sve će ga učiniti bezopasnim. Osjećam da je sastav otrova izrazito krhak i nestabilan.

Kisela tvar poput octa uništiti će njegovu snagu. Također i alkohol ili žestoka pića. Vrućina će također poremetiti njegova štetna svojstva.«

»Što bi se dogodilo da ga netko pojede?«

»Gotovo ništa, pretpostavljam. Probavni proces bi ga učinio nestabilnim. No ne bih ti preporučila da ga pojedeš.«

»Nisam ni namjeravao.« Caleb je vrlo pažljivo umotao burmuticu u rupčić i ustao. »Riješit ću se ovoga što je prije moguće.«

Pogledala je Norcrossa. »Sto s njim?«

»Obavijestit ću inspektora Spellara. On će se time pozabaviti.«

»Ali kako ćeš objasniti njegovu smrt?«

»To je Spellarov problem, ne moj.« Caleb je pokupio svjetiljku. »Sto je u ovim okolnostima sreća.«

Slijedila ga je prema vratima. »Shvaćam da ne želiš biti uključen u istragu ubojstva, no to je

ipak bila stvar samoobrane.«

»Nije u tome problem, Lucinda.«

»Sto želiš reći?«

»Problem je u tome što ne znam kako sam ga ubio.«

Stajali su zajedno u Calebovu laboratoriju gledajući kristalnu čašu na radnoj klupi. Čaša je bila ispunjena brendijem koji je toplo blistao na svjetlosti vatre. Burmutica je bila na dnu čaše, otvorena i prazna, smaragdno-zlatni dragulj zarobljen u tekućem jantaru.

Caleb je razrijedio drogu u prahu i učinio je bezopasnom postupkom koji je uključivao umakanja kutijice nekoliko puta u brendi. Lucinda ga je uvjerala kako je formula potpuno uništena prvom rundom jakog pića, no on nije želio riskirati. Nakon svakog umakanja ispraznio bi korišteni brendi u željeznu tavu i ispario ga na vrelini vatre.

»Jesi li sigurna da je sada možemo dirati?« upitao je Caleb.

»Oh, da«, rekla je Lucinda. »Bila je bezopasna nakon prvog uranjanja. Rekla sam ti da je droga izrazito nestabilna. Kad se rastvori, gubi svojstva koja joj omogućuju da utječe na čula.

Čak i bez našeg miješanja, sumnjam da bi zadržala svoju snagu dulje od nekoliko dana.

Pogledao ju je preko radne klupe. »Možeš to osjetiti?«

»Da. Taj prah je poput ubranog cvijeta. Odmah počinje propadati. No zašto bi itko namjerno uzimao formulu koja je toliko smrtonosna i tako brzo djeluje?«

»Rekao sam ti, Norcross je rekao da je to nova verzija droge. Možda nije bilo vremena da eksperimentira s njom.«

»A možda je Norcross bio pokusni kunić«, rekla je.

»Možda si u pravu. Izgledao je vrlo zadovoljan učincima. Očito nije shvatio da ga ubija.«

Caleb je utihnuo na trenutak. Gledala ga je kako tone u svoje skriveno mjesto.

»Misliš li da bi mogla napraviti protuotrov za tu drogu?« pitao je nakon nekog vremena.

Zatresla je glavom. »Žao mi je. Ne znam ni za jednu biljku koja bi mogla učinkovito neutralizirati čudnu energiju onoga što je bilo u toj burmutici. To ne znači da jednog dana ne bi bilo moguće stvoriti lijek, no to je izvan mojih sposobnosti. Pretpostavljam da će za to biti potreban napredak u polju kemije kao i mnogo istraživanja i eksperimentiranja.«

»Ne ispričavaj se. Sylvester je tvrdio da je pronašao učinkoviti protuotrov za originalnu verziju formule. Išao je tako daleko da je urezao sastojke na zlatni list koji je pokrивao njegov sef. No primijetio je da ga treba uzimati istodobno s drogom. Iz očitih razloga, nije bilo praktična načina za iskušavanje njezine učinkovitosti.«

Obuzela ju je znatiželja. »Imaš li recept za protuotrov?«

»Original je u Ezoteričnoj kući. Napravio sam kopiju.«

Nestao je u labirint polica. Trenutak kasnije začula je kako se otvaraju vrata sefa. Kada se Caleb ponovno pojavio držao je bilježnicu u jednoj ruci.

»Prepisao sam recept točno onako kako je bio uklesan na zlatnom listiću«, rekao je.

Otvorio je bilježnicu, okrenuo stranicu, a zatim se odmaknuo kako bi ona mogla vidjeti njegove bilješke. Popravila je naočale, lagano se nagnula naprijed i brzo pročitala latinska imena različitih biljaka.

»Hmm«, rekla je.

»Što je to?«

»Prepoznajem većinu sastojaka i upoznata sam s njihovim normalnim i paranormalnim svojstvima. Posve sam sigurna da ni jedan od njih ne bi imao nikakva učinka na prah koji smo pronašli u burmutici, ali ni na bilo koji drugi otrov. Zapravo, baš suprotno.«

»Što želiš reći?«

Uspravila se. »Šalica ovog takozvanog protuotrova ubila bi čovjeka za nekoliko minuta.«

Polako je izdahnuo i jednom kimnuo. »Imao sam osjećaj da bi moglo biti tako. Lukavi stari gad postavio je posljednju zamku svojim neprijateljima i suparnicima.«

»Kažeš da je urezao formulu na sef?«

Caleb je zatvorio bilježnicu. »Sylvester je znao da bi jednog dana netko mogao ukrasti njegovu dragocjenu formulu. Stoga je ostavio upozorenje da se radi o otrovu spora djelovanja i ponudio protuotrov. Urezan u zlato, ni manje ni više. Koji bi alkemičar mogao odoljeti?«

»Vidim na što ciljaš.«

Stao je ispred kamina i promatrao plamenove.

»Od ključne je važnosti da otkrijemo Nor-crossovu adresu i njegove veze što je prije moguće«, rekao je. »To nam je jedina nada da pronađemo Hulseya i druge članove Sedmog kruga.«

Osjetila je hladnoću. »Što ćeš im učiniti kad ih pronađeš, Calebe? Sumnjam da ćeš uspjeti pronaći ikakav dokaz da su počinili ubojstvo.«

Nije skretao pogled s vatre. »Razgovarat ću o tome s Gabeom, no mislim da je odgovor jasan.

Hulseya i ljude koji su ga zaposlili da pripravi drogu treba zaustaviti.«

Prekrižila je ruke i pomno ga proučavala. »Misliš ubiti, zar ne?«

Caleb nije rekao ništa.

»Ne.« Rasplela je ruke i požurila do njega. »Slušaj me, Calebe. Jedna je stvar voditi istrage za Ezoterično društvo. No ne možeš dopustiti da te ta organizacija pretvori u nekakvog unajmljenog

krvnika. Takav posao uništiti će te jednako sigurno kao smrtonosni otrov.«

Prihvatio se za rub kamina. »Sto bih, dovraga, trebao učiniti s ljudima poput Hulseya i onih koji su ga zaposlili? Što s čudovištima koje ta formula stvara?«

»Slažem se da takve luđake treba zaustaviti. No imajući u vidu privlačnost formule, bojim se da će uvijek postojati oni koji će tražiti njezinu moć. Ne možeš na sebe preuzeti užasan zadatak da ih sve pobiješ. Neću to dopustiti.«

Pogledao ju je. »Ti nećeš to dopustiti?«

Podigla je glavu. »Shvaćam kako misliš da nemam prava reći ti što da činiš. No ne mogu stajati sa strane i ne činiti ništa dok se ti namjeravaš pretvoriti u profesionalnog ubojicu.«

»Imaš li bolje rješenje?«

Duboko je udahnula. »Mislim da odgovor leži u samoj prirodi formule. Prema onome što si mi rekao, oni koji uzimaju novu verziju ne mogu dugo preživjeti ostanu li bez nje.«

»Uništiti drogu kad god i gdje god je pronađem, a oni koji je rabe također će biti uništeni. Je li to tvoj odgovor?«

»Shvaćam da Društvo ima dužnost zaustaviti one koji pokušavaju ponovno stvoriti tu drogu.

Također mi je jasno da ćeš ponekad biti prisiljen činiti ono što si učinio večeras. No mislim da, kad god je to moguće, moraš dopustiti drogi da obavi svoj smrtonosni posao za tebe.«

Pomno ju je proučavao. »Misliš li da će me takav pristup učiniti išta manje odgovornim za smrti koje mogu uslijediti u nadolazećim godinama?«

»Da«, rekla je vrlo odlučno. »Vjerujem da je tako. To nije savršeno rješenje. Ni jedna smrt, bez obzira na to što je izazvalo, neće ti biti laka. Sve će te mučiti. No oni koji pripremaju tu drogu nisu nevinašca, Calebe. Oni su dobro svjesni da se bave opasnim i zabranjenim istraživanjima. Ako umru zbog svog rada, neka bude tako. Neka kazna odgovara zločinu.«

»Ti si zastrašujuća žena, Lucinda Bromley.«

»A ti si zastrašujući muškarac, gospodine Jones.«

Pustio je kamin i obuhvatio njezino lice dlanovima.

Poljubio ju je tako vrelo i žestoko da ju je iznenadio. Energija je bljesnula, no bila je drugačija nego ranije kada su vodili ljubav. Bila je tu ona senzualna snaga koju je osjetila ranije, no pratila ju je očajna glad. Iscjeliteljica u njoj isplivala je na površinu.

»Calebe, jesi li bolestan?«

»Mislim da jesam. Nisam siguran. Sve što znam jest da te večeras trebam, Lucinda.«

Počeo je skidati njezinu ljubičastu haljinu. Čula je kako nježne kopče pucaju, a krhka se svila para.

Uznemirena, obuhvatila mu je lice dlanovima. Zastao joj je dah od vreline u njemu. Zračila je ne samo iz njegova tijela nego i iz njegove aure.

»U groznici si«, šapnula je.

No već dok je izgovarala te riječi znala je da groznica koja bjesni u njemu ima metafizičke, a

ne fizičke uzroke. I naglo je shvatila.

»Taj čovjek kojega misliš da si večeras ubio...«

»I jesam ga ubio. Štoviše, učinio bih to opet ne oklijevajući ni trenutak. No otkrivam da moram platiti cijenu za to što se koristim svojim darom na takav način.«

Šokirana, istraživala je njegovo lice. »Calebe, zar mi govoriš da si tog čovjeka ubio svojim darom?«

»Da.«

Naglo je shvatila. Paranormalna groznica u njemu bila je posljedica onoga što je večeras učinio. Ako je zaista ubio Norcrossa svojim darom, bez sumnje se iscrpio do krajnjih granica.

Uskoro bi se mogao srušiti od umora. No u međuvremenu je pokušavao kontrolirati nemirne vrtloge i neskladne uzorke energije koje su bile rezultat tako golema truda.

»Sve je u redu, Calebe. Sa mnom si.«

»Lucinda.« Imao je oči čovjeka koji stoji na rubu beskrajne noći. »Trebam te više no što sam ikad u životu išta trebao.«

Zagrlila ga je pokušavajući ga natopiti vlastitom svjetlošću i energijom.

»Ovdje sam«, šapnula je.

Gurnuo ju je na ležaj i brzim pokretima raskopčao hlače. Nije se trudio potpuno razodjenuti.

U sljedećem trenutku padao je na nju, gurajući je u tanki madrac. Ležaj je škripao i stenjao pod njegovom težinom.

Ovog puta nije bilo nježnih, uvodnih zagrljaja. Caleb ju je dirao s bezdušnim očajem. Znala je da se mora nevjerojatno snažno kontrolirati kako je ne bi povrijedio. No njegova vruća potreba stvarala je novo i drugačije uzbuđenje.

Stisnula je njegova ramena. »Nisam krhka.«

»Znam.« Naslonio je svoje grozničavo lice na njezine grudi. »Znam. Snažna si. Tako snažna.«

Rukom je kliznuo među njezine noge obuhvativši je, provjeravajući je li vlažna i zatim ušao u nju uz žareći nalet energije koji kao da je zapalio i same njihove aure.

Prodro je u nju jednom, dvaput, treći put, a zatim se ukrutio iznad nje, pulsirajući svoju esenciju u nju.

Kad je svršio, srušio se i naglo, duboko zaspao.

Čekala je nekoliko minuta prije no što se iskobeljala ispod njegova teškog tijela. Malo se je promeškolljio, no nije otvorio oči. Opipala je puis na njegovu grlu. Snažan, ravnomjerman ritam ju je umirio. Sada je bio i nešto hladniji.

Ustala je i počela se odijevati. Sivo svjetlo zore obasjavalo je prozore. Znala je da bi trebala poći kući, no nije se usudila napustiti Caleba dok se ne probudi. Smjestila se u stolac kraj vatre i čekala.

Naposljetku je otvorio oči. Osjetila je olakšanje kad je vidjela da nema znakova paranormalne vreline.

»Koliko je sati?« upitao je.

»Blizu pet. Drago mi je da sam poslala Shutea kući nakon što nas je doveo ovamo. Ne bi mi bilo drago da je morao provesti noć u kočiji čekajući me.«

Caleb je sjeo i položio noge na pod. »Ne moraš se brinuti. U visokom društvu nije velika stvar vratiti se kući u zoru nakon bala. Tvoji susjedi jedva da će primijetiti.«

»Očito ne poznaješ moje susjede.«

Ustao je i pogledao dolje, očito iznenađen da još uvijek na sebi ima većinu odjeće. Napravio je grimasu i zakopčao hlače.

»Je li ti zaista stalo do toga što misle susjedi?« upitao je.

»Ne«, rekla je.

»Nisam ni mislio.« Završio je s popravljajanjem odjeće i pogledao je.
»Ispričavam se što nisam bio dovoljno nježan, Lucinda. Jesam li..?«

»Nisi me povrijedio«, rekla je nježno. »Ti me nikada ne bi mogao povrijediti.«

Teško je izdahnuo. »To je bilo poput nagle groznice. Ne mogu objasniti.«

»Razmišljala sam o tome. Vjerujem da objašnjenje leži u onome što si sinoć učinio onom luđaku.«

Umirio se. »Rekao sam ti, ne znam što sam mu učinio.«

»No potpuno si siguran da si nekako svojim darom izazvao njegovu smrt.«

»Nema sumnje u to.« Čeljust mu se stisnula. »Ja... osjetio sam kad se to dogodilo.«

»Jesi li razmišljao o tome da ga ubiješ prije no što si to učinio? Jesi li nekako svojom voljom izazvao njegovu smrt?«

»To je nemoguće. Čovjek ne može voljom ubiti nekoga.«

»Čini se da je on nešto slično činio tebi.«

»Ne, nije me pokušavao ubiti voljom.« Caleb je protrljao zatiljak.
»Nekako je upotrijebio svoj dar da bi poremetio moju auru. Sve što se sinoć dogodilo može se objasniti fizikom paranormalnog, ne čarobnjaštvom.«

»Reci mi što se točno dogodilo.«

Caleb je spustio ruku. »Znao sam da me ubija. Također sam znao da će, ako me ubije, napasti tebe. Nisam mogao dopustiti da se to dogodi. Jedva sam se mogao pokrenuti, nisam mogao ni podići pištolj koji sam bio ispustio. Neki instinkt mi je rekao da je moja jedina nada upotrijebiti punu snagu svog dara. Mislim da sam pokušavao upotrijebiti ga kao štit od struja njegove energije.«

»Drugim riječima, pokušao si vatru napasti vatrom?«

»Mislim da je to otprilike točno. No kad su se moja čula zapalila punom snagom, naglo sam znao što učiniti. To je bilo poput posezanja u srce oluje, Lucinda. Osjećao sam kao da grabim šaku kaosa. Na neki način koji ne mogu objasniti uspio sam baciti energiju na tog čovjeka i poremetiti njegovu auru. Odmah je umro. Osim toga, dok sam to činio, znao sam da će umrijeti.«

Neko vrijeme je razmišljala o tome.

Caleb je čekao.

»Hmm«, rekla je naposljetku.

Caleb se namrštitio. »Koji vrug bi to trebalo značiti?«

»Pa, meni se čini da si uspio usmjeriti svoj dar tako da ga možeš upotrijebiti poput oružja.«

»Vjerovala ili ne, toliko sam i sam shvatio«, rekao je mrko. »Pitanje je kako sam to učinio i zašto nisam znao da to mogu sve dok nije došao taj trenutak?«

»Nemam sve odgovore, no mogu pogađati.«

»Samo naprijed.«

»Pretpostavljam kako nisi znao da možeš na taj način manipulirati energijom svoga ja jer nikad prije nisi bio u borbi na život i smrt bez ikakva drugog oružja.« Raširila je ruke. »Stajao si na vratima smrti. Tvoji instinkti su preuzeli stvar.«

Promatrao je vatru koja se gasila. »Čudno je znati da možeš ubiti čovjeka na takav način.«

»Mislim da te zapravo brine to da u tom trenutku nisi osjećao da imaš kontrolu nad svojim darom. U potpunosti si se oslanjao na instinkt i intuiciju, a ne logiku i razum.«

Usljedila je duga tišina. Kada je skrenuo pogled s vatre, na licu je imao izraz ozbiljnog čuđenja.

»Kao što sam prije primijetio, ti si vrlo pronicljiva žena, Lucinda.«

Pokazala je na labirint polica za knjige koji ih je okruživao. »Rekao si mi da su postojali drugi slučajevi snažno nadarenih ljudi koji su mogli ubijati svojom paranormalnom energijom.«

»Da, no zapisi o takvim pojedincima u Društvu toliko su rijetki kao da se radi o mitovima i legendama.«

Nasmiješila se. »Ti si Jones. Izravni potomak Sylvestera Alkemičara. Stoga si i ti povezan s mitovima i legendama.«

»No ja ne posjedujem takve neobične darove. Moj dar je samo vrlo izoštren osjećaj intuicije povezan s darom za uočavanje uzoraka. Kako takva sposobnost može postati oružje?«

»Ne znam«, rekla je. »No moć je moć, bez obzira na to kako ona bila usmjerena, a ti je imaš mnogo.«

Dugo je razmišljao o tome.

»U pravu si«, rekao je naposljetku. »To je nepotpuno objašnjenje, no morat će poslužiti. Te ćemo informacije zadržati za sebe, Lucinda.

Shvaćaš li? Ne želim čak ni da članovi moje obitelji saznaju što se je sinoć stvarno dogodilo.«

»Drugim riječima, ta novootkrivena sposobnost postat će duboka, mračna tajna agencije Jones?«

»Mogla bi se priviknuti na čuvanje tajni«, rekao je. »Nešto mi govori da će ih agencija prikupiti mnogo u godinama koje dolaze.«

»Postat ćeš poslovna partnerica gospodina Jonesa?« Patricia je požurila puteljkom staklenika pokušavajući stići Lucindu. »No ti si botaničarka i iscjeliteljica, ne privatna detektivka.«

»Rekla sam mu da razmišljam o partnerstvu u njegovoj tvrtci.« Lucinda je zastala da zalije brome-rije. »Znaš da posjedujem dar za otkrivanje otrova. Ta je sposobnost vrlo korisna u istražiteljskom poslu.«

»Da, ali postati prava partnerica u agenciji Jones? Kako uzbudljivo.« Patriciju je preplavilo divljenje. »Uvijek si mi bila takva inspiracija, Lucy.«

»Hvala ti.« Lucinda je osjetila lagani nalet zadovoljstva. »Gospodin Jones smatra da će moj dar biti od velike važnosti agenciji u nadolazećim godinama zbog problema s tom novom kabalom.«

»Mogu to shvatiti. Edmund mi je spomenuo kako očekuje da će također pružati mnogo usluga agenciji.«

Lucinda je podigla kanticu za polijevanje. »Edmund?«

Patricia se zacrvnjela. »Gospodin Fletcher.«

»Vidim. Nisam mogla ne primijetiti za doručkom da ste ti i gospodin Fletcher u mnogo boljim odnosima.«

»On je vrlo zanimljiv gospodin«, rekla je Patricia. »Razgovor s njime smatram vrlo poticajnim.«

»Doista?«

»Naravno, shvaćam da ne ispunjava sve moje uvjete«, brzo je rekla Patricia.

»Hmmm.«

»On posjeduje prilično neobičan dar.«

»To nam je i rekao gospodin Jones.«

»I pomalo neuobičajenu prošlost.«

Lucinda ju je pogledala. »Koliko neuobičajenu?«

»Pa, prije no što je postao mađioničar, morao je zarađivati za život tako što bi povremeno posegnuo za pokojim vrijednim predmetom.«

»Zaboga, on je bio lopov?«

»Sve mi je priznao, Lucy. Krao je samo od drugih kriminalaca i prevaranata. Pazio je da uzima samo male predmete koji nikom neće nedostajati.«

»Drugim riječima, njegove žrtve bili su ljudi za koje je znao da neće zvati policiju.«

Patricia se razvedrila. »Baš tako. Ima dar da prođe kroz zaključana vrata i osjeti gdje su skri-vene vrijedne stvari. A baš te sposobnosti učinit će ga toliko korisnim gospodinu Jonesu.«

»Činiš mi se vrlo zainteresiranom za budućnost gospodina Fletchera u agenciji Jones.«

Patricia se uspravila. »Namjeravam se udati za njega, Lucy.«

»Oh, Patricia.« Lucinda je spustila kanticu za zalijevanje i raširila ruke. »Sto će tvoji roditelji reći kad saznaju da se udaješ za čovjeka koji je nekoć bio lopov i mađioničar?«

Patricijine oči su se ovlažile. Bacila se u Lucindino naručje.

»Ne znam«, zajecala je. »Ali volim ga, Lucy.«

»Znam.« Lucinda ju je zagrlila, »lady Milden također je upoznata s tvojim osjećajima.«

Patricia je zapanjeno podigla suzama umrljano lice. »Ona zna?«

»Sinoć na balu mi je rekla da ste ti i gospodin Fletcher savršen par.«

»O, Bože.« Patricia je izvukla elegantnu maramicu i osušila oči. »Što da učinim? Kako da uvjerim mamu i tatu da mi dozvole udati se za gospodina Fletcher a?«

»Unajmili smo lady Milden da nas vodi kroz ovaj posao pronalaženja supruga. Kao što kaže gospodin Jones, čovjek mora vjerovati stručnjacima. Problem uvjeravanja tvojih roditelja prepustit ćemo tvojoj ženidbenoj posrednici.«

Patricia je nagurala vlažni rupčić u džep svoje haljine i podigla bradu. »Ako mi mama i tata ne daju svoj pristanak, kunem se da ću pobjeći s gospodinom Fletcherom.«

»Hmmm.«

»Zaista misliš da lady Milden može uvjeriti moje roditelje da ga prihvate?«

»Mislim da ona može postići sve što naumi.«

Patricia se nasmiješila. »Oh, Lucy. Tako ga volim.« »Shvaćam«, nježno je rekla Lucinda.

»Više nego što možeš znati.«

Edmund je izronio iz sjena iza draguljarnice. Caleb je mogao osjetiti energiju kako plamti u atmosferi. Fletcher je možda imao poštene namjere, no uživao je rabeći svoj dar. *Zar nije tako sa svima nama?*

»Čovjek bi očekivao da draguljar ima bolje brave«, rekao je Edmund. U njegovim riječima odzvanjao je trijumf i hladno zadovoljstvo.

»Jeste li uspjeli?« upitao je Caleb.

»Naravno.« Edmund je podignuo svezak uvezan u kožu. »Ralstonovi zapisi narudžbi za dragulje. Ovo pokriva prošlu godinu.«

»Dobar posao.« Caleb je uzeo knjigu. »Možemo je proučiti u kočiji. Potom ćete je staviti točno gdje ste je našli. Uz malo sreće, draguljar ujutro neće ni primijetiti da ju je netko dirao.«

»Možete računati na to, gospodine Jones.« Edmund je očito bio uvrijeđen implikacijom da nije dorastao tom zadatku. »Sutra ujutro nitko neće primijetiti ništa neobično.«

»Vjerujem. Hajdemo.«

Krenuli su natrag uličicom do mjesta gdje ih je Shute čekao s kočijom. Ranije te večeri Caleb je pozvao jednog od svojih mnogobrojnih rođaka, mladog lovca, da preuzme dužnosti tjelohranitelja na trgu Landreth. Mogao je i sam provaliti u draguljarnicu, no nije bilo upitno da Fletcherova vještina u tim stvarima nadmašuje njegovu vlastitu.

Edmund je bio taj koji je prepoznao draguljar-sku oznaku na dnu burmutice. Caleb se suzdržao da ga pita kako jedan mađioničar može biti tako dobro upoznat s potpisima vrlo skupih draguljara. Bilo mu je prilično jasno kako je Fletcher preživljavao prije no što je krenuo na pozornicu.

Unutar skućenog vozila Caleb je pričvrstio zastore, upalio lampe i otvorio dragulj are v dnevnik. Nije mu trebalo dugo da pronađe ono što je tražio.

»Jednu zlatnu burmuticu ukrasiti trokutom od smaragda dobre kvalitete«, pročitao je. »Treba biti identična prvim dvjema narudžbama.«

»Postojalo je više takvih burmutica?« upitao je Edmund.

»Najmanje tri, očito.«

»Tko je bio klijent?«

Caleb je prstom prešao preko stranice. Sada je bio njegov red da osjeti uzbudljivi nalet energije jer je još dio labirinta naglo zasvijetlio.

»Lord Thaxter. Adresa je trg Hollingford.«

»Poznajete li ga?«

»Ne dobro, no sreli smo se.« Caleb je podigao pogled. »On je bogati član Ezoteričnog društva.

Mislim da je svojevrsni botanički talent. Rekao sam Gabeu da ta urota seže duboko u našu organizaciju. Mogu samo nagađati koliko je još članova Društva u vezi s Redom srebrne pločice.«

»Koji je sljedeći korak?«

»Posjetit ćemo trg Hollingford.«

»Prošla je ponoć.«

»Ne idemo onamo da popijemo čaj s Thaxterom.«

Trg Hollingford bio je natopljen mjesečinom. Caleb i Edmund ostavili su Shutea i kočiju u dubokim sjenama i krenuli naokolo do vrta iza velike kuće. Edmund je brzo provalio zaključanu kapiju.

»Kuća nije osvijetljena«, brzo je primijetio. »Svi su u krevetu. Imamo sreće. Izgleda da nema ni pasa pa nam neće trebati komad pečenke koji smo uzeli u krčmi.«

»U tom slučaju, možeš je kasnije pojesti. Smatraj to jednom od prednosti rada za agenciju Jones.«

Edmund nije odgovorio. Bio je potpuno usredotočen na posao koji je slijedio.

»Najveći rizik bit će sluge«, nastavio je. »Nemoguće je znati kad će netko od njih naglo

odlučiti svratiti u kuhinju na noćni obrok. Osim toga, moramo imati u vidu mogućnost da vlasnik ove kuće drži pištolj kraj kreveta. No, ljudi se uglavnom ne bude noću.«

»Hvala na savjetima«, rekao je Caleb. »Uvijek je dobro raditi s profesionalcem.«

»Da, pa, vjerojatno bih vam trebao reći da sam kojiput radio ovakve stvari, gospodine Jones.«

»To sam i pretpostavljao.«

»Znam da dolazite iz duge loze lovaca i možete biti tihi, no svejedno mislim kako bi bilo najbolje da pođem sam.«

»Ne.« Caleb je proučavao zamračenu kuću s iščekivanjem. Mogao je osjetiti kako ga odgovori čekaju. »Moram ući unutra.«

»Recite mi što očekujete da ćete otkriti. Ja ću to pronaći.«

»U tome je stvar«, rekao je Caleb. »Neću znati što tražim sve dok to ne pronađem.«

»Da, gospodine.« Edmund se okrenuo oko sebe. »Ovi vrtovi su prekrasni.«

»Spomenuo sam da je Thaxterov dar povezan s botanikom. Ako bi netko pokušao ponovno stvoriti formulu, bilo bi vrlo logično da regrutira barem neke ljude s takvim paranormalnim sposobnostima.«

»Ne zvuči kao da je Allister Norcross bio zainteresiran za botaniku.«

»Ne, mislim da nije. Sumnjam da je njegova uloga u Sedmom krugu bila nešto drugačije prirode.«

»On je ubio apotekarku i jednog od otmičara, zar ne?« tiho je upitao Edmund.

»Da.«

Ušli su kroz kuhinju. Obojica su odmah stala. Caleb je znao da Edmund osjeća istu jezivu prisutnost.

»Nema slugu pod stepenicama«, tiho je rekao Edmund. »Siguran sam u to. No netko je ovdje.

Osjećam to.«

AMANDA QUICK

»I ja.

»Podsjeća me na osjećaj koji sam imao one noći kad sam ušao u vilu Jaspera Vinea i pronašao ga mrtvog. Njegove slugе te su večeri izašle. Kuća je bila prazna i u njoj se osjećala vrlo čudna atmosfera.«

»Opljačkali ste najmoćnijeg gospodara londonskog podzemlja?«

»Nekoliko puta. Mislim da nikad nije primijetio. Uzimao sam samo male stvari, tu i tamo neki džepni sat ili prsten.«

»Predmete za koje vrlo bogat čovjek može pomisliti kako ih je jednostavno zametnuo.«

»Da«, rekao je Edmund. »Ne da bi Vine pozvao policiju. Jednostavno nisam htio da me dođe tražiti.«

»Gdje ste pronašli tijelo?«

»U knjižnici. Nije me sram priznati da je to bio vrlo neugodan susret. Izgledao je kao da je vidio duha tik prije svoje smrti. Lice mu

je bilo izobličeno od straha. Poslužio sam se vrlo lijepim satom i niskom bisera koju je kupio jednoj od svojih ženski, a zatim sam otišao.«

»Kujin sin«, tiho je rekao Caleb. Još jedan dio labirinta je zasvijetlio. »To zvuči kao rad Allistera Norcrossa.«

»Kako je Vine bio uključen u ovaj slučaj?«

»Još ne znam. No bio je. Osjećam to.«

Prošli su kroz kuhinju i izašli na dugačak hodnik. Caleb je zastao na vratima knjižnice. Ladice radnog stola bile su otvorene. Većina njih bila je ispražnjena od papira i dokumenata koji su možda nekoć stajali ondje.

»Netko je stigao ovamo prije nas«, rekao je.

»Neuredan posao«, primijetio je Edmund.

»Tko god on bio, žurio se.«

Primaća soba bila je vrlo tiha i mirna. Mjesečina i sjaj uličnih lampi prolazili su kroz

nepokrivene prozore. Sluge su otišle, no prije toga nisu navu-kle zastore.

Krenuli su širokim stubištem. Slabašan glas začuo se negdje odozgo.

Muškarac, pomislio je Caleb, koji se obraća nekom drugom. No nije bilo odgovora.

Izvukao je pištolj iz džepa svog kaputa i tiho krenuo hodnikom. Edmund ga je slijedio.

Glas je postao glasniji kad su se približili posljednjoj sobi s lijeve strane. Hladan propuh šaputao je iz te sobe. Netko je otvorio prozor.

»... *Otrovan sam, vidite. Zato mogu razgovarati s duhovima. Hulsey me je ubio. Krivi me za njezinu smrt. Stvarno, kako sam mogao znati...?*«

Riječi su bile izgovorene zastrašujuće normalnim, razgovornim tonom, istim tonom kakvim bi čovjek mogao govoriti dok u nekom klubu komentira vrijeme.

»... *Ne da sam imao izbora. Ne nakon što se Jones uključio. Nisam mogao znati. Nisam mogao nagađati što je apotekarka znala. Nisam mogao znati što joj je Hulsey možda rekao...*«

Caleb je stao na vratima posljednje sobe i priljubio se uza zid. Edmund je prošao pored njega poput tihe sjene i smjestio se na

suprotnoj strani vrata.

Caleb je pogledao u sobu. Muškarac je sjedio u stolcu ispred hladnog kamina. Noge su mu bile ležerno prekrižene, laktovi naslonjeni na rukohvate stolca. Skupio je prste i razgovarao sa zrakom mjesečine koja je prolazila kroz otvoren prozor.

»... *Gledajući unazad, bila je velika pogreška dovesti ga u Krug. Trebao sam biti pametniji.*

No bio sam uvjeren da trebam njegov dar. Nisam znao za ludilo u obitelji, naravno. Nikad ne bih pristao učiniti ga članom da sam to znao, uvjeravam te...«

Dajući znak Edmundu da ostane skriven, Caleb je spustio pištolj i ušao u sobu.

»Dobra večer, Thaxteru«, rekao je trudeći se da mu glas ne zvuči prijeteće. »Žao mi je što prekidam.«

»Što je to?« Thaxter je okrenuo glavu, pokazujući blago iznenađenje, ali ne i uzburjanost.

»Pretpostavljam da ste još jedan duh, gospodine?«

»Ne još«, rekao je Caleb. »Zovem se Jones. Sreli smo se.«

Thaxter se zagledao u njega, a zatim kimnuo. »Da, naravno«, rekao je istim, suviše ležernim tonom. »Caleb Jones. Čekao sam vas.«

»Doista, gospodine? Zašto?«

»Znao sam da ćete se pojaviti prije ili kasnije.« Thaxter je prstom kucnuo po sljepoočnici.

»Mi nadareni možemo osjetiti takve stvari. No mislim da to znate dobro kao i ja. Vi ste prilično moćan čovjek. Pa, sada je prekasno, bojim se. Otrovan sam.«

»Osnivačevom formulom.«

»Gluposti. Otrovao me je dr. Basil Hulsey. Vidite, sinoć mi je dao novu zalihu droge. Rekao mi je da će ona biti mnogo stabilnija od prethodne verzije. Nije mi problem ni reći da sam imao problema sa starom. Svi smo mi imali.«

»Hulsey vam je dao novu verziju formule?«

»Da, tako je.« Thaxter je nestrpljivo mahnuo jednom rukom. »Čini se da je bio vrlo uzrujan jer smo uklonili Daykinicu. No, zaista, što smo drugo mogli učiniti? Bila je to njegova krivnja.«

»Kako to?«

»Hulsey nije trebao ukrasti paprat iz staklenika gospođice Bromley i napraviti otrov za Daykinicu. To je uvelo vas u tu priču. Postojao je rizik da ćete na kraju pronaći apotekarku.

Bilo je očito da ju je potrebno ukloniti. Nisam rekao Hulseyu, no on je, naravno, odmah saznao.«

Caleb se sjetio fotografija u Daykinicinoj sobi. »Daykinica i Hulsey bili su ljubavnici. Ona je bila majka njegova sina. Hulsey vas je otrovao da osveti njezinu smrt.«

»Trebao sam biti oprezniji i ne petljati se s nekime tko ima Hulseyevu prošlost i položaj. Ta sorta zna biti nepouzdana. Ne znaju svoje mjesto. Problem je u tome što je Hulseyeva kombinacija dara i vještine izrazito rijetka. Čovjek ne može s ulice pokupiti znanstvenika s

paranormalnim sposobnostima, zar ne?«

»Vi niste ubili Daykinicu, zar ne, Thaxteru? Poslali ste Allistera Norcrossa da to učini za vas.«

»To je bio njegov dar. Također i razlog zašto sam pristao uvesti ga u Krug. Znao sam da će biti koristan.«

»Niste se brinuli za njegovu prošlost?«

»Naravno da ne. Norcross je bio gospodin. Kao što sam rekao, nisam znao za njegovo ludilo.

Pa, što je, tu je. Svi mi griješimo.« Izvukao je zlatan džepni sat i pomno ga proučavao.

»Vidim, nema više mnogo vremena.«

»Gdje je Hulsey?« upitao je Caleb.

»Sto je to?« Thaxter je zazvučao kao da mu je nešto odvuklo pozornost. Ustao je iz stolca i krenuo prema ladičaru blizu otvorenog prozora. »Hulsey? On i njegov sin svratili su večeras.

Rekli su nešto o tome da žele vidjeti kako napreduje eksperiment. Očito je otrovu potrebno nekoliko dana da ubije. Hulsey mi je objasnio kako je želio da neko vrijeme razmislim prije no što prijedem na drugu stranu.«

»Hulsey i sin bili su večeras ovdje?«

»Uzeli su moje dnevnike i spise kad su odlazili. Rekao sam vam, toj sorti se ne može vjerovati.«

»Znate li kamo su otišli?«

»Pretpostavljam da ćete ih pronaći u onom njihovom laboratoriju u ulici Slater. Hulsey praktički živi ondje. Pa, moram krenuti. Cijeli projekt je propao. Čovjek ne može preživjeti takve katastrofe ako je član Reda smaragdne pločice. To je posve jasno.«

»Pričajte mi o Redu«, rekao je Caleb.

»Red je za gospodu, a postoji samo jedan ispravan način na koji se gospodin može nositi s ovakvom situacijom, zar ne?«

Thaxter je posegnuo u ladicu.

»Ne, proklet bio.« Caleb se zatrčao preko sobe.

No nije bio dovoljno brz. Thaxter je uzeo pištolj iz ladice, prislonio ga uza svoju sljepoočnicu i povukao okidač jednim brzim, učinkovitim pokretom.

Minijturna munja bljesnula je u tami. Grmljavina pištolja bila je zaglušujuća.

A tada se mogla čuti samo nagla i oštra tišina smrti.

Laboratorij je bio očišćen od svih vrijednih predmeta i bilježnica koje su nekoć mogle biti ondje. Sve što je ostalo bilo je nešto razbijenog stakla i nekoliko bočica običnih, jeftinih kemikalija.

»Hulsey i njegov sin sigurno su se jako žurili nestati nakon što su Thaxteru i Norcrossu dali otrovanu drogu«, rekao je Edmund.

Caleb je upalio lampu i proučavao kaotičnu scenu. »Nešto je ovdje nedavno umrlo.«

»U stražnjem dijelu je kavez.« Edmund mu se polako približavao, nosa namreškanog u gađenju. »Štakori. Šest njih.« Okrenuo se. »Pa, čini se da agencija Jones treba pronaći dva luda znanstvenika.«

»A obojica će uskoro bez sumnje tražiti nekoga da financira njihovo istraživanje. Tako je to sa znanošću. Nemoguće je baviti se njome bez novca. Prije ili kasnije Hulsey će pronaći novog pokrovitelja. Kada se to dogodi, pronaći ćemo ga.«

»Čini mi se da će vam trebati pomoć u traženju Hulseya, njegova sina i drugih članova Kabale.«

»Ne moraš me podsjećati na veličinu zadatka koji me čeka«, zarežao je Caleb.

»Samo bih htio iskoristio ovu priliku da bih vam dao do znanja kako sam spreman ponuditi svoje profesionalne usluge vašoj tvrtci kad god vam to u budućnosti zatreba.«

»Ovo nije agencija za zapošljavanje, Fletcheru.«

»Dobro.« Edmund je pročistio grlo. »Samo sam mislio to spomenuti. Što ćemo sad?«

»Pretražiti ovo mjesto. Posljednji put kad je Hulsey bio prisiljen pobjeći za sobom je ostavio nešto svojih papira. Uz malo sreće i sad je možda ostavio nešto što će nam reći kamo je otišao.«

»Pitam se je li ovdje držao paprat gospođice Bromley«, rekao je Edmund ogledavajući se.

»Ne vidim nikakvih znakova.«

»Odmah ću dovesti Lucindu. Ona bi mogla pronaći dokaze botaničke prirode.«

»Sumnjam da će ovdje biti išta što će moći otkriti.«

Caleb je prešao prostoriju i stigao do kaveza. Pogledao je nepomična tijela šest štakora u njemu.

»Nisam tako siguran u to«, rekao je.

»Donio sam vam novu verziju droge, gospodine.« Hulsey je izvadio paketić iz dubine svog izgužvanog kaputa. Stavio ga je na radnu klupu. »Mislio sam da će gospodin Norcross jutros navratiti do laboratorija da ga pokupi, no kad se nije pojavio, odlučio sam ga sam dostaviti.

Znam da ovih dana niste u mogućnosti napustiti kuću.«

Ellerbeck je pogledao paket, pokušavajući se boriti protiv rastućeg osjećaja očajja. Allister je otišao prije dvije noći rekavši da namjerava slijediti Caleba Jonesa. Nije se vratio.

Nešto je pošlo po zlu, pomislio je Ellerbeck, no nikako se nije mogao raspitati što. Allister je bio taj koji mu je donosio vijesti iz vanjskog svijeta. Sad kad je ostao sam nije mogao mnogo učiniti. Nije se usuđivao kontaktirati Scotlad Yard da se raspita je li na ulicama Londona pronađeno tijelo određenog gospodina. Sigurno neće zatražiti agenciju Jones da mu pomogne.

Ellerbeck je razbijao glavu, no nije se mogao sjeti ti ničega što je njegov sin nosio sa sobom, a što bi ikoga moglo dovesti do njegova doma na trgu Ransley. Ako je Allister doista bio mrtav, prve vijesti o tome saznat će iz novinskog izvještaja o misterioznoj smrti neidentificiranog muškarca.

»Sigurni ste da će nova verzija djelovati?« upitao je Hulseya.

»Siguran, gospodine.« Hulsey je kimnuo glavom. »Štakori su odlično. Čini se da ne pate ni od kakvih štetnih posljedica. Uvjeravam vas da ćete se osjećati mnogo bolje za dan-dva.

Probajte. Vidjet ćete što želim reći. Vrlo poticajno sredstvo, a i mnogo stabilnije.«

Ellerbeck je uzeo paketić i otvorio ga. Uzeo je prstohvat i pomno ga proučio pokušavajući ga procijeniti onim što je ostalo od njegova dara prije no što je ušmrknuo. Bio je svjestan snažnih energija, no to je bilo sve. Problem je bio u tome da su njegova čula bila toliko oštećena da više nije mogao odrediti nijanse botaničkih struja.

»Čini se mnogo snažnijom«, rekao je. Sićušna iskra nade poskočila je u njemu. Možda nije bilo prekasno.

»Da, jest«, rekao je Hulsey. »Također vas mogu uvjeriti da će se u ovom novom obliku održati mnogo dulje.«

»Koliko dugo?«

»Mjesec-dva, pretpostavljam.« Hulsey se s velikim entuzijazmom ogledao po stakleniku.

»Moram reći da ovdje imate vrlo zanimljivu kolekciju, gospodine. Smijem li se prošetati okolo i razgledati?«

»Drugi put«, odrješito je rekao Ellerbeck. »Danas se ne osjećam dobro. Nisam u stanju povesti vas u obilazak.«

Hulsey se trznuo zbog ovog odbijanja, no brzo se oporavio. »Da, naravno, gospodine.

Oprostite, gospodine. Nisam se želio nametati.«

Ellerbeck je udahnuo prstohvat praha. *Nemam više što izgubiti.*

Svjesnost oštra poput dijamanta rascvala se u njemu, istjerujući njegovu tjeskobu. Snaga je kolala njegovim čulima. Prvi put u proteklih nekoliko tjedana mogao je osjetiti potpunu snagu promjenjivih struja koje su preplavljivale staklenik. Zgrabila ga je euforija. *Ipak nije prekasno.*

Ne samo što će preživjeti, nego će postati najmoćniji član Reda. Prema Stilwellovim bilješkama, droga je imala potencijal da obnovi čovjekovu snagu i životnost. Stilwell je vjerovao da ima moć produljiti život za nekoliko desetljeća. Imat će vremena, pomislio je, da začne još sinova - zdravih potomaka - koji će zamijeniti Allistera.

»U pravu ste, Hulsey«, šapnuo je, boreći se da prikrije čistu ekstazu koja je ispirala njegova zagušena čula. »Čini se vrlo učinkovito.«

»Da, gospodine. Kao što sam obećao.« Hulsey je pročistio grlo. »Ako nemate ništa protiv, gospodine Ellerbeck, bojim se da moram zatražiti svoju plaću. Troškovi laboratorija u posljednje su vrijeme bili vrlo visoki zbog svih tih novih sastojaka koje sam trebao za usavršavanje formule.«

Ellerbeck je osjetio prezir, a zatim se počeo zabavljati. »Možda ste genijalni znanstvenik, Hulsey, no Thaxter je u pravu. U srcu ste zapravo trgovac, zar ne? Baš kao apotekarka.«

»Da, gospodine.« Iza leća naočala, Hulseveve oči su zasjale. »Baš kao apotekarka.«

Caleb se naslonio na radnu klupu u Lucindinu stakleniku i gledao je kako malim instrumentom pregledava donju stranu listova paprati. Uvijek mu je pricinjavalo zadovoljstvo vidjeti je kako radi ovdje u svojoj maloj veseloj džungli, pomislio je. Energija oko nje davala je snagu. S druge strane, sličnu je snagu dobivao gledajući je kako ispija jutarnju kavu.

Dovraga, dovoljno je bilo da pomisli na nju.

»Sto je to?« pitao je

»*Gymnogramma triangularis*«, rekla je ne podižući pogled. »Zlatna paprat.«

»Ne paprat nego instrument kojim je pregledavaš. Izgleda kao malo povećalo.«

»To je mjedeni ispitivač za platno. Trgovci platnom takvim se napravama služe da bi izbrojili vlakna u četverokutu platna. Gospodin Marcus E. Jones preporučuje ga u svojoj knjizi *Papрати zapada*.«

Nasmiješio se. »Doista?«

Zastala je, a lice joj je imalo zamišljen izraz. »Pitam se je li on tvoj rođak?«

»Marcus E. Jones? Mislim da nije.«

»Šteta«, rekla je. »On je vrlo cijenjen pteridolog, znaš.«

»Jones je često ime.«

»Da«, rekla je. »Tako je. Zapravo, toliko često da bi tvrtka specijalizirana za neobično polje kao što su paranormalne istrage mogla imati upečatljivije ime nego, recimo, Jones i suradnici.«

»Ne slažem se. To ime, onakvo kakvo jest, daje određeni stupanj anonimnosti koji bi se u budućnosti mogao pokazati vrlo korisnim.«

»Hmm.« Ponovno se vratila gledanju kroz svoje stakalce. »Ima li kakvih vijesti o Hulseyu?«

»Ništa, prokletstvo. On i njegov sin su nestali. Bez sumnje će uskoro tražiti nove pokrovitelje.«

»Ne ako se pročuje da su otrovali svoje prethodne financijere.«

»Uz malo sreće, neće. Rekao sam Gabeu za otrov koji su dali Thaxteru i Norcrossu, no odlučio je ne obavijestiti Vijeće. Uvjeren je da ima još visoko pozicioniranih članova Društva koji sudjeluju u kabali. Ne želi ih upozoriti da bi Hulsey mogao biti pomalo nepouzdan zaposlenik.«

»Dakle slučaj otrovne formule postaje još jedna duboka, mračna agencijska tajna?«

»Ovom brzinom, bit će teško brojiti sve tajne agencije Jones.«

Lucinda je ponovno zastala držeći čašicu u zraku. »Hmm.«

»Sto?« upitao je.

»Pitam se koriste li dr. Hulsey i njegov sin formulu.«

»Dobro pitanje. I ja imam jedno.«

»Da?« pitala je.

»Razmišljam o trećoj burmutici.«

»Kako to misliš? Thaxter ju je sigurno dao Hulseyu. On bi je uzeo čak i da je ne rabi za držanje zaliha droge. Burmutica je prilično vrijedna, a čini se da Hulseyu uvijek treba novca.«

»Možda«, rekao je Caleb.

Namrštila se. »Ti nikad ne govoriš možda, Calebe. Kad je riječ o procjenjivanju mogućnosti i vjerojatnosti, uvijek daješ brojčane odgovore.«

»Ponekad.«

Pogledala je prema krovu staklenika u tihoj molbi za strpljenje.

»Dakle, misliš li da su Hulsey i njegov sin napustili London?«

»Gotovo sam devedeset i devet posto siguran da će njihov odlazak biti samo privremen.«

»Zašto privremen?«

»Bilo bi teško naći pokrovitelje kakvi su njima potrebni u divljinama Škotske ili Walesa.

Problem je u tome što agencija Jones nije policija. Nemam stotine agenata koje mogu poslati

da kruže ulicama, a još manje obližnjim selima. A nije da nemam druge slučajeve kojima se moram pozabaviti. Zapravo, jutros sam dobio jedan novi.«

Brzo je podigla pogled, očiju sjajnih od zanimanja. »Je li uključen otrov?«

Njezin entuzijazam pričinjavao mu je zadovoljstvo.

»Bojim se da nije. Očito se svatko obdaren određenom količinom dara pretvara da je medij.«

»Sto je u tome tako neobično? Ovih dana u Londonu sigurno ima nekoliko tisuća ljudi koji se pretvaraju da su mediji. Svi su oni prevaranti.«

»Ova žena očito posjeduje određeni dar.«

Lucinda je damski otpuhнула. »Pa, sigurno ga ne rabi kako bi stupila u kontakt s duhovima iz drugog svijeta. To je nemoguće. Svako tko tvrdi da može razgovarati s mrtvima je šarlatan.«

»Ova žena očito stvara vlastite duhove.«

»Kako to misliš?«

»Moj klijent je uvjeren da je ubila jednog od članova njegove skupine za seanse. Žrtva je bez sumnje mrtva pa sam pristao istražiti situaciju.«

Lucinda je stavila stakalce u džep i pogledala ga. »Nemaš vremena osobno istražiti svaki slučaj, Calebe. Morat ćeš naučiti kako dijeliti poslove. Osim toga, zaista moramo sastaviti popis agenata koje možemo pozvati da nam pomognu u različitim istragama.«

Pogledao ju je.

»Mi?« ponovio je.

»Odlučila sam prihvatiti tvoju ponudu za partnerstvo.« Smireno se nasmiješila. »Naravno, u slučaju da i moje ime bude na posjetnicama tvrtke.«

»Ako pomišljaš da ću naručiti zalihu posjetnica na kojima piše Bromley i Jones...«

»Oh, dobro«, podigla je ruku u znak predaje. »Spremna sam na kompromis. Prihvatit ću Jones i Bromley, no stvarno, Calebe, to jednostavno ne zvuči dobro. Priznaj.«

»Ne«, rekao je. »Sigurno ne zvuči.«

»A ni Jones i suradnici.«

»Prokletstvo, Lucinda...«

Pokret na vratima naveo ga je da se okrene. Ondje je stajala Victoria. Izgledala je vrlo odlučno.

»Victoria«, rekao je. »Zadovoljstvo mi je što vas danas vidim. No zašto me je odjednom obuzeo osjećaj mračne prijetnje?«

»Vrlo vjerojatno zato što imate paranormalne darove, gospodine.« Victoria je ušla u staklenik.

Pogledala je oko sebe, a lice joj se razvedrilo. »Ovo je prvi put da sam ovdje. Moram priznati da atmosfera prilično osvježava.«

»Hvala vam«, rekla je Lucinda. »Pretpostavljam da ste došli govoriti s Calebom. Otići ću da imate malo privatnosti.«

»Nema potrebe.« Victoria je zastala da bi se divila velikoj nakupini paprati. »Zapravo, cijenila bih vašu pomoć u ovom razgovoru.«

Caleb ju je pogledao s oprezom. »Sto želite da učinim, Victoria?«

Skrenula je pogled s paprati. »Želim da gospodinu Fletcheru osiguram stalno mjesto u Društvu.«

»On je već član.«

»Dobro znate na što mislim. Potreban mu je stabilan i ugledan prihod.«

»Zašto?« upitao je Caleb.

»Zato što će se uskoro oženiti.«

Nešto kasnije Lucinda je sjedila s Victorijom u knjižnici, pijući čaj.

»Namjeravam predstaviti gospodina Fletchera Patricijinim roditeljima za oko tjedan dana«, rekla je Victoria. »Do tada ću sve imati pod kontrolom.«

»Kako ćete objasniti njegovu prošlost McDanielovima?« zainteresirano je upitala Lucinda.

»U suštini, neće tu biti mnogo toga za objašnjavanje. Fletcher je vrlo darovit gospodin, siročić iz dobre obitelji. Rođenjem je ušao u Ezoterično društvo, naravno, kao Patricia. Već neko vrijeme provodi tajne istrage za Vijeće. Vrlo povjerljivo. Gospodar ga smatra neprocjenjivim.«

»Zvuči kao da je agent Krune.«

»Pa, sve je to istina. Neću ići u detalje što se tiče njegovih ranijih iskustava u tom polju.«

Victoria je podignula šalicu. »Savjetovala sam Patriciji i gospodinu Fletcheru da ni oni ne spominju takve detalje.«

»Sigurna sam da neće.«

»Također ću im dati do znanja da gospodina Fletchera primaju u domove određenih uglednih članova obitelji Jones.«

»Drugim riječima, gospodin Fletcher ima veze.«

»Na vrlo visokim razinama«, glatko je dodala Victoria. »To bi trebalo izbrisati sve sumnje koje bi McDanielovi mogli imati o njegovoj uglednosti.«

»Odličan posao, gospođo. Brilljantno. Vrlo sam impresionirana.«

Victoria si je dopustila malen, zadovoljan osmijeh. »Rekla sam vam da se te stvari same rješavaju.«

Lucinda je podignula šalicu. »Stvari se nisu riješile same. Vi ste ta koja organizira sretan kraj za moju rođakinju i gospodina Fletchera.«

»Pa, čovjek ne može stajati sa strane i dopustiti da dvoje mladih ljudi propadne samo zato što roditelji nisu odobrili njihov brak.«

»Dobro znate da bi velik broj ljudi to učinio bez imalo žaljenja. Većina bi druge stvari poput društvenog položaja, nasljeđa i prihoda smatrala mnogo važnijima.«

»Da, pa, mislim da imam određeni dar za rješavanje takvih pitanja.«

»Doista«, rekla je Lucinda s divljenjem. »Uvijek je zadovoljstvo gledati stručnjaka kako radi.«

»Šlag na torti bit će kad obavijestim McDanielove da gospodar i Vijeće smatraju dar gospodina Fletchera toliko važnim da su ga proglasili voditeljem novog Ureda za sigurnost muzeja koji će biti pod nadzorom agencije Jones.«

»To bi trebalo uvjeriti McDanielove da gospodin Fletcher ima vlastite prihode i da se ne ženi njihovom kćerkom radi novca.«

»Moram priznati da mi je Caleb pomogao u ovom posljednjem.« Victoria je podigla obrvu.

»A i vi, vjerujem.«

»Uvjeravam vas da nije bilo teško nagovoriti Caleba da stvori Ured za sigurnost muzeja. On počinje shvaćati da će, ako želi ispuniti svoju misiju, agencija Jones trebati velike resurse te brojne savjetnike i agente. Ne može više sam nadgledati svaku istragu.«

»Doista.« Victoria je popila mali gutljaj čaja i pogledala Lucindu preko ruba svoje šalice.

»Sad kad sam gotova s Patricijom i gospodinom Fletcherom, što je s vama i gospodinom Jonesom?«

»Što s nama?«

»Dajte, Lucinda. Dobro znate da vi i Caleb morate biti zajedno.«
Lucinda se zacrvenjela. »Kako čudno da to spominjete. Sto se toga tiče, ja se slažem.

Gospodin Jones tek se treba odlučiti.«

»Razumijem.«

»Dok se to ne dogodi, možda će vas zanimati da ću postati punopravna partnerica u agenciji

Jones.«

»Zaboga«, rekla je Victoria.

»Tvrtka će se uskoro zvati Bromley i Jones. Ili možda Jones i Bromley. Nismo se još

dogovorili oko imena.«

Victoria je bila zaprepaštena.

»Zaboga«, rekla je ponovno. »U svakom slučaju, ne mogu zamisliti da će Caleb Jones pristati na promjenu imena svoje tvrtke.«

Lucinda se nasmiješila. »Ne mogu ni ja.«

»Vrlo je ljubazno od vas što ste me danas došli posjetiti, gospođice Bromley«, rekao je Ira Ellerbeck.

»Došla sam čim sam dobila vašu poruku«, rekla je Lucinda. »Bilo mi je tako žao kad sam saznala za vašu tešku bolest, gospodine.«

Sjedili su u tjeskobnim sjenkama Ellerbeckove velike knjižnice. Svi osim jednog velikog prozora bili su pokriveni teškim zastorima od plavog baršuna koji su učinkovito zaprječivali prolaz svjetlosti popodneva sunca. Čaj je poslužen nedugo nakon Lucindina dolaska.

»Cijenim vašu brigu«, rekao je Ellerbeck. Sjeo je iza stola kao da je trebao veliki komad namještaja da ga pridržava. Popio je gutljaj čaja i spustio šalicu. »Priznajem da tijekom posljednjih mjeseci nisam bio u stanju primiti posjetitelje, no bojim se da je kraj blizu. Htio sam se pozdraviti s nekim od svojih najdražih prijatelja i poznanika.«

»Čast mi je što ste i mene uključili, gospodine.«

»Nisam mogao izostaviti kćer jednog od svojih najdražih prijatelja. Unatoč svemu što se dogodilo, želim da znate kako ću uvijek poštovati vašeg oca.«

»Hvala vam, gospodine.«

»Priznajem da sam vas danas pozvao ne samo da se oprostimo nego i da dobijem vaš savjet.

Liječnici su mi rekli da se više ništa ne može učiniti. Doista, moj dar potvrđuje to mišljenje.

Naravno, neću očekivati lijek.«

»Shvaćam«, rekla je.

»Iako vi i ja dijelimo slične darove, postoje neke razlike. Palo mi je na pamet da biste mi mogli preporučiti neku ljekovitu biljku koja će olakšati bol.«

»Dat ću sve od sebe. Molim vas, opišite svoje simptome.«

»Oni su i fizički i paranormalni. Moja osjetila brzo me napuštaju, gospođice Bromley. Postala su kaotična i nepouzdana. Patim od grozних halucinacija i uznemirujućih snova. Živci su mi slabi. Osim toga, imam snažne glavobolje.«

»Pretpostavljam da ste iskušali morfij ili neki drugi pripravak od opijuma.«

»Pih. Znaete kakva je situacija s makovim mlijekom. Količina potrebna za olakšanje fizičkih simptoma me uspavljuje.« Napravio je grimasu. »A tada dolaze snovi. Ne želim završiti život u noćnoj mori. Tražim neku alternativu.«

Pogledala je torbu koju je bila stavila na pod kraj svojih stopala. Tada je ponovno podigla pogled i zagledala mu se u oči. »Žao mi je. Mislim da nemam ništa što bi bilo učinkovito u olakšavanju vaših simptoma.«

»Toga sam se i bojao. Ipak, vrijedilo je pokušati.«

»Mogu li vam natočiti još šalicu čaja?« pitala je ustajući.

»Hvala vam, draga. Oprostite mi što ne ustajem. Danas sam prilično iscrpljen.«

»Molim vas, ne brinite se zbog toga.« Prišla je stolu, podigla njegovu šalicu i tanjurić i odnijela ih na poslužavnik s čajem. »Imate li kakvu ideju što je moglo izazvati vašu neobičnu bolest? Je li joj prethodila jaka groznica ili nekakva infekcija?«

»Ne. Prvi simptomi javili su se prije nekoliko mjeseci, no neko sam ih vrijeme uspijevao držati pod kontrolom. Ipak, postupno su se pogoršali. Liječnici ne znaju što se zbiva. No dosta s tim depresivnim razgovorom, draga. Načuo sam da ste postali bliska prijateljica gospodina Caleba Jonesa.«

Ponijela je šalicu i tanjurić natrag do stola. »Činjenica da ste vezani za kuću očito vas ne priječi da saznate najnovije vijesti.«

»Tračevi se uspijevaju zavući svuda, zar ne?«

Vratila se je do svog stolca, sjela i podigla svoju šalicu. »Da, tako je.«

»Smijem li zbog prijateljstva s vašim ocem biti toliko nametljiv i pitati vas ima li gospodin Jones časne namjere?«

»Gospodin Jones vrlo je častan čovjek«, rekla je uljudno.

Ellerbeckova usta su se stisnula. Činilo se da oklijeva. Zatim je duboko uzdahnuo. »Oprostite mi, draga, no ako razmišljate o Jonesovoj bračnoj ponudi, bojim se da moram spomenuti nešto vrlo neugodno.«

»Što to, gospodine?«

»Već godinama kruže glasine kako je u obitelji Caleba Jonesa prisutna mentalna nestabilnost.«

»Možda bismo trebali promijeniti temu«, rekla je hladno.

Ellerbeck se zacrvenio. »Da, naravno. Shvaćam da nije na meni nuditi vam očinske savjete.«

»Osobito zbog činjenice da ste sudjelovali u ubojstvu mog oca, kao i u ubojstvima Gordona Woodhalla i mog zaručnika.«

Ellerbeck se trznuo tako jako da je prolio čaj po stolu. Zagledao se u nju. »Nemam pojma o čemu govorite.«

»Prilično sam sigurna i da ste povezani s pokušajem ubojstva gospodina Jonesa. Možda biste radije da razgovaramo o tome?«

»Zapanjujete me, gospođice Bromley.«

»Zašto gubite vrijeme na laži? Vi ipak umirete.«

»Da. U pravu ste, draga moja.«

»Znam da uzimate Hulseyevu najnoviju verziju formule. Osjetila sam to u vašoj auri čim sam ušla u sobu. Ona je smrtonosna.«

»Zaista posjedujete impresivan dar.«

Lagano je odmahнула rukom. »To je otrov. Vrlo sam dobra u otkrivanju otrova.«

Ellerbeck je prezrivo frknuo. Posegnuo je u džep i izvadio malu zlatnu burmuticu. Zeleno kamenje svjetlucalo je na vrhu. Stavio ju je na stol i proučavao kao da se radi o neobičnom predmetu s drugog svijeta.

»Hulsey mi je jučer ujutro dao ono za što je tvrdio da je nova, stabilnija verzija«, rekao je.

»Uzeo sam tri doze i bio vrlo zadovoljan. Činila se mnogo snažnijom od prijašnjih verzija.

Tek kad sam sinoć uzeo četvrtu dozu, shvatio sam što mi je gad učinio. Svima nama, pretpostavljam.«

»Otrovao je Thaxtera i Norcrossa, ako na to mislite. Obojica su mrtva.«

»Tako sam i mislio. Pretpostavljam da su mi ostali najviše dan ili dva.«

»Izvorna verzija droge također je bila otrov. Rekli ste da su se vaši simptomi pojavili prije nekoliko mjeseci.«

»Pogoršanje od prve verzije bilo je mnogo sporije.« Stisnuo je ruku u šaku. »Imao sam vremena. Sada ga nemam.«

»Ako ste znali da je osnivačeva droga opasna, zašto ste je uzimali?«

Bezizražajno ju je pogledao. »Sva velika znanstvena dostignuća uključuju određen rizik. Ne možete ni zamisliti moć te droge. Čovjeka preplavljaju najuzbudljiviji osjećaji. Moj dar uzdigao se daleko iznad prethodnih ograničenja. Mogao sam vidjeti boje u botaničkom svijetu koje prije nikad nisam mogao zamijetiti. Mogao sam shvatiti aspekte života biljaka koji su mi uvijek bili izvan dosega. Mogao sam postići velike stvari, gospođice Bromley.«

»Da nije bilo nesretne činjenice da vas droga ubija«, zaključila je.

»Ispalo je da sam alergičan na nju.«

»Drugim riječima, ubijala vas je brže no što će ubiti druge članove Reda. «

»Mnogo brže. Većina će izdržati godinama. Imat će dovoljno vremena da stvore stabilniju verziju droge. No brzo sam shvatio da su mi preostali samo mjeseci.«

»Ako ste jako alergični na formulu, kako ste preživjeli tako dugo?«

»Upotrijebio sam svoj dar da dobijem na vremenu dok je Hulsey radio na poboljšanju droge.

Jučer mi je dao rezultate svog najnovijeg istraživanja.« Ellerbeckova usta su se izvila. »Gad me je uvjerio da će ona uskoro ukloniti sve simptome alergije. Umjesto toga, odvest će me u grob za četrdeset i osam sati. Ubio me je.«

»Zašto ste me danas pozvali?«

»Odbijam umrijeti dok vam se ne osvetim, gospođice Bromley.«

»Krivite mene za ono što se dogodilo?«

»Oh, da, gospođice Bromley, krivim vas.«

Odgurnuo se u stojeći položaj s velikim naporom. Vidjela je pištolj u njegovoj ruci.

»Namjeravate li me ustrijeliti ovdje u vašoj knjižnici?« pitala je, polako ustajući. »To će biti pomalo neuredno i teško objašnjivo policiji, zar ne?«

»Više mi nije nimalo stalo do policije, gospođice Bromley. Prekasno je. Uništili ste sve. No osvetit ću vam se pa makar to bilo posljednje što ću u životu učiniti. Ipak, osjećam se vrlo slabim. Treba mi moj posebni tonik. Pođite sa mnom. Vi ste vjerojatno jedina osoba u Londonu koja može istinski cijeniti ono što sam stvorio.«

Nije se pomaknula.

Trznuo je pištoljem prema stakleniku, a zatim ga ponovno uperio u nju. »Otvorite vrata, gospođice Bromley. Učinite to ili ću vas ustrijeliti tu gdje stojite, bez obzira na nered na tepihu.«

Prešla je prostoriju i otvorila vrata staklenika. Bila je spremna na udar, no struje izopačenih, zlokobnih energija udarile su njezina čula tolikom silinom da je zateturala. Primila se za rub vrata instinktivno pokušavajući zatvoriti svoja čula.

Ellerbeck joj je prišao s leđa i gurnuo je u staklom ozidanu komoru botaničkih užasa.

»Dobro došli u moj privatni pakao, gospođice Bromley.«

Još uvijek slabe ravnoteže, zateturala je naprijed i gotovo pala. Jedva se uspjela primiti za rub radne klupe. Rubovi sukne izdajnički su joj se zapleli oko gležnjeva.

Od zvuka ključa u bravi ponovno je zadrhtala. Ellerbeck ih je zatvorio u staklenik. Ogledala se oko sebe, zapanjena i užasnuta.

Deformirane biljke i tamno blistavo zelenilo ispunjavalo je komoru od stakla i željeza.

Prepoznala je niz bizarnih hibrida, kultivara i varijeteta desetaka opasnih i otrovnih biljaka.

Drugi primjerci bili su toliko izobličeni da ih je bilo nemoguće identificirati. Kad je vrlo oprezno otvorila svoja čula, mogla je otkriti tragove izvornih biljaka, no uznemirujuće energije čudnih novih kreacija ledile su joj krv u žilama.

»Što ste učinili ovdje, gospodine Ellerbeck?« šapnula je zapanjena.
»U ovom stakleniku je sve pogrešno.«

»Priroda ne poznaje ispravno i pogrešno, gospođice Bromley. Samo ono što preživljava.«

»Izobličili ste sve u ovoj prostoriji.«

»Nakon što sam razvio alergiju na osnivačevu drogu, otkrio sam da atmosfera u ovoj komori olakšava njezine najgore popratne učinke. Doista, ona je bila sve što me je održavalo na životu tijekom proteklih nekoliko mjeseci. Nisam mogao izaći na dulje od sat ili dva. Morao sam spavati ovdje. Ovaj staklenik postao je moj zatvor.«

»Zašto ste učinili to ovim biljkama?«

»Ovaj staklenik sadrži moje životno djelo. Prije mnogo godina posvetio sam se istraživanju para-normalnih svojstava biljaka kako bih pokušao pronaći lijek za ludilo svoga sina. Ono što vidite ovdje rezultat je toga.«

»Jeste li uspjeli pronaći lijek?« pitala je jer bota-ničarka u njoj nije mogla odoljeti.

»Ne, gospođice Bromley, u tome sam zakazao. A sada je Allister mrtav.«

Sada je shvatila. »Allister Norcross je bio vaš sin?«

Bezizražajno je kimnuo. »Da, gospođice Bromley.«

»Recite mi zašto ste ubili moga oca i njegova partnera.«

Ellerbeck je izvadio rupčić i obrisao svoje znojno čelo.

»Zato što su saznali da sam ja ukrao jednu od biljaka koje ste donijeli iz Amazone.«

»Gospodin Jones bio je u pravu«, rekla je. »Sve je počelo na našoj posljednjoj ekspediciji.«

»Thaxter je na kraju bio lud, no neobično lucidan«, rekao je Caleb. »On je bio vođa Sedmog kruga moći. Kao što je bio slučaj s Trećim, nema očigledne veze s drugim krugovima ili onima na vrhu kabale.«

On i Gabe sjedili su u njegovoj knjižnici-laboratoriju. Pokušavao je rođaku dati potpuni izvještaj o onome što se zbilo, no rastući osjećaj nelagode grizao ga je iznutra. To nije bio samo osjećaj nemira koji bi ga uvijek obuzimao kad je znao da je previdio neki važni dio slagalice. Ovo je bilo nešto drugo, nešto povezano s Lucindom.

»Moramo pretpostaviti da nismo našli sve Stilwellove bilježnice i papire«, rekao je Gabe.

»Očito postoje druge kopije formule koje kruže naokolo. Vrlo je vjerojatno da su članovi Kabale tako došli do recepta.«

»Duh je pušten iz boce, Gabe.«

»Da.« Gabe je prekrižio ruke. »Hulsey je namjerno promijenio sastav droge tako da ubije Norcrossa i Thaxtera kako bi osvetio smrt gospođe Daykin?«

»Ona je bila njegova dugogodišnja ljubavnica, poslovna partnerica i majka njegova sina.

Otkrio je kako je Sedmi krug poslao Norcrossa da je ubije. Nije teško shvatiti njegovu želju za osvetom.«

»Još uvijek nisi siguran koliko je članova bilo u Thaxterovu Krugu?«

»Prema draguljarevim bilješkama, naručene su tri burmutice. Prve dvije prije šest mjeseci.

Treća je kupljena mjesec dana kasnije. Očito ih je Thaxter dao članovima svog Kruga.«

»Te burmutice znače da je Sedmi krug imao tri člana«, strpljivo je rekao Gabe.

»Za sada, pronašli smo samo dvije burmutice. Norcrossovu i Thaxterovu.«

»Hulsey sigurno ima treću. Kad pronađeno njega, naći ćemo i nju.«

Potreba da pođe Lucindi postajala je sve jača. »Ja sam devedeset i sedam posto siguran da Hulsey nema treću burmuticu«, rekao je. *Smiri se. Ona je sigurna kod kuće.*

»Zbog čega misliš tako?«

»Thaxter nije smatrao Hulseyu društveno ravnopravnim. Što se njega tiče, Basil Hulsey bio je samo vješta radna snaga. Tvrdio je da Red srebrne pločice prihvaća samo članove iz onoga što je smatrao visokim društvenim krugovima.«

»Drugim riječima, Thaxter je bio spreman uposliti čovjeka poput Hulseyu zbog njegovih talenata, no ne i pozvati ga u Krug?«

»Njemu bi to bilo kao da poziva svog vrtlara ili kocijaša da se priključe njegovu klubu. Ne mogu zamisliti kako Hulseyu daje skupu zlatnu burmuticu koja je, prema njegovu mišljenju, načinjena za gospodu.«

»Možda je Hulsey insistirao na tome da ga smatraju jednakim u Krugu i zahtijevao vlastitu burmuticu kao dio pogodbe«, predložio je Gabe.

»Prema onome što sam saznao o njegovoj prirodi, ne mislim da je Hulseyu imalo stalo do dru-

štvenog statusa. Drži samo do svojih istraživanja. Muči me još nešto. Treća burmutica naručena je prije pet mjeseci. Hulsey tada nije bio u vezi sa Sedmim krugom.«

»Ako si u pravu, tada tek trebamo pronaći trećeg člana Kruga.«

»I otkriti jednog kradljivca biljke.« Caleb je pogledao papir koji je stavio na radnu klupu.

»Mora postojati neka veza s posljednjom ekspedicijom Bromleyevih u Amazonu.«

»Sto imaš o tome?«

»Lucindin popis imena botaničara koji su pogledali primjerke iz posljednje ekspedicije nedugo nakon što su se Bromleyevi i Woodhallovi vratili iz Amazone.«

»Što tražiš?«

»Osobu koja je ukrala prvu biljku prije osamnaest mjeseci. Imaš li pojma koliko je truda potrebno samo da bi se otkrilo je li određena osoba bila u Londonu na određeni datum prije godinu i po dana?«

»Zvuči teško«, priznao je Gabe.

»To je i više nego teško. Gotovo nemoguće. Trebat će mi još pomoći, Gabe. I još novca.«

»Samo da pronađeš kradljivca biljke?«

»Ne samo za to, za agenciju. Redovni klijenti plaćaju za svoje istrage, no pokušaj da pronađem ostale krugove u Redu i otkrijem vođe Kabale zahtijevat će određeni broj savjetnika. A savjetnici su vrlo skupi.«

»Mislio sam da smo se dogovorili o budžetu za agenciju Jones.«

»Bit će ga potrebno povećati.«

Kucanje na vratima ih je prekinulo.

»Da, gospođo Perkins, izvolite?« rekao je.

Domaćica je otvorila vrata. »Inspektor Spellar je ovdje, gospodine.«

»Odmah ga pošaljite ovamo gore.«

»Već je ovdje, gospodine.« Gospođa Perkins se uspravila. »Moram vas podsjetiti da sam dala otkaz, gospodine Jones. Otići ću krajem tjedna.«

»Da, da, gospodo Perkins«, promumljao je Caleb. »Spomenuli ste to.«

»Tada ću očekivati svoju plaću, gospodine.«

»Ne bojte se, gospođo Perkins, dobit ćete svoj novac.«

»Poštovanje, gospodine Jones.« Spellar je ušetao u sobu. Zvakao je kolač. Najprije je pogledao Gabea, a zatim Caleba. »I gospodine Jones. Dobar dan obojici. Kao što možete vidjeti, gospođa Perkins mi je ljubazno ponudila nešto da prigri-zem.«

»Kakve su novosti, Spellaru?« upitao je Caleb.

Spellar je pojeo posljednji zalogaj kolača i otresao mrvice s ruku. »Možda bi vas moglo zanimati da sam konačno otkrio adresu Allistera Norcrossa. Našao sam ga preko njegova krojača.«

»Krojač ga se sjetio?« upitao je Gabe.

»Krojači se uvijek sjećaju svojih najskupljih mušterija«, rekao je Spellar. »Ovaj me je obavijestio da je Norcrossov račun poslao na trg Ransley broj četrnaest.«

Caleb se namrštio. »Ondje su velike kuće, a ne ulica gdje bi samac unajmio stan.«

»Norcross je odsjeo u domu svoga ujaka koji je prilično bolestan. Otišao sam onamo da se raspitam, no rekli su mi da je vlasnik te kuće suviše bolestan da prima posjetitelje.« Spellar se nasmiješio. »Sinulo mi je da bi Jonesu možda bilo lakše ući onamo.«

Caleb je pogledao popis imena i adresa. Posljednji odjeljci labirinta naglo su zasvijetlili.

»Trg Ransley«, rekao je. »Taj gad bi trebao umirati. Ako je uzeo Hulseyevu posljednju verziju formule, vjerojatno to i čini.«

Ranije je rekao Lucindi da nije uvijek mogao shvatiti zašto se ljudi ponašaju kao što se ponašaju, no neke je motive mogao vrlo dobro shvatiti. Osveta je bila jedna od njih. A to je sve što je ostalo čovjeku u Ellerbeckovoj situaciji.

Ustao je i krenuo prema vratima ne razmišljajući o tome, posve se oslanjajući na svoju intuiciju.

»Maknite mi se s puta, Spellaru«, rekao je.

»Kamo ideš?« dozvaog ga je Gabe.

»Trg Ransley. Lucinda je ondje.«

»Vi ste ukrali prvu biljku iz mog staklenika«, rekla je Lucinda. »Zašto ste je uzeli?«

»Sjetit ćete se da su mi nakon povratka s posljednje ekspedicije vaš otac i Woodhall pokazali primjerke koje su prikupili. Sa svojim

sam darom shvatio istinski potencijal jedne od biljaka.

No također sam znao da mi Bromley i Woodhall nikada neće dopustiti da ih uzgajam za svrhu koju sam im namijenio.«

»Od nje ste pripremili otrov?«

»Pripravio sam vrlo zanimljivu drogu, gospođice Bromley. Ona uvodi čovjeka u stanje hipnoze u kojem je on iznimno podložan sugestijama. Dok je u tom stanju učinit će sve što mu kažete bez ikakvih pitanja. Kada učinci prođu, žrtva se ne sjeća što se dogodilo pod njezinim utjecajem. Kao što možete zamisliti, postoje ljudi koji bi skupo platili tu moć nad drugima.«

»Prodali ste tu drogu?«

»To nije bilo tako jednostavno«, šapnuo je Ellerbeck. Jezik mu se počeo zaplirati. »Shvatio sam da imam zapanjujuće vrijedan proizvod, no nisam znao kako za njega pronaći kupce.

Nakon svega, ja sam gospodin, a ne trgovac. Gospođu Daykin otkrio sam jednog popodneva kad sam posjetio njezinu trgovinu. Osjetio sam otrove koje je držala ispod pulta i znao da bi mogla biti spremna na poslovni dogovor.«

»Ona vam je pronašla kupce?«

»Pronašla je jednog kupca«, ispravio ju je Ellerbeck. »Sefa podzemlja koji je bio spreman platiti vrlo visoku cijenu koju sam tražio za tu drogu. U zamjenu, pristao je nabaviti mi sve što mi je trebalo. Bila je to vrlo unosna suradnja za sve nas dok je trajala.«

»Kad je završila?«

»Prije šest mjeseci, kad sam se pridružio Sedmom krugu.«

»Pretpostavljam da je taj kriminalac snažno prosvjedovao kad je saznao da ga više ne namjeravate opskrbljivati drogom.«

»Allister se pobrinuo za Jaspera Vinea umjesto mene.« Ellerbeckova usta su se iskrivila. »To je izazvalo veliku senzaciju u novinama. Zlikovčevi suradnici i Scotland Yard bili su uvjereni da je umro od srčanog udara. Učinio sam uslugu društvu, vjerujte mi.«

»Kako ste stupili u kontakt s Redom srebrne pločice?«

»Lord Thaxter mi je prišao. On je bio član Reda i imao je ovlaštenje regrutirati nadarene botaničare za novi Krug moći.«

»Red je želio da radite na osnivačevoj formuli, pretpostavljam.«

»Postalo je jasno da verzija izrađena prema bilješkama Johna Stilwella ima ozbiljne mane«, rekao je Ellerbeck. »Članovi Prvog

kruga željeli su je učiniti stabilnijom.«

»Dakle Red provodi istraživanja kako bi poboljšao drogu?«

»Da. Želio sam preuzeti taj projekt. Bio sam siguran da ću sa svojim pojačanim učincima uskoro pronaći odgovore. No kad smo moj sin i ja počeli patiti od popratnih učinaka, naš rad je postao užurbaniji.«

»Dali ste formulu vlastitom sinu? Kako ste to mogli učiniti? Jedna je stvar eksperimentirati na sebi. Zašto ste i njega doveli u opasnost?«

»Ne znate ništa o mom sinu«, šapnuo je Ellerbeck. »Formula je bila njegova jedina nada.«

»Kako to mislite?«

»Kao što sam rekao, on je bio prilično poremećen, gospođice Bromley. Morao sam ga smjestiti u privatnu ustanovu kad mu je bilo samo dvanaest godina. To sam učinio na dan kad je nožem ubio svoju vlastitu majku i sestru.«

»Zaboga.«

»Rekao sam policiji da je Allistera ubio nepoznati uljez koji je ubio moju ženu i kćer.

Promijenio sam mu prezime kad sam ga smjestio u umobolnicu. Sto se tiče svijeta, Allister Ellerbeck je već godinama mrtav. Sada mi je zahvaljujući vama i Calebu Jonesu zaista oduzet.«

»Zbog čega ste mislili da će formula izliječiti njegovo ludilo?«

»Bio sam siguran da je njegova mentalna bolest povezana s njegovim nestabilnim paranormalnim čulima. Mislio sam da će ozdraviti ako ona ojačaju. Neko se vrijeme činilo da to djeluje. Mogao sam ga izvesti iz umobolnice i dovesti ovamo da živi sa mnom. Svojim sam ga prijateljima i poznanicima predstavio kao svog nećaka jer sam teško mogao tvrditi da se vratio iz mrtvih.«

»No uskoro su se počeli pokazivati toksični popratni učinci droge, zar ne?« rekla je Lucinda.

»Propadao je natrag u ludilo meni pred očima, no ovoga puta bio je mnogo opasniji jer je formula podignula njegova čula do razine koja mu je omogućavala da ubija svojim darom.

Znao sam da smo oboje osuđeni na propast ako droga ne bude stabilizirana i učinjena manje toksičnom.«

»Ipak, niste napredovali u poboljšavanju droge, zar ne? Jeste li tada otkrili da je kazna za neuspjeh u Redu smrt?«

»Da, gospođice Bromley.«

»Tada ste vi i Thaxter krenuli u potragu za modernim alkemičarom koji će vam pomoći, zar ne?«

»Vjerovali ili ne, razmišljao sam o tome da vas uvedem u Red, gospođice Bromley. No Thaxter nije želio ni čuti za primanje jedne žene u Red. U svakom slučaju, bojao sam se da biste, ako otkrijete istinu o smrtima vašeg oca i Woodhalla, mogli poći na policiju ili u Vijeće.«

»Nikad ne bih pristala pomoći vam u radu na formuli«, rekla je.

»Tako ste slični svome ocu«, umorno je rekao Ellerbeck. »Sva ta prokleta ispravnost vrlo je naporna. U očaju sam zatražio savjet od gospođe Daykin. Znao sam da zna za druge nadarene botaničare u Londonu koji bi se mogli voditi malo drugačijim etičkim načelima. Predložila je da o tome razgovaram sa stanovitim dr. Basilom Hulsejem koji je sasvim slučajno tražio novog pokrovitelja.«

»Zašto ste poslali Hulseya u moj staklenik da mi ukrade *Ameliopteris*?«

»Nisam ga poslao da ukrade tu prokletu paprat«, siknuo je Ellerbeck. »Želio ju je za svoje vlastite, privatne eksperimente. Daykinica mu je rekla za nju. Morao ju je imati.«

»No trebao je raditi na osnivačevoj formuli.«

»Kako bismo ga naveli da nam pomogne, morali smo sklopiti pogodbu s njim.« Ellerbeck se naslonio na radnu klupu i ponovno obrisao čelo. »Pristali smo financirati njegova privatna istraživanja sve dok pokazuje napredak u stabiliziranju formule.«

»No nije bio uspješan, zar ne?«

»Nemam pojma, gospođice Bromley, i nikad neću saznati jer ću uskoro biti mrtav. Sve je pošlo naopako jer ste uveli Caleba Jonesa u cijelu stvar.«

Ruka koja je držala pištolj se tresla.

»Još jedno pitanje«, rekla je tiho. »Zbog čega ste ubili mog zaručnika?«

»Nisam imao izbora.« Ellerbeck je frknuo. »Glasson je bio veliki oportunist. Sumnjao je da sam ubio vašeg oca i Woodhalla. Slijedio me je do Daykinicine trgovine i shvatio da prodajem otrov. Pokušao

me ucijeniti. Morao sam ga se riješiti. Onaj mali okršaj između vas dvoje u botaničkom vrtu dobro mi je došao.«

»Odgovorni ste za smrt velikog broja ljudi, gospodine Ellerbeck, no sada je gotovo. Nećete me ubiti.«

»U krivu ste, gospođice Bromley.« Pištolj se tresao u EUnterbeckovoj ruci. »Osvetit ću se pa makar mi to bilo posljednje što ću učiniti.«

»Više ne možete naciljati pištoljem u mene, a još manje povući okidač. Vrlo ste iscrpljeni i uskoro ćete pasti u dubok san.«

»O čemu govorite?«

»Stavila sam vam drogu u čaj«, rekla je nježno. »Djeluje vrlo brzo.« Ellerbeck se tresao kao da ga je obuzela snažna groznica. Trepnuo je pokušavajući razbistriti pogled. Pištolj mu je kliznuo iz ruke. Zurio je u nju ne shvaćajući.

»Otrovali ste me?« šapnuo je.

»Cim sam danas ušla u vašu kuću osjetila sam užasnu energiju koja zrači iz vašeg staklenika.

Znala sam da nešto nije u redu. Kad je vaša domaćica pošla k vama kako bi vas obavijestila da sam stigla, iz torbe sam uzela prašak za spavanje. On je bez mirisa i okusa. Bez problema sam vam ga usula u čaj. Popili ste dvije pune šalice.«

»Nemoguće«, uzdahnuo je. »Gledao sam vas kako točite čaj. Nisam vidio nikakve bočice ni kutijice koje bi mogle sadržavati otrov.«

Staklo se razbilo. Caleb je ušao u staklenik. Pištolj u njegovoj ruci bio je uperen u Ellerbecka.

»Jesi li dobro?« pitao je Lucindu ne skidajući pogled s Ellerbecka.

»Da«, rekla je.

EUnterbeck je pao na koljena. »Kako ste to učinili?« zahtijevao je. »Kako ste otrovali moj čaj?«

Podignula je ruku tako da je mogao vidjeti njezin prsten od lapisa i jantara. Vrlo polako otvorila je sićušni poklopac i otkrila skrivenu komoru.

»Neke od priča o meni su istinite, gospodine Ellerbeck.«

»Dobre vijesti su da Hulsey nije imao priliku vratiti se u Ellerbeckov dom i uzeti dokumente i spise. Možda ima nečeg korisnog među papirima i bilježnicama koje smo Fletcher i ja zaplijenili.«

Bili su u njezinoj knjižnici. Caleb je koračao naprijed-natrag pred kaminom. Stigao je prije kratkog vremena. Ona je sjedila za stolom sklopljenih ruku pokušavajući zadržati strpljenje.

»Hulsey je vjerojatno čekao da otrov postigne potpuni učinak«, rekla je Lucinda. »Bez sumnje se je namjeravao vratiti sinoć kad bi bio siguran da Ellerbeck umire. Srećom, ja sam došla jučer popodne.

»Tvoja prisutnost u Ellerbeckovu kućanstvu nije bila nikakva sreća.« Caleb ju je prostrijelio opasnim pogledom. »Prokletstvo, Lucinda, mogla si poginuti. Na što si, dovraga, mislila kad si sama pojurila posjetiti ga?«

»To je otprilike pedeseti put da si mi postavio to pitanje«, rekla je Lucinda. »I svaki put sam ti dala isti odgovor. Otišla sam onamo jer mi je poslao poruku u kojoj je pisalo da umire i želi se oprostiti.«

»Trebala si me čekati da te otpratim«, rekao je.

»Zaboravljaš nešto«, rekla je pripremajući se na beskrajno predavanje. »Govorimo o Iri Ellerbecku. Vjerovala sam da je on prijatelj moga oca. A nisam ni bila sama. Povala sam Shutea sa sobom.«

»Velika korist od toga«, promumljao je Caleb. »Shute je bio na ulici ispred kuće. Nije mogao znati da si u opasnosti. Trebala si otići čim si osjetila opasnu energiju u toj kući.«

Napućila je usnice. »Pretpostavljam da bi to bilo pametno.«

»Pretpostavljaš?« Stao je ispred stola, naslonio dlanove na njegovu površinu i nagnuo se na način koji bi se mogao opisati prijetećim. »Kakvo je to traljavo razmišljanje?«

»Nisam rekla da je u sve bila uključena logika. U trenutku kad sam ušla u tu kuću znala sam da je ondje rješenje ubojstva moga oca. Nisam mogla otići bez odgovora.«

»Da raščistimo neke stvari, Lucinda. U budućnosti neću tolerirati takvo nepromišljeno ponašanje. Razumiješ li me?«

Više se nije mogla suzdržavati. Ustala je. »Ja nisam jedina čije bi se ponašanje moglo smatrati nepromišljenim. Sto je s tim kako si otišao razgovarati s onim otmičarom? Insistirao si na tome da pođeš sam i zbog toga te je Allister Norcross gotovo ubio.«

»To je bilo drugačije.«

»Ne vidim kako.«

»Prokletstvo, Lucinda, budeš li partnerica u ovoj tvrtki, morat ćeš naučiti slijediti naredbe.«

»Bit ću partnerica, a ne zaposlenica. Po definiciji, partneri ne primaju naredbe.«

»Tada ćeš morati naučiti konzultirati se s drugim partnerom u ovoj agenciji prije no što povučеш tako nagle poteze.«

»Hajde, Calebe. Pretjeruješ.«

»Još nisam ni počeo. Više nikad nećeš poduzimati takve stvari a da se ne savjetuješ sa mnom.« Okružio je stol, zgrabio je za ramena i snažno je povukao prema prsima. »Jesmo li se dogovorili, Lucinda?«

Pomislila je na uznemirujuću energiju koju je osjetila da zrači iz njega kad je jučer poslijepodne provalio vrata Ellerbeckova staklenika. U tom je trenutku znala da je polulud od straha za njezinu sigurnost. Poluludi Caleb Jones bio je vrlo opasan čovjek. Nije mu htjela više nikad priuštiti takve stvari.

»Da«, rekla je tiho. »Dogovorili smo se.«

Čuvši diskretan kašalj s vrata, oboje su se okrenuli prema ulazu. Edmund i Patricia stajali su ondje, pomno namještenih izraza lica.

»Bolje da je ovo važno«, rekao je Caleb. Nije puštao Lucindu.

»Inspektor Spellar upravo je javio da je Ellerbeck umro tijekom noći. »Nije došao k svijesti.«

»Dovraga«, rekao je Caleb. »To znači da od njega neću dobiti nikakve odgovore.«

»Ja sam ga ubila«, šapnula je Lucinda, zapanjena. »Velika doza praška za spavanje u kombinaciji sa štetom koju je formula već učinila bila je i više nego dovoljna da ubije. Zaboga, znala sam to cijelo vrijeme.«

»Pssst«, rekao je Caleb čvršće je grleći. »U svakom slučaju, umro bi za dan-dva.«

»Da, ali ne od moje ruke.«

Bacio je brz, značajan pogled na Edmunda i Patriciju. Oboje su nestali bez ijedne riječi, vrlo tiho zatvorivši vrata.

Caleb je nježno povukao Lucindu do para stolica ispred kamina. Lagano ju je gurnuo u jednu od njih i sjeo kraj nje. Uhvatio ju je za ruku ispre-plevši prste s njezinima.

Dugo su sjedili ondje, gledajući u vatru ruku čvrsto stisnutih.

Nakon nekog vremena Caleb je progovorio.

»Neku noć si bila u pravu kad si mi rekla da će biti ovakvih trenutaka u godinama koje dolaze«, rekao je. »Trenutaka u kojima će biti teško živjeti s posljedicama naših djela.«

»Da«, rekla je.

»Ovim ću se poslom jedino moći baviti ako znam da ćeš uvijek biti kraj mene. Udaj se za mene, Lucinda.«

»Oh, Calebe«, rekla je nježno. »Čak bi me i oženio samo kako bi se pobrinuo da agencija nosi samo ime Jones.«

»Prošao bih kroz vatre pakla da te oženim, Lucinda.«

Preplavio ju je snažan osjećaj sigurnosti. Doista bi to učinio, pomislila je. Bez trenutka oklijevanja.

»Calebe«, prošaptala je.

Ustao je i povukao je iz stolca u svoje naručje.

»Ranije sam ti rekao da nisam siguran kako postoji ljubav jer je nisam mogao definirati«, rekao je tiho. »No sada je razumijem. Taj me je snažan osjećaj pogodio prvi put kad sam te vidio. Čak i prije toga. U trenutku kad sam vidio tvoje ime na poruci koju si mi poslala tražeći moje usluge, nekako sam znao da ću te trebati na načine koje nikad neću moći objasniti.

Volim te, Lucinda. I voljet ću te bez obzira na to što donosi budućnost.«

Zagrlila ga je oko vrata. »Zaljubila sam se u tebe čim si ušao u ovu sobu. Uvijek ću te voljeti.

Naravno da ću se udati za tebe.«

Podigla se na prste i usnama lagano dodirnula njegove. Čvrsto ju je zagrlio i poljubio, zapečativši njihova svečana obećanja. Dugo su stajali ondje u čvrstom zagrljaju.

Mjesec dana kasnije...

Buka građevinskih radova dolje u vrtovima bila je neugodna, no dan je bio suviše lijep za zatvaranje prozora.

Caleb je stajao s Gabeom kod dugog laboratorijskog radnog stola. Zajedno su proučavali hrpu bilježaka, papira, dnevnika i spisa koje su ponijeli iz Ellerbeckove kuće.

»Velika većina ovih materijala odnosi se na Ellerbeckove botaničke eksperimente«, rekao je Caleb. »Pokušavao je raditi na formuli, no

bilo je jasno kako je to izvan njegovih mogućnosti.

A i Thaxterovih. Zbog toga su unajmili Hulseya i sina.«

»Pretpostavljam da je bilo previše očekivati kako ćemo naći uredni dijagram koji opisuje različite krugove Reda i navodi njegove vode«, rekao je Gabe proučavajući hrpu papira.

»Kabala koja stoji iza ove stvari vrlo je dobra u strategiji, zapravo, toliko dobra da pretpostavljam kako vođa, a možda i njegovi najbliži suradnici imaju dar za tako pomno planiranje i tajnovitost.«

»Strateški dar?« Gabe je izgledao zainteresirano. »Ima smisla.«

»Prokletstvo, potrebni su nam potpuniji zapisi darova različitih članova Društva.«

»To neće biti lako. U stvari, siguran sam da bi bilo nemoguće identificirati darove čak i malog dijela članova. Ova organizacija radila je u tajnosti dvije stotine godina. Svi smo mi, uključujući i nas dvojicu, rođače, vrlo opsjednuti čuvanjem tajni. Ta navika nam je u krvi.«

Caleb je protrljao zatiljak i duboko uzdahnuo. »Moram se vratiti radu na tom grafikonu paranor-malne taksonomije.«

»Lucinda je u pravu. Nemaš vremena raditi sve. Moraš se naučiti koncentrirati na najvažnije ciljeve.«

Lagani koraci začuli su se u hodniku izvan prostorije. Ugodan osjećaj iščekivanja obuzeo je Caleba. Te bi elegantne čizme s visokom petom prepoznao svugdje.

Vrata su se otvorila. Lucinda je ušla u sobu sa sobom donoseći svježju energiju i toplinu sunca. U jednoj je ruci nosila malu kutiju. Izgledala je vrlo zadovoljna sobom.

»Dobar dan, gospodo«, rekla je veselo. »Divan dan, zar ne?«

Gabe se nasmiješio. »Doista jest. Čini se da ste odlične volje danas, gospođo Jones.«

Vjenčanje se zbilo tjedan dana ranije. Popis gostiju sastojao se od cijele obitelji Jones i stanovnika ulice Guppy. Gomila je napunila staklenik. Caleb je pretpostavljao da će Lucindini bivši susjedi s trga Landreth o tome govoriti mjesecima.

»Već je bilo vrijeme da stigneš, ljubavi.« Caleb je ustao i prišao joj. Poljubio ju je uživajući u naletu zadovoljstva koji je popratio taj čin. »Radnici me gnjave da im dam upute. Nekoliko sam im puta rekao da taj staklenik rade za tebe i da upute trebaju zatražiti od tebe.«

»Nadam se da su nešto napravili.« Lucinda je zadigla suknje i požurila do prozora kako bi pogledala dolje. »Oh, dobro, krilo s ljekovitim biljem dobro napreduje.«

Gabe se nasmiješio Calebu. »Staklenik je vrlo neobičan vjenčani dar.«

»To nije ništa u usporedbi s divnim darom koji je ona dala meni«, rekao je Caleb.

»Sebe?« Gabe se dobro zabavljao. »Kako romantično, rođače. Nisam mislio da si ti sposoban za takve uzlete mašte.«

Lucinda se je okrenula od prozora i prišla muškarcima. »Caleb nije mislio na mene. Moj vjen-

čani dar njemu bili su Shuteovi. Oni su vrlo ljubazno pristali brinuti se za ovo kućanstvo.

Srećom su imali iskustva s ekscentričnim poslodavcem. Stoga se Caleb neće morati brinuti za pronalaženje novog osoblja svakog prvog u mjesecu.«

Gabe je kimnuo. »To objašnjava ushićen izraz na njegovu licu.«

Caleb je pogledao kutiju u Lucindinoj ruci. »Što tu imaš?«

»Nove posjetnice za našu tvrtku.« Lucinda je skinula poklopac s kutije. »Na njima su upisana oba naša imena.«

Gabe se zasmijuckao. »Dobila si tu bitku, zar ne?«

»Naravno«, rekla je. Izvukla je blistavo bijeli karton i podigla ga da mogu pročitati tekst.

»*Jones i Jones*.« Gabe se nasmijao. »Dobro zvuči.«

Caleb se nasmiješio Lucindi, uživajući u sjajnoj i toploj energiji koja je svjetlucala u zraku oko nje.

»Tako je«, rekao je. »Zvuči baš kako treba.«